

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

write me for you

New York Times Bestselling Author

Tillie Cole

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Write Me For You

TILLIE COLE

Contents

[Tillie Cole'un diğ
erleri Adanmışlık
Çalma](#)

[Önsöz](#)

1. [Haz](#)
2. [Haziran](#)
3. [Jesse](#)
4. [Haziran](#)
5. [Jesse](#)
6. [Haziran](#)
7. [Jesse](#)
8. [Haziran](#)
9. [Jesse](#)
10. [Haziran](#)
11. [Haziran](#)
12. [Jesse](#)
13. [Haziran](#)
14. [Jesse](#)
15. [Jesse](#)
16. [Haziran](#)
17. [Jesse](#)
18. [Haziran](#)
19. [Jesse](#)
20. [Haziran](#)
21. [Jesse](#)
22. [Haziran](#)
23. [Haziran](#)
24. [Jesse](#)
25. [Jesse](#)
26. [Haziran](#)
27. [Jesse](#)
28. [Haziran](#)
29. [Jesse](#)
30. [Haziran](#)
31. [Haziran](#)
32. [Jesse](#)
33. [Hazi](#)

[ran](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında Tillie'yi](#)
[Takip Et](#)

Also By Tillie Cole

Binlerce Öpücük Binlerce
Kırık Parça
Bizim İçin Bir Dilek

Copyright

Telif Hakkı © 2025 Tillie Cole Kapak
© 2025 Sourcebooks İç Tasarım ©
2025 Vellum

E-kitap Baskısı

Kapak tasarımı Antoaneta Georgieva/Sourcebooks

Kapak resimleri © Addie Dech/500px/Getty Images, anand purohit/Getty Images, Tetiana Lazunova/Getty Images

İç görseller © lekcej/Getty Images, simonkr/Getty Images, Wavebreakmedia/Getty Images, Prasit photo/Getty Images, Bohdan Bevz/Getty Images, Retrovizor/Getty Images, Xiuxia Huang/Getty Images

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. eleştirel makale veya incelemelerde yer alan alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Tillie Cole Ltd'nin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup, kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Tillie Cole Ltd., bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Dedication

Karanlıkta her zaman ışığı bulan hayalperestlere ve romantiklere.

Playlist

Two Hearts — Dermot Kennedy

Sonra Bir Bakarsın — Jordan Davis

Çok Daha Fazla Özgür — Max McNown

'un Kemikleri—Chelsea Butler İlaç—David

Wimbish & The Collection Arkada—Myles

Smith

Sana Bir Yer Ayır—Alex

Warren **Bize Bahis Yap**—Myles

Smith

En Büyük Korkum—Benson Boone

Sadece Biz — James Arthur

Daha Fazla Yaşa ve Daha Fazla Sev—Cat Burns

Gerçek İnsanlar Gibi—Hozier

Birbirimize Ait—Mark Ambor

Hayaller (feat. Judah & The Lion) — NEEDTOBREATHE, Judah & the Lion

Beni Taşıyın (feat. Switchfoot) — NEEDTOBREATHE, Switchfoot

Seni Taşıyacağım — Amos Lee

Cennet Yeryüzünde Bir Yerdir — The Mayries

Altın Tarlalar — Kina Grannis

Ay Nehri — Kina Grannis

Korkularıyla Yüzleş—Mree

Şimdi Özgürüz — Hans Zimmer, Klaus Badelt, Lisa Gerrard, Gavin Greenaway, The Lyndhurst Orchestra

Hayatımın Hikayesi — One Direction

Sweet Ever After (feat. NEEDTOBREATHE) — Ellie Holcomb, Bear Rinehart, NEEDTOBREATHE

A.M.—One Direction

Stardust — ZAYN

Yakında İyileşeceksin (feat. The Chicks) — Taylor Swift, The Chicks

Sihirli — Ed Sheeran

Full of Life — Christine and the Queens

Sink — Noah Kahan

Evi Çok Özledim — James Arthur

Asla Yalnız Kalma — Shawn Mendes

Bana Biraz Sevgi Ver—Niall Horan

Mucize—Labrinth

Hikaye Asla Bitmez — Lauv

Böyle Hissediyorum — Maisie

Peters Özgür — Elina

Ölümüne Tekrarla — Novo Amor

Burada Kal — NEEDTOBREATHE

Batı Teksas Rüzgarı —

NEEDTOBREATHE **Evde Gibi**

Hissediyorsun — Hills x Hills **Genç Kan**

— Noah Kahan

Kurtar Beni—Noah Kahan

Güzel Şeyler — Benson Boone

Ölüm Dileği Aşk — Benson Boone

Eğlence İçin Gözyaşları — Griff

Pembe Gökyüzü — Zach Bryan

Kutsal Dumanlar — Bailey Zimmerman

Senin Yanında — Little Big

Town Sonsuza Kadar Genç —

Alphaville **Seni Taşıyacağım** —

Novo Amor

Küçük Hayat —

Cordelia Güller — Jenna

Raine

Seni Eve Taşımak — Alex Warren **Zaten**

Evde — Hills x Hills

Senin İçinde Nehir Akıyor — Yiruma

Sonsuza Kadar ve Bir Gün — Benson

Boone [Dinle](#)

Prologue

Haziran

Teksas
On yaşında

I "SON" YAZIP KAPATINCA, YÜZÜMDE BÜYÜK BİR GÜLÜMSEME BELİRDİ. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Penceremin dışında yıldızlar parıldıyordu ve kalbim o kadar doluydu ki, göğsümün onu sığdırabileceğinden emin değildim.

İlk hikayemin yazıldığı defteri kapattım. Elimi başlığın üzerinde gezdirdim: "Onun Prensi". Yirmi sayfa boyunca bir prens ve bir peri prensesinin, topraklarını kurtarmak için çıktıkları tehlikeli yolculuğu anlatıyordu. Ve bu yolculuk sırasında birbirlerine aşık oldular.

Tabii ki aşık olurlardı.

Birbirlerini annem ve babam gibi derinden seviyorlardı. Onlar sayesinde aşk hakkında yazmak istedim. Annem, babamı on sekiz yaşındayken gördüğünü anlatırdı. Onu gördüğü anda, onun hayatının aşkı, evleneceği adam olduğunu anladığını söylerdi. Babam da aynı şeyi söylemişti, ilk görüşte aşk. Ben de bunu çok istiyordum. Babam gibi nazik ama cesur, güçlü ama bana olan sevgisini her zaman açıkça gösteren bir çocukla tanışmak istiyordum.

İç çekerek gözlerimi kapattım ve tanışacağım çocuğu, kalbimi elinde tutacak çocuğu hayal etmeye çalıştım. Saçlarının rengini, gözlerinin rengini düşünmeye çalıştım; adını tahmin etmeye çalıştım... Aklıma hiçbir şey gelmedi

—sadece kim *olabileceğine* dair bulanık bir siluet— ama onu gördüğümde karnımda uçacak kelekleri hayal edebiliyordum.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve gözlerimi açtığımda, yatak odamın penceresinden dışarıdaki dolunayı seyrettim. Teksas'ın bu kırsal bölgesinde, sadece iki bin kişinin yaşadığı küçük bir kasabada, gelecekteki aşkımın düşüncesi çok uzak, çok büyük ve ulaşılmaz görünüyordu. Ama bitirdiğim hikayenin bulunduğu defterin üzerine elimi geçirdiğimde, o rüya artık o kadar ulaşılmaz görünmüyordu.

"Aşk," dedi annem, "dünyadaki en güçlü şeydir. İyileştirebilir ve en beklenmedik yerlerde büyüyebilir. Her şey kaybedildiğinde, aşk çiçek açar."

Yatağıma uzanıp, parlak ayı ve onun ışığının komşu çiftliği aydınlattığını izledim ve fısıldadım, "Annem ve babam gibi bir aşk istiyorum. Lütfen Ay, büyüdüğümde bana sevecek birini gönder."

BÖLÜM 1

Haziran

Teksas
On yedi yaşında

“ÇOK ÜZGÜNÜM...AMA YAPABİLECEĞİMİZ BAŞKA BİR ŞEY YOK.”

Sözler, dağınık yağmur damlaları gibi kulaklarıma çarptı. Uyuşukluk uzuvlarıma yayıldı ve beni hareketsiz hale getirdi. Dr. Long'un kederle dolu yüzü gözlerimin önünden bulanıklaştı, odak noktam kayboldu ve vücudumun her bir parçası dondu.

Çok üzgünüm...

Dr. Long'un sesi, sanki bir rüzgar tüneline sıkışmış gibi kafamın içinde yankılanarak, şok olmuş kalbime ulaşmaya çalışıyordu. Bir tür koza içinde hapsolmuştum. Uzaklardan yüksek bir ağlama sesi geliyordu, ama nereden geldiğini görmek için hareket edemiyordum. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm, ama ne olduğunu görmek için gözlerimi o yöne çeviremedim. Çarpma sesleri duydum, ardından odayı dolduran derin, kederli bir ağlama sesi geldi, sanki o kişinin ruhunun derinliklerinden koparılmış gibiydi.

...ama yapabileceğimiz başka bir şey yok.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, Dr. Long'un sözleri hala kafamda yankılanıyordu, dışarıdan gelen çığlıklar ve ağlamalar da geçilmez duvarlarıma çarpıyordu.

Başımı salladım, düşünmeye çalıştım, kendime gelmeye çalıştım, ama işe yaramadı. Nefesim hızlandı ve yanaklarımdan ıslaklık damladığını hissettim. Bir el benim elimi sardı, sanki asla bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu.

Asla bırakmayacakmış gibi. Gözlerimi kırptım, tekrar kırptım, odaklanmaya çalıştım, bu donmuş, gölgeli durumdan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Sonra annemin kollarının boynuma dolanmasının rahatlatıcı hissi beni geri şimdiki zamana çekti, ta ki doktorun muayenehanesi tekrar net bir şekilde görüne kadar. Ta ki babamın boğuk ağlamaları etrafımda yankılanana ve annemin titreyen kolları beni yere indirene kadar. Nefes nefese kaldım ve klimanın serin havasının ciğerlerimi doldurmasına izin verdim.

Dr. Long hâlâ önümde oturuyordu ve ben onun kederli yüzüne bakıyordum. *Çok üzgünüm... ama yapabileceğimiz başka bir şey yok.*

Gerçekliğin ağır yükünün üzerime çökmesini, ağlamaların ve çığlıkların ağzımdan çıkmasını, uzun süredir mücadele ettiğim endişenin beni acımasız pençesine almasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Annem boynuma gözyaşlarını döküyordu, babam oturduğumuz yerin önüne diz çökmüş, annemi ve beni güçlü kollarıyla sarmıştı, ama ben tamamen hareketsizdim. Titreme yoktu. Ağlama ya da çığlık yoktu. Sadece... sessizlik.

Ölecektim.

On yedi yaşındaydım ve ölecektim.

Son birkaç yıldır verdiğim tüm mücadele, kemoterapi, ilaçlar, panik ataklar, tüm o acıların ardından, her şey sona eriyordu. Buna bir parça da olsa rahatladığımı fark edince şaşırdım. Artık acı yoktu, ilaç yoktu, iğne yoktu, sadece gitme zamanının geldiğini fark etmiştim.

"June," diye fısıldadı annem, başını boynumdan kaldırarak.

Ona bakarken dudaklarım titremeye başladı. Kendim için değil, onun için... babam için.

Babam başını kaldırdı, gözleri acıdan dolmuştu, acı ve keskin bir acı.

"Önemli değil," diyebilirdim, sesim zar zor duyuluyordu. "Ben... ben iyiyim."

"Bebğim..." dedi annem, ellerini yanaklarıma koyarak. Sanki beni son kez görüyormuş gibi yüzümü inceledi.

Dr. Long koltuğundan kalktı. Ben de onun hareketlerini takip ettim. Annemle babam, sanki her şeyi yanlış anladığını söyleyecekmiş gibi ona baktılar. Kartı yanlış okuduğunu. Aslında sonuçların bir şans olduğunu gösterdiğini. Umut...

Ama yoktu.

Dr. Long dudaklarını sıkıştırdı ve "Bu odada istediğiniz kadar kalın. Birkaç gün içinde palyatif tedavi planı ile size ulaşacağım." dedi. Bir an durdu ve sanki kendi duygularıyla da mücadele ediyormuş gibi boğazındaki adem elması hareket etti. Sonra başını salladı ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Çıkışıyla birlikte gelen sessizlik boğucuydu. Annem ve babam başlarını geriye attılar, kan çanağına dönmüş gözleriyle benim yıkılıp yıkılmayacağımı izliyorlardı. Ama uyuşukluk devam ediyordu. "Eve gidebilir miyiz?" diye sordum. Bu hastanede gereğinden fazla kalmak istemiyordum. Annem ve babam birbirlerine baktılar, benim anlamadığım sessiz bir konuşma yaptılar.

"Tabii ki," dedi annem ve elimi tuttu.

Eşleşen parmaklarımıza baktım. Sanki tuttuğu benim elim değilmiş gibi hissettim. Sanki birdenbire dünyayı dışarıdan izliyormuşum gibi hissettim. Sanki bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi. Sürücü koltuğunda ben değildim. Daha çok arka koltukta, kapatamayacağım bir mesafeden tüm olan biteni izliyordum.

Odayı terk edip Pediatrik Onkoloji ünitesinden geçerken gözlerimi önümden ayırmadım. Annemin topuklarının linolyum zeminde çıkardığı ritim, sıcak Teksas havasına çıkana kadar bize eşlik etti.

—dört yüz yirmi iki adım.

Arabaya varana kadar annem bana sıkıca sarıldı. Babam kapıyı açtı ve bana binmeme yardım etti. Otomatik pilotta, kemerimi bağladım. Bir şey hissetmeye çalıştım, bilinçli zihnimin bu tuhaf kopukluğu yenmesine izin vermeye çalıştım, ama hiçbir şey hissetmedim.

Babam arabayı çalıştırdı ve eve kadar sessizce sürdü. Göz ucuyla anne babamın endişeli bakışlarını yakaladım. Başlarını sık sık bana çevirip, benim pes etmemi, konuşmamı, *bir şey* yapmamı beklediklerini gördüm. Ama ben sadece arabanın camından dışarıdaki manzaraya odaklandım, içimde bulduğum güvenli kozamın içinde kaldım.

Ağaçlar öğleden sonra esen rüzgarda sallanıyordu. Kuşlar şarkı söylüyor, gökyüzüne uçuyor, dalışlar ve süzölmeler yapıyordu. Güneş kristal mavisi gökyüzünde parlıyordu. Dünya aynı kalmıştı.

Ama ben ölecektim.

Derin bir nefes aldım, nefes alırken göğsümde hafif bir sıkışma hissettim. Panik, acı, bu dünyadaki günlerinin sayılı olduğunu öğrenmenin getireceği mutlak korkuyu bekledim, ama uyuşukluk devam etti. Elime baktım; hala benim gibi gelmiyordu.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, eve vardık. Küçük evimize baktım. Her şey aynı görünüyordu. Hayat alt üst olduğunda bazı şeylerin aynı kalması rahatlatıcıydı.

Kapı açıldı ve babam arabadan inmeme yardım etmek için uzandı. Elini tuttum ve beni eve götürmesine izin verdim. Ama içeri girer girmez, bizi saran sessizlik uyuşukluğu kovmaya başladı. İğne batması gibi, iğne gibi endişe batmaları göğsüme baskı yapmaya başladı.

"June?" dedi annem. Üzgün gözleri yüzümü aradı. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Ölmek üzere olduğunu öğrendiğinde nasıl davranman gerekir ki? Protokolü bilmiyordum.

"Biraz temiz hava almam lazım," dedim ve arka bahçeye doğru yürüdüm. Annemle babamın peşimden geldiğini duydum. Durup, dönmeden, "Lütfen... beni yalnız bırakın. Yalnız kalmam lazım," dedim.

Onlara bakmadım. Yüzlerindeki üzüntüyü artık görmeye dayanamıyordum. Onları uzaklaştırmıyordum, sadece *nefes almam* gerekiyordu. Kendime geri dönmem gerekiyordu.

Pencerelerden giren güneş, mutfak tezgahına gökkuşağı ışıkları yansıtıyordu ve annemin bu sabah pişirdiği ekmeğin kokusu havada asılı kalmıştı. Her şeyi içime çekip, arka verandaya çıktım. Ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Korkuluğa doğru yürüdüm ve yaslandım. Yine ellerime baktım, parmaklarımı kıvırdım. Tırnaklarım kısa ve kırılgaandı ama onun dışında iyi görünüyorlardı. Derin bir nefes aldım, ciğerlerim hava ile doldu. Bacaklarım ve kol eklemlerim ağrıyordu.

Ama ben *iyiydi*. Bu dünyada işimin bittiğini hissetmiyordum.

Vücudum çöküyor olabilir, ama ruhum *canlıydı*. İkisini bir türlü bağdaştıramıyordum. Evimizin yanındaki ormanda bir ağaçtan bir kuş şarkı söylüyordu ve ben kendimi yukarı bakarken buldum. Esinti yanaklarıma dokundu ve ben dalda duran kuşu izledim. Sanki dikkatimi hissetmiş gibi bana doğru baktı.

Saniyeler sonra uçtu.

Keşke ben de bunu yapabilseydim, gökyüzüne uçup bulutların arasında kaybolabilseydim.

Çok üzgünüm...

Çok uzun zamandır mücadele ediyordum. Sanırım, naifliğimden dolayı, iyileşemeyeceğime inanmamıştım. Evet, birçok tedavi başarısız olmuştu, ama her zaman işe yarayacak bir şey olacağını, tedavilerden birinin işe yarayacağını düşünmüştüm. Sadece hangisi olacağı sorusuydu.

Kalbim hızlandı. Ellerimi yumruk yaptım, ama o kopukluk hissi hala oradaydı, sanki gerçek benliğim zihnimin içinde bir yere hapsedilmiş gibiydi.

Verandadaki salıncakta oturmak için yerimden kalktım.

Arkamda kapı açıldı ve dönüp ailemin içeri girdiğini gördüm. Birkaç saat sonra ilk kez gülümsedim. "Uzakta kalamayacağınızı nereden bildim?"

Annem gülümsedi, ama o gülümseme hızla hüzne dönüştü ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Annem ve babam salıncakta yanıma oturdular. Her ikisi de ellerimi tuttular ve bir an için ellerim yeniden benimmiş gibi hissettim.

"Canım," dedi babam. Ona döndüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim ve başımı salladım. "Hayır, hissizim." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Sanırım şoktayım." Annem gözlerini sildi. Başımı omzuna yaslayıp evimizin arkasındaki tarlalara ve yan taraftaki ormana baktım. Bu manzarayı çok seviyordum. "Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Biz de," dedi babam ve annem beni kollarıyla sardı. "Biz de." Başka hiçbir şey söylenmedi. Söylenecek ne vardı ki? Güneş batana kadar verandada oturduk ve ay gökyüzünde görünene kadar biraz daha kaldık. Ay, artık sınırlı olan günlerimden birinin daha bittiğini hatırlattı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum, bu yüzden şimdilik en sevdiğim iki insanın yanında oturup dünyayı içime çekerek nefes alacaktım.

İki gün sonra, Dr. Long'un ofisine geri döndük. Neden burada olduğumuzu bilmiyorduk ve kalbime fazla heyecanlanmamasını söylememe rağmen, içimde bir umut ışığı parıldıyordu.

Babam ve annem yanımda oturuyorlardı. Son iki gündür beni yanlarından hiç ayırmamışlardı. Son kırk sekiz saat, sayısız duyguyu beraberinde getirmişti. Ama kopukluk devam ediyordu. Kendimi aynada izlerken, karşımdaki kızı tanıyamıyordum — bu, tedavim boyunca birçok kez olmuştu. Aylar geçtikçe, başka birine dönüştüğümü hissediyordum

başka birine dönüştüğümü, tamamen farklı birine benzediğimi hissediyordum. Tek bir şey aynı kalmıştı.

Yazmaya olan sevgim.

Yine bir acı dalgası içimi kapladı. Yaklaşan acıyı, güçsüzlüğü, her geçen gün yavaş yavaş ölmeyi bilmeme rağmen, beni en çok yıkan düşünce, planladığım gibi bir yazar olamayacağımdı. Hayallerim, planlarım... hepsi buhar olup uçacaktı.

Asla aşık olamayacağımı fark ettiğimde kalbim neredeyse durdu. On yedi yaşındaydım ve hiç aşık olmamıştım. Hiç öpülmemiştim. Hiçbir erkek elimi tutmamıştı. Mutlu sonumu hiç yaşamamıştım.

Ve artık asla yaşayamayacaktım.

Kapı arkamızda açıldı. Dr. Long masasına doğru ilerlerken bize gülümsedi. "Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam.

Dr. Long'un konuşmasını beklerken kalbim gırtlığıma kadar çıkmış gibiydi.

Annem ve babam ellerimi tutup sıkıca tuttular. Dr. Long elinde bazı kağıtlar tutuyordu ve iki gün önceki ifadesinden farklı olduğunu fark ettim. Yüzünde bir umut ışığı mı vardı?

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"Sizi bu kadar çabuk geri çağırdığım için çok üzgünüm, ama az önce size paylaşmak istediğim çok önemli bir haber aldım ve bu haberin zamanı çok önemli."

"Evet?" diye sordu babam.

"Austin'in hemen dışında bir klinik deney yapılıyor," dedi Dr. Long, hemen konuya girerek. "Birkaç hafta önce, June'un tedavilerinin gerektiği gibi işe yaramadığını düşündüğümde, sonuçlar korktuğum gibi çıkarsa diye onu olası adaylar listesine ekledim."

Klinik deney mi? Böyle bir şeye aday gösterilebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dr. Long bilgisayar ekranını bize doğru çevirdi ve bir e-postayı açtı. Ekranı işaret etti, ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. "Akut miyeloid lösemi hastası gençler için yeni bir tedavi yöntemi geliştiren bir ilaç şirketi var." Donakaldım. Bir yılı aşkın süredir mücadele ettiğim hastalık. "Austin yakınlarındaki Marble Falls'tan bir saatten az uzaklıkta, bir çiftlikte bulunan özel bir hastanede sekiz kişilik yer var." Broşürü

broşürü masasının üzerinden bize doğru itti. "Başlangıçta, June hala bazı iyileşme belirtileri gösterdiği için reddedilmişti. Ama birkaç gün önce tedavinizin etkisini yitirdiğini onlara söylediğimde, bir yer açılabileceğini söylediler."

Dr. Long durakladı, yüzünde bir anlık hüznü belirdi. Sonra anladım: O yer boşalmıştı çünkü başka biri hayatta kalamamıştı. Benim gibi AML hastası bir genç hayatını kaybetmişti.

Annem boğuk bir hıçkırık attı, ama ben Dr. Long'un söylediklerine çok kapılmıştım. "June," diye bana doğrudan seslendi. "Bu deneme..." Başını salladı. "Yalan söylemeyeceğim, zor olacak, ama bu son şansımız." Sonra aileme döndü. "Tabii ki yatılı. Aile odaları var. İşleriniz nasıl olacak bilmiyorum, ama bu June için gerçek bir iyileşme şansı." Dr. Long broşüre vurdu. "Birkaç saatinizi ayırıp bunu inceleyin, ama gün sonuna kadar karar vermemiz gerekiyor. Hayatınız tamamen altüst olacak... ama bu *bir şans*. Son şansımız."

Yanımdaki anne babama baktım. Tamamen yıkılmışlardı. Son birkaç gün onlar için çok ağır geçmişti. "Yapmak istiyorum," dedim, sesim güçlüydü.

Annem başını salladı. Babama baktı.

"Ne olursa olsun başaracağız," dedi babam. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bana döndü ve alnımı öptü. "Kızım, sana bu şans vereceğiz ve bunun işe yaramasını sağlayacağız." Sesi titriyordu. "Seni kaybedemem." Başını salladı, gözyaşları linolyum zemine düşüyordu. "Kaybetmeyeceğim."

Ancak o zaman gözyaşlarım akmaya başladı. Dördüncü evre olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez yıkılmıştım. Konuşmadan babama başımı salladım.

Ellerime tekrar baktığımda, titrek bir nefes verdim. Tekrar benim gibi hissettiler. Pencereden dışarı baktım, tekrar *kendim* gibi hissettim.

"Yapacağız," dedi babam Dr. Long'a, beni düşüncelerimden kopararak. "Ne zaman gidiyoruz?"

Dr. Long ve ailemin planlar yapma sesleri, pencereden parlak Teksas güneşine bakarken beyaz gürültüye dönüştü. İyileştirici ışınlarının yüzümü okşadığını neredeyse hissedebiliyordum.

Umut.

Umut ışığı parıltıyordu.

Ve ona tüm gücümle tutunacaktım.

BÖLÜM 2

Haz

Harmony Çiftliği, Teksas Üç
gün sonra...

KARNIMDAKİ ENDİŞE KELEBEKLERİ,

Önümüzdeki birkaç ay boyunca evim olacak olan hastanenin manzarasını içime çekerek hayranlıkla baktım. Daha önce gördüğüm hiçbir hastaneye benzemiyordu. Deneme hakkında yazan broşürde, buranın eskiden bir çiftlik olduğu, ancak yıllar önce yeniden tasarlanarak hastane olarak onaylandığı yazıyordu. Çiftliğe giden yol bile ütöpik bir görüntü sunuyordu.

Yol kenarları düzgünce çakılla kaplıydı ve yolun iki tarafında ağaçlar sıralanmıştı. Arazinin içindeki tarlaları ve çimlerde otlayan atları görünce gülümsedim.

padoklarda otlayan atları görünce gülümsedim.

Atları çok severdim. Hastalanmadan önce binicilik yapıyordum. Kemiklerimdeki ve uzuvlarımdaki ağrı dayanılmaz hale gelince bırakmak zorunda kaldım. Bu beni çok üzdü. O zamandan beri ahırları ziyaret etmemiştim. Bir zamanlar bana huzur ve yalnızlık veren o yeri ziyaret etmek çok acı vericiydi. Benden alınmış bir mutluluk parçasıydı. Ama arabamızın yanından geçerken kestane rengi bir kısrak başını kaldırdığında yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Annem de bana baktı, onu da gördüğü belliydi ve gözlerimiz buluştu. Yüzündeki ifade benimkiyle aynıydı. Güneş gökyüzünde yüksekteydi ve penceremi açıp nemli havayı içime çektiğimde Teksas'ın sıcaklığı beni sardı.

nemli havayı içime çektim. Yüzümü öptü, küçük sıcak damlacıklar cildime nüfuz etti. Sinirlerim yatıştı ve huzurlu bir his beni sardı.

Piknik masaları ve rahat oturma alanları, ahırlar ve barbekü alanları gördüm. Ağaçları saran ışıklar, alacakaranlık çöktüğünde ve Teksas'ın yanık turuncu gün batımı gökyüzünü kapladığında büyülu görüneceğini biliyordum.

Burası gerçekten çok güzeldi.

Köşeyi döndük ve bina gözümüzün önüne geldi. "İnanılmaz," diye fısıldadım. Buranın bir hastane olduğuna inanmak zordu. Sanki bir filmde çıkmış gibiydi: kahverengi pencere çerçeveleri ve kahverengi teneke çatılı, geniş bir ahşap çiftlik evi. Ön girişte büyük, rustik ahşap sütunlar ve geniş bir sundurma vardı. Verandaya sallanan sandalyeler yerleştirilmişti, bu da en sevdiğim şeylerden birini yapmama olanak tanıyacaktı: Güneşin doğuşunu ve batışını verandada sallanan sandalyede izlemek. Evimizde de vardı ve bir anlık ev özlemi beni sardı, sonra da bir daha görebilecek miyim diye düşününce ani bir korku duydu.

Kendi verandası ve yan tarafında kalın ağaçların bulunduğu küçük, beyaz evimizi düşündüm. Geceleri cırcır böceklerinin sesi, ağaçların tepesinden görünen su kulesi, gökyüzüne serpilmiş milyonlarca elmas gibi parıldayan yıldızlar.

Korkuyu kovmak için gözlerimi kapattım. İçime almamaya çalıştım, ama *nafile*. Bu çiftlik, tüm ihtişamına rağmen, beni ölümden ayıran tek şeydi. Bir ayağım öbür dünyada, diğer ayağım hala bu dünyaya sıkıca bağlı, gerçek dışı bir durumdaydım. Ölümcül bir hastalıkla yaşamak, bir sabah uyanıp her şeyin sadece kötü bir rüya olduğunu Tanrı'ya şükredecekmişim gibi hissettiriyordu. Ama her gün uyandığımda, bunun bir rüya olmadığını hatırlıyordum.

Bu benim hayatımdı.

Bu benim mücadelemdi. Hala mücadeleydim. Ve kazanmaya niyetliydim.

"Hayatım." Babamın sesi, kafamdaki düşünceleri kesintiye uğrattı. Gözlerimi açtığımda, çiftliğin önünde durduğumuzu gördüm. Yakından bakınca daha da heybetli görünüyordu. Babam benim için arabanın kapısını açtı ve ben dışarı çıktım. İlham geldiğinde kullanmak için her zaman yanımda taşıdığım defterimi çıkardım.

Su sesleri duydum ve havuz mu var acaba diye merak ettim. Muhtemelen vardı. Burası inanılmaz bir yerdi. Sağ tarafta bir bina vardı. "Sanırım burası ebeveynlerin kaldığı yer," dedi babam. Rahatlamış hissederek başımı salladım. Ailemin yanımda olması gerekiyordu. Onlar olmadan bunu yapamazdım.

Annem yanımda durdu ve çiftliğin büyük kapısı açılırken kolunu omuzlarıma doladı. Kıvrık saçları, çarpıcı koyu kahverengi teni ve parlak pembe elbisesi olan orta yaşlı bir kadın bize doğru yürüyordu. Gülümsemesi genişti ve her hareketinden nezaket yayılıyordu. "Merhaba millet!" diye selamladı ve el sıkışmaya başladı. "Sizler Scott ailesi olmalısınız, sen de June olmalısın."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim.

Elimi iki eliyle tuttu. "Ben Neenee, çiftliğin müdürüyüm. Sizinle birlikte olmaktan çok mutluyuz."

"Teşekkürler," dedim, o bize içeri girmemiz için işaret ederken. "Siz son gelenlersiniz. June'a odasını göstereceğim, sonra size etrafi gezdireceğim. Sonra anne ve baba, sizi ofise çağırman gerekecek, bazı evrak işleri var."

"Sorun değil," dedi annem, kolunu bir kez daha omzuma dolayarak. Ailemin de gergin olduğunu biliyordum, ama hepimiz iyimserdik. Bu yeni ilacın sonuçlarını incelemiştik ve pek çok kişide işe yarıyordu. İyileşenler, iyileşmeyenlerden fazlaydı. Ve haftalar sonra ilk kez annemin gözlerinde ışık gördüm ve babamın biraz daha dik durduğunu fark ettim.

Neenee bizi antreye götürdü ve ben aniden durdum. Duvarlar koyu maun renginde, vernikli ve parlaktı. Zeminler de öyleydi, vintage görünümlü halılar ve kilimler rahatlık hissi veriyordu. Koridorun sonunda geniş, kıvrımlı ve süslü bir merdiven vardı. Merdivenin üst kısmında ikiye ayrılıyordu.

Merdivenler benim için biraz zor olmuştu. Hastalığım nedeniyle sağ bacağımda belirgin bir topallama vardı. Yüzümden bunu açıkça gören Neenee, "Tüm yatak odaları zemin katta. Üst kat ofisler ve personel için ayrılmış" dedi. Ona gülümsedim ve başörtümün yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Bugünün rengi, giydiğim elbiseyle uyumlu adaçayı yeşiliydi. Üstüne, soğuğu uzak tutan krem rengi, bol bir hırka giymiştim. Bu günlerde, Teksas'ın sıcaklığına rağmen çok üşüyordum.

"Harmony Ranch, yüz dönümün üzerinde bir alana kurulmuş ve ana bina 12 bin metrekarenin biraz üzerinde." Takım elbiseli yaşlı bir adamın yağlı boya tablosunun önünde durdu. "Burayı inşa eden Bay Owens, genç kızını kanserden kaybetmiş ve ölümünden sonra burayı kanserli gençlerin mücadeleye devam edebilecekleri bir umut merkezi haline getirilmesini istemiş. Çiftliğin hastane olarak onaylanması yıllar sürmüş, ancak o günden bu yana buraya şifa bulmaya gelenler için bir ışık kaynağı haline gelmiş."

Damlarımda bir sıcaklık hissettim, ardından çocuğunu kaybetmiş adam için üzüntü duydum. Anneme ve babama gizlice baktım ve yüzlerinde üzüntü gördüm. Beni kaybetmenin en büyük korkuları olduğunu biliyordum.

"Bu tarafa gelin," dedi Neene ve bizi kalacağım odaya götürdü. Arkasından gittim ve dekorasyona hayran kaldım. Karmaşık kornişler, sanat eserleri, süslemeler, bu dev çiftlik evini çok ev gibi hissettiriyordu. Büyüklüğüne rağmen, burası çok rahat bir yerdi. Daha önce gittiğim diğer hastaneler ve tedavi merkezleri gibi steril ve klinik bir havası yoktu. Burası gerçekten uyumlu bir sığınaktı. Hiçbir şey "tıbbi" olduğunu hissettirmiyordu.

Üç uzun koridordan döndük ve *Dove* yazan bir kapının önünde durduk. "Burası senin süitin, June," dedi Neene. Kapıyı açtı ve biz de onu içeriye takip ettik.

Güzelliği karşısında nefesim kesildi. Zengin, yeşil panelli duvarlar odaya huzur veriyordu. Oda büyüktü ama içinde kaybolacak kadar da büyük değildi. Bir tarafta lüks bir kanep, büyük bir televizyon ve oturma alanı, diğer tarafta ise çift kişilik bir yatak vardı. Nevresimler çok zarif çiçek desenliydi. Daha yakından baktığımda yatağın hastane yatağı olduğunu fark ettim. Yatakta kalmak tek seçenek olduğunda, zor günler için oturma pozisyonuna getirmek için çağrı düğmeleri ve kumanda düğmeleri vardı. Yatağın yanında, açıkça ziyaretçiler için büyük sandalyeler vardı. IV standları köşede toplanmıştı ve yatağın yanında uzun bir şifonyer gibi görünen bir ecza dolabı vardı. Neden burada olduğumuzu hafifletmek ve burayı dinlenme ve rahatlık yeri haline getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Odanın sonundaki kapalı kapıdan geçtim ve bir banyo ile karşılaştım. Duvarlar panelli ve koyu pembeydi, pençeli ayaklı bir küvet ve geniş bir duş kabini vardı, duvarlarda ince korkuluklar ve tabureler vardı. Acil durum için çekme kolu ve kendimi güçlü hissetmediğimde ihtiyaç duyabileceğim her şey vardı, örneğin duş taburesi, yürüteç ve uzun saplı fırçalar.

Ana odaya geri döndüğümde, uzak duvardaki Narnia'dakine rakip bir gardırop fark ettim. "Çok güzel," dedim, tamamen hayranlık içinde.

Burada iyileşebilirim, diye düşündüm. *Tedavimi tamamlarken burayı evim haline getirebilirim.*

"Beğendin mi, tatlım?" diye sordu annem. "Evet," dedim, başımı sallayarak. "Gerçekten beğendim."

"Ne yer ama," dedi babam ve başıma bir öpücük kondurdu. "Burası bir süre kalmak için güzel bir yer olacak," dedi tam o sırada kapı çalındı.

Genç bir adam valizlerimi içeri taşıdı.

"Teşekkürler, Bailey," dedi Neenee, Bailey valizleri gardırobun yanına koyarken. Bailey bize gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve odadan çıktı. "June, ben bir süreliğine annenle babandan kaçarken sen burada kalabilir misin?" diye sordu Neenee.

Neenee sordu.

"Tabii ki." Onlar çıkarken gülümsedim, sonra defterimi göğsüme sıkıştırıp 360 derece döndüm ve her şeyi içime çektim. Önümde beni bekleyen şeylerin verdiği korku ve gerginliği bekledim, ama gelmediler. Başımı döndüren bir huzur çöktü üzerime ve karnımda da heyecan verici bir titreme başladı. Bu yerin bir şekilde özel olduğunu hissediyordum. İçten içe bunun bana yardımcı olacağını *biliyordum*. Hayatımı değiştireceğini. Burada olmanın bir şekilde doğru olduğunu hissediyordum... kaderim gibi.

Yatağın ucuna oturdum, yumuşaklığını hissettim, sonra dışarıya açılan Fransız kapılara döndüm. Onların ötesine baktım ve padokta gördüğüm aynı kestane rengi kısrak, odamın baktığı tarafa gelmişti.

Evin başka bir yerinden yüksek bir kahkaha duyuldu. Biraz keşfe çıkmaya karar verip odamdan çıkarken kahkahayı tekrar duydum. Soluma döndüm ve defterimi hala göğsüme sıkıca bastırarak, bir grup insanın konuşma sesini takip etmeye çalıştım. Bu sefer içimi hafif bir gerginlik kapladı. Lösemi ile mücadele ettiğim tüm bu zaman boyunca, benimle aynı durumda olan pek fazla arkadaş edinmemiştim. Tedavilerim için büyük şehirlere gitmek zorunda kalıyorduk ve sürekli seyahat etmek, güvенеbileceğim çok fazla insan edinmeme engel oluyordu.

Gerçek şu ki, arkadaş edinmek benim için *hiç* kolay olmamıştı. Tanıdığım birçok kişi vardı, ama en iyi arkadaşım diyebileceğim kimse yoktu. Bu ilişkilerin lise yıllarında kurulacağını ummuştum, ama on beş yaşında kanser teşhisi kondu ve hayallerimin kum saati kumları gibi akıp gittiğini izledim.

Yalnız değildim. Ailemi çok seviyordum ve kitaplarımdaki karakterler bana arkadaşlık ediyordu. Ama gerçek, yakın bir arkadaşlığın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi inkar edemezdim. Kendimi tamamen açabileceğim biri.

Sağa, sonra sola döndüm, masa oyunları ve kanepelerle dolu yaşam alanlarına, geniş mutfığa ve hatta bir sinema odasına hayranlıkla baktım.

Dışarıya açılan cam kapılar, büyük bir yüzme havuzu ve Adirondack sandalyelerle çevrili bir ateş çukuru gösteriyordu. Başka müstemilatlar da vardı, şüphesiz heyecan verici şeylerle doluydu.

Ama tekrar sağa döndüğümde, tamamen kaybolduğumu fark ettim. Evden gelen kahkahalar sönmüş ve artık birçok koridorda yolumu bulmak için o ilgi çekici sesi takip edemiyordum.

Sol tarafa döndüm, tanıdık bir yere geri dönebilmek umuduyla, ama tam o sırada bana doğru gelen birine çarpmamak için aniden durdum. "Oh, çok özür dilerim," dedim geri adım atarken.

Başımı kaldırdığımda, kol kısaltılmış mavi gömlek, soluk mavi kot pantolon, başına ters takılmış turuncu bir beyzbol şapkası ve elinde bir futbol topu olan uzun boylu bir çocuk gördüm. Onun yüzünü incelerken nefesim kesildi.

O, kısaca, hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuktü.

"Vay canına," dedi, o da bana bakarken kalın Teksaslı aksanıyla. "Çok güzelsin."

Yanaklarım anında kızardı ve ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Tanımadığım bir his omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Hiçbir erkek bana güzel dememişti, hatta bana bakmamıştı bile, özellikle de onun gibi bir erkek. Hemen ardından inanamama hissi geldi. Çünkü son günlerde aynaya baktığımda kendimi hiç de güzel bulmuyordum.

Ama telaşıma rağmen, kendimi bu çocuktan uzaklaştıramadım. Elini hızla gömleğine silip uzattı. "Ben Jesse."

Bir elimi göğsüme sıkıca tuttuğüm defterden zorla çekip onun eline verdim ve "June" dedim. Sesimde utangaçlık vardı, ama onun da yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümde, bu garip duyguyu yaşayan tek kişinin ben olmadığımı anladım.

Beyzbol şapkasının altındaki saçsızlık, onun da buradaki hastalardan biri olduğunu gösteriyordu. Jesse gülümsediğinde ve yanaklarında gamzeler belirdiğinde, kalbim çarparken yutkundum. Uzun boyluydu ve hastalığına rağmen geniş omuzlu ve hafif kaslı kolları vardı. O futbol topunu tutarken, ben de defterimi tutuyordum ve hala el ele tutuştüğümüzü fark ettim...

Hızla elimi çektim ve Jesse başını salladı. "Üzgünüm, June." Sesi, dışarıdaki araba yolu kadar boğuktu.

"Önemli değil," dedim. Uzaklaşmaya çalıştım ama bacaklarım kıpırdamadı. Bu çocukta beni yakınında tutan bir şey vardı. Ve odamda beni saran aynı huzur

odamda hissettiğim huzur tekrar üzerime çöktü, aynı heyecan ve buraya ait olduğumu hissetme duygusu da.

Kaderim.

BÖLÜM 3

Jesse

BKAHVERENGİ GÖZLER, HAFIFCE BRUN ten ve ÇİLLERLE KAPLI onun sevimli burnunun üzerinde. Boyu belki 1,65, pürüzsüz yanakları kızarmış. Ona baktığımı fark edince boğazımı temizledim.

June

Başörtüsünden, bugün geleceğini duyduğumuz denemenin sekizinci hastası olduğunu anladım, ama *onu* beklemiyordum. O... büyüleyici... güzeldi. Onu tarif edecek kelimeleri bulamıyordum.

Elini sıktığım elimde, onun ısısı hâlâ hissediliyordu. June, bir tür defteri kalkan gibi göğsüne sıkıca bastırmıştı. Gözleri her yere bakıyordu, ama benimkilerle karşılaşınca yanakları kızardı.

Başörtüsü ve elbisesinin yeşil rengi, koyu kahverengi gözlerini parlak çikolata gibi parlatıyordu. Konuşmam gerektiğini fark ederek boğazımı temizledim. "Ee, June, duruşma için mi geldin?" Kendime tokat atmak istedim. Benim kadar saçsız olduğunu düşünürsek, bu çok barizdi.

Ne aptalca bir soru.

"Evet," dedi, yumuşak sesi göğsüme kurşun gibi çarptı. Ayaklarına baktı, sonra utangaçça gözlerime baktı ve eliyle etrafımızı işaret etti. "Ailem Neenee'nin yanındayken biraz keşfetmeye çalıştım ve kayboldum."

Gülümsedim. Nefes kesiciydi. Bu duruşmaya gelip yürüyen bir rüya ile karşılaşmayı beklemiyordum. "Burası çok büyük," dedim. "İki gün önce geldim ve hâlâ ortayı kavrayamıyorum."

June'un bana karşılık verdiği gülümseme beni neredeyse yere devirecekti. Kendimi toparlayarak başparmağımla arkamı işaret ettim. "Diğerleriyle tanışmak ister misin?"

June, gerginmiş gibi derin bir nefes aldı ama başını salladı. Ben dışa dönük ve bazen biraz fazla gürültücüydüm ama June tam tersi gibi görünüyordu. Başımı sallayarak ona beni takip etmesini işaret ettim. Her zaman yaptığım gibi, futbol topunu ellerimin arasında geçirmeye başladım. Hayatımda yanımda futbol topu olmayan bir anı hatırlamıyordum.

"Ee," dedim, "nerelisin?"

"Kuzey Teksas, küçük bir kasaba," dedi, beni uzun koridorda takip ederek. Gergin gözlerini bana dikti. "Sen?"

"Batı Teksas'ta McIntyre adında küçük bir kasaba. Ama orayı seviyorum. Orası benim evim ve şimdiden özledim." June'a baktım ve onun diğerlerinden biraz daha yavaş yürüdüğünü fark ettim. Sağ bacağındaki hafif topallamayı fark ettim ve çok öne geçmemeye dikkat ettim.

"Üzgünüm," dedi yetişirken. "Bacağımsı eskisi kadar iyi değil."

Ne demek istediğini anladım. Atış kolumun omzunu çevirdim. "Benim için de kolum."

June anlayışla başını salladı ve gülümsedi, midem kelebekler uçuşmaya başladı. Bu yeni bir şeydi. Kelebekler ve benzeri şeyleri pek bilmezdim ama her şeyin bir ilki vardır diye düşündüm. Sağa döndük ve diğerlerinin ana dinlenme odasında sohbet ettiklerini duydum. June cevap vermedi, kabağundan çıkmasının biraz zaman alacağını düşündüm.

Kapıya vardık ve ona baktım. "AML çetesiyle tanışmaya hazır mısınız?"

Ağzından küçük bir kahkaha kaçtı. "Hazırım." Kahkahasının sesi... Tanrım. Mahvoldum. Kapıyı açtım ve deneme grubunun diğer altı üyesi görüldü. Son birkaç gündür en yakınlaştığım Chris, kanepelerden birinden kalktı. Benim gibi bir atlet, ama futbolcu değil, beyzbol oyuncusu, doğruca bana doğru geldi.

"Bu kim?" diye sordu.

June'a döndüm. "Junebug, bu Chris. Chris, bu June."

Chris'in gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Junebug mu?"

"June," dedi June, takma adından dolayı yanakları belirgin bir şekilde kızardı. "June."

"Peki, June, denemeye hoş geldin." Chris bunu sanki berbat bir reality şovdaymışız gibi duyurdu ve June, benim yeni en sevdiğim ses olan o yumuşak kahkahasını attı.

Odadaki diğerleri de güldü. Buraya gelmenin en iyi yanı buydu: kahkahalar. Dünyanın en depresif yerine geldiğimden endişelenmişim, ama herkes denemeye seçildiği için heyecanlıydı. Bir bakıma, hayat piyangosunu kazanmıştık — hayatta kalmak için son bir şans. Kim bunun için mutlu olmaz ki?

"Merhaba, ben Emma." Emma, June'la tanışmak için yanımıza geldiğinde, dalgın düşüncelerimden sıyrıldım. Emma, June'dan birkaç santim uzundu ve son iki günde tanıştığım kadarıyla, daha dışa dönük birine benziyordu. Ayrıca çok tatlıydı.

"Merhaba," dedi June, Emma da beni ve Chris'i işaret etti.

"Görünüşe göre sorunlu ikiliyle tanıştınız." June geniş bir gülümsemeyle. Emma, June'un başörtüsünü işaret etti. "Rengi çok güzel." Kendi kırmızı başörtüsünü işaret etti. "Benim gibi bir kız. Peruklar çok kaşınıyor."

"Aynen öyle!" dedi June, gözleri parlayarak.

Grubun geri kalanı da gelip kendilerini tanıttı: Silas, Toby, Kate ve Cherry. Hepsi aynı gün gelmiş ve kendi aralarında bir grup oluşturmuşlardı. Ben en çok Chris ve Emma ile anlaşmışım; umarım June de bize katılır ve dördümüz bir grup oluruz.

Herkes June ile tanıştıktan sonra, kollarımı genişçe açtım ve "June, Last-Chance Ranch'e hoş geldin!" dedim.

Emma inleyerek başını geriye attı. "Ne?" June inanamayan bir şekilde sordu ama hafifçe gülüyordu.

Onun yanına gittim. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve beni kendine çekti. "Buraya böyle ad verdik. Evet, Harmony Ranch güzel, ama biz Last-Chance Ranch'i tercih ediyoruz."

"O öyle seviyor," dedi Chris, bana dirsek atarak. "Gerçekten, başka kimse öyle demiyor."

"Dostum, kaburgalarım dikkat et. Kemiklerim kırılğan," dedim, yanımı ovuşturarak. Yarı şaka yarı ciddiydim. Son zamanlarda kendimi cam kadar kırılğan hissediyordum. Bu yeni mucizevi tedavinin bana hem gücümü hem de sağlığımı geri vereceğini umuyordum, böylece futbol sahasına geri dönüp en iyi yaptığım şeyi yapabilecektim.

"Hepimizin kemikleri kırılgan, aptal," dedi

Chris. Ona orta parmağımı gösterdim.

June, biz iki aptalı görmezden gelerek odayı süzdü. Onun gördüklerini takip ettim: kanepeler, geniş ekran televizyon ve köşede duran otomatlar (tabii ki sadece uygun besinler satıyordu). "Burası bizim takıldığımız ana oda oldu," dedim.

June başını salladı.

"Tabii ki, birkaç gün sonra tedaviye başlayacağız, o yüzden bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Hepimiz özgürlüğümüz varken ona sıkı sıkı tutunmaya çalışıyoruz."

June titrek bir nefes verdi, ama Emma yanına yaklaşarak dikkatini dağıttı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, teşekkürler," dedi June ve otomatlara doğru yürüdü.

"Dostum," dedi Chris, kolunu omuzlarıma atarak. "Daha açık olamaz mıydın?" Başını sallayarak bana gülümsedi.

Umurumda değildi. Gözlerimi June'dan ayıramıyordum. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. O muhteşemdi. Asla ince düşünceli biri olmamıştım, ama on sekizinci doğum gününü göremeyeceğini söylemek, insanı duygularını söylemek ya da göstermek konusunda aceleci yapıyordu.

June'un Emma'dan bir şişe su aldığını gördüm, diğer eliyle defterini göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"O mükemmel, dostum," dedim Chris'e, o da homurdandı. Onu duymazdan geldim. "Hiç bir kıza bakıp '*Vay canına!*' diye düşündün mü? Çünkü bugün ben öyle hissediyorum." Omuz silktilim. "Daha önce hiç olmamıştı, ama şimdi de görmezden gelmeyeceğim."

"Haydi ama dostum, şimdiden mi pes ediyorsun?" dedi Chris. "Daha yeni geldik! Sen benim suç ortağımsın."

"Sakin ol dostum," dedim. "Sadece June'u görmek beni biraz şaşırttı, hepsi bu." Sonra June bana döndü ve bakışlarımız tekrar buluştuğunda, göğsümde bir şeyin patladığını hissettim. Bana utangaç bir gülümseme attı ve ben uzun, sakinleştirici bir nefes verdim.

Muhteşemdi.

Emma ve June iyi anlaşıyor gibi görünüyordu, ama June bana ve Chris'e geri döndüğünde, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, ama gidip odamı bulsam iyi olacak. Oradan ayrılmamam gerekiyordu. Ailem Neene ile işlerini bitirmiş ve nerede olduğumu merak ediyorlardır," dedi.

"Senin süitin hangisi?" diye sordum.

"Dove."

Chris omzuma vurdu ve dramatik bir şekilde inledi. Arkadaşıma güldüm.

"Emma! Gel, kanepeye otur," dedi Chris.

"Neden?" diye sordu.

"Sana bir şey söylemeliyim." Chris bana kaşlarını oynattı.

Gözlerimi devirdim. Emma, June'a olan küçük aşkımı hemen öğrenecekti.

"Kafam çok karıştı," dedi Emma ama yine de Chris'in peşinden gitti ve June'a dönerek, "Erkekler neden bu kadar tuhaf? Tanrıya şükür buradasın kızım. Aklımı başımda tutmak için sana ihtiyacım var," dedi.

June'un gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Bana döndü. "Chris neden öyle inledi? Emma'ya ne söylüyor?"

Kafama vurdum. "O çok tuhaf. Eminim kafasına çok fazla beyzbol topu çarpmıştır." Boş bir su şişesi kafamın arkasına çarptı.

"Duydum!" dedi Chris, şişeyi atan suçlu olduğu belliydi.

Onu yine görmezden gelmeye karar verdim. "Hadi, Junebug," dedim ve oyun odasının kapısını açarak ona gelmesini işaret ettim. "Seni odana kadar geçireyim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum." İkimiz baş başa labirent gibi koridorlarda yürürken sırtımdan bir ürperti geçti. Aniden sinirlerim gerildi.

Garip.

June, "Ailen de misafir evinde mi kalıyor?" diye sorarken, kendimi sakinleştirmek için futbol topunu ellerimin arasında attım.

Evimi özlemem anında damarlarıma yayıldı, ama başımı salladım. "Hayır. Sadece ben, annem ve iki küçük kız kardeşim var, babam yok ve onlar gelemiyorlar."

"Oh, özür dilerim. Ben... ben öyle demek istemedim..." June kekeledi.

Her zamanki gibi, biri ailemin durumunu sorduğunda içim acıyla doldu. Yorumunu önemsemediymiş gibi boynumu ovuşturdum. "Sorun değil, Junebug," dedim, alışık olduğum gülümsemeyi takındım. Sonra ekledim, "Annem benimle gelemeydi. İşleri evinde ve izin alamadı. Ayrıca, küçük kız kardeşlerim okulda ve onları oradan almak istemedim. Buraya yalnız geldim. Onlarla her gün, günde birkaç kez konuşuyorum ve hafta sonları beni ziyarete geliyorlar

ben buradayken onlar da ziyarete gelirler." Omuzlarımı silktilim, umarım istediğim kadar havalı görünüyordum. Yıllar boyunca duygularımı gizlemekte çok iyi olmuştum.

Ailemin benimle burada olamayacağını anlıyordum, gerçekten. Annem tek başına bizi büyütüyordu, düşük gelirli bir işi vardı ve iki küçük kız kardeşime bakmak zorundaydı. Son birkaç aydır kemoterapi ve tedavilerim nedeniyle zaten tamamen borca batmıştı. Bu yeni tedavinin büyük bir kısmı, sigortamın yanı sıra ilaç şirketi tarafından karşılanıyordu, bu da annemin mali yükünü biraz hafifletiyordu. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Onların burada olmaması göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu, ama bununla başa çıkmaktan başka seçeneğim yoktu. Yoldan çıkmış babamın yardıma gelmesi gibi bir ihtimal yoktu. Hayır, ondan bunu beklemek çok fazla olurdu.

June içimdeki kargaşayı fark etmesin diye sessizce derin bir nefes aldım. On yedi yaşındaydım. Bunu tek başıma yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Ayrıca, dayanabileceğim hasta arkadaşlarım vardı ve hepsi de oldukça havalıydı. Artık buradaydım ve her şey o kadar da kötü görünmüyordu.

Bunu yapabilirim...

June'un sessizliği dikkatimi ona çevirdi. Gözlerime baktığında bakışlarımın ağırlığını açıkça hissetti. "Gelemedikleri için çok üzgünüm." Sesi benim için çok üzgün geliyordu. Göğsüm sıkıştı. Küçük ailem dışında insanların beni önemsemesine alışkın değildim. Bu... hoştu. Alışılmadık ama yine de hoştu. Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum.

"Önemli değil," dedim kayıtsızca. "Tamamen iyileşip, hayatımın geri kalanını mükemmel bir sağlıkla yaşamaya hazır olarak onlara geri dönmeyi planlıyorum." Her kelimesinde samimiydim.

June'un gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "İnanıyorum," dedi. Onun süitinin köşesini dönerken ben de gülümsedim. "Ah, teşekkürler!" dedi yumuşak sesiyle esprili bir şekilde. "Burayı asla bulamazdım. SOS çağrısı yapardım." Kapısında durduk. Bana döndü. "Buraya geldiğinden beri burayı iyice keşfetmişsin, değil mi?"

"Eh, pek sayılmaz." Dramatik bir şekilde birkaç adım geri çekildim ve bir sonraki süitin kapısının önüne geldim. "Benim," dedim ve kapının isim levhasına dokundum. "Stag."

"Odan benimkinin yanındaki mi?" June nefes nefese sordu. "Öyle görünüyor."

"Ah, işte buradasın!" June'un hemen arkasında, ortaya çıkmadan önce bir erkek sesi duyuldu. Orta yaşlıydı ve June'a benziyordu. June'un babası olmalıydı. Onun ardından June'un annesi geldi. Neenee ise en arkada kalmıştı.

"Jesse," dedi Neenee, kapımın yanında beni fark ederek. "June ile tanışmışsın." June'a baktım ve göz kıptım. "Tanıştık."

June kızardı.

"Ben Greg Scott, June'un babası," dedi adam ve elini sıktım. "Memnun oldum, efendim. Ben Jesse Taylor."

Bay Scott birkaç saniye beyzbol şapkamı inceledi, sonra "Jesse Taylor, gelecek yıl Longhorns'a katılacak olan? Jesse Taylor, yılın en iyi hücum oyuncusu, QB?" dedi.

"Evet, efendim," dedim ve tanıştığım çoğu insan gibi, onun da bakışları sempatikleşti. Topu ellerimin arasında daha hızlı çevirdim. O anda top benim bir parçam gibiydi ve sakinleşmeme yardımcı oluyordu. "Önce bu kanseri yenmem lazım," dedim, ortamı hafifletmeye çalışarak. Olumlu düşünmem gerekiyordu. Burada, çiftlikte, tamamen iyileşmekten başka bir şey düşünemiyordum, bu yüzden başka bir seçeneğe yer yoktu. Gerçekleştirmek istediğim hayallerim ve ulaşmak istediğim hedeflerim vardı ve bunun için çok az zamanım vardı.

"Hasta halde futbol oynamayı başardın mı?" diye sordu June şok içinde ve o his yine mideme çöktü. Gerçek şu ki, biz *bilmiyorduk*.

"İşaretleri fark etmedik, Jesse. Çok üzgünüm. Yaralanmayla ilgili olduğunu sandık, bunu değil," dedi takım doktoru, elini omzuma koyarak. "Her maçı, antrenmanları nasıl atlattın bilmiyorum, evlat. Sen azimli birisin. Bunu yenebilecek biri varsa, o da sensin."

Birkaç ay öncesine ait anılar, vücudumun her zerresini gerdi. Yine enseme ovuşturdum. Midemde o boşluk hissini hissettiğimde, kimsenin fark etmesini istemedim. Ben dışa dönük Jesse'dim. MVP QB Jesse. Bu kanseri yenecek ve gelecek yıl UT'ye gidecek Jesse.

Zayıf değildim.

Bay Scott boğazını temizledi ve ona baktığımda, içimi okuyup, olmaya çalıştığım kişinin çatlaklarını görebileceğinden paniğe kapıldım. "Senin için en iyisini diliyorum, evlat," dedi. "Gerçekten. Yerel futbol kanalında senin maçlarının özetlerini gördüm. Umarım yakında Longhorn sahasında o büyük yeteneğini görürüm."

"Teşekkür ederim, efendim," dedim, içtenlikle. June'un kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını görebiliyordum, ama neyse ki başka bir şey sormadı. "Siz

UT mezunu musunuz?"

"Evet," dedi, sonra elini karısının koluna koydu, yüzünde gururlu bir ifade vardı. "İkimiz de mezunuz. Orada tanıştık, birinci sınıfta." Sonra kolunu June'un omzuna attı. "June da oraya gidecek." Tavrı değişti. "Sonra..."

"Kanseri yendikten sonra," diye sözünü kestim ve June'un endişeli yüzünün eğlenceli bir ifadeye dönüşmesini izledim.

"Tabii ki yenecek," dedi Bay Scott. "Ne kabalık ettim! Bu eşim Claire."

Bayan Scott'ın elini sıktım. Sanki June'u gelecekte görmüş gibiydim. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, sonra June'a baktım. "Sanırım yakında görüşürüz, Junebug." Ayrılırken hepsine başımla selam verdim.

June yerleşmeyi bitirirken ben de dinlenme odasına doğru yöneldim, ama "Hoşça kal, Jesse" sesini duydum. Omzuma baktım. June'un ailesi ve Neene sütünine girmişti, ama o orada tek başına kalmıştı, başında yeşil bir fular, kahverengi gözleri hala bana kilitlenmiş, defteri göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"Son Şans Çiftliği'nin ilk kuralı, Junebug: *Asla* veda etmeyiz, sadece iyi geceler deriz."

June güldü.

"*İyi geceler*, Junebug," diye vurguladım.

June gülümsedi, sonra "İyi uykular, Jesse" dedi. Yanakları kızarak odasına girdi. Kalbim hızla atıyordu ve tüylerim diken diken olmuştu.

June Scott... ne büyük bir keşif. Birdenbire burada geçireceğim zaman o kadar da kasvetli görünmedi.

BÖLÜM 4

June

I AYNADA KARŞIMDA DURAN KIZA BAKIYORDUM. PARMAKLARIMI aylardır kullandığım steroidler nedeniyle hafifçe şişmiş yanaklarımın üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı, çatlamamaları için sürekli sürdüğüm dudak kremiyle kaplı dudaklarımı birbirine sürttüm.

çatlamaması için sürekli sürdüğüm dudak kremiyle ovuşturdum.

Sonra, kemoterapi portunun olduğu göğsüme parmaklarımı gezdirdim. İki yıl geçmesine rağmen, hala bana yabancı geliyordu. Yansıyıp ne kadar bakarsam bakayım, önümdeki kıızı tanımam biraz zaman aldı.

"Merhaba, June," diye fısıldadım ve sonunda ellerimi kel kafama ve çıplak alnıma götürdüm. Bu, her gün yaptığım bir şeydi: "Kanser June" ile yeniden tanışmak. Bu kızın ben olduğuma, bu sahtekarın ben olduğuma inanmakta ne kadar zorlansam da, bizim için ne kadar iyi savaştığı için onu sevmekten kendimi alamıyordum.

Hala savaşıyordu.

Başım dönüyordu.

Kafama uzun, soluk pembe bir fular bağlayıp arkadan sabitlerken kapım çalındı. Aynaya bir kez daha baktım. Üzerimde sade beyaz bir tişört ve rahat, eskimiş bir kot pantolon vardı, üşürsem diye belime pembe bir hırka bağlamıştım.

Kapıyı açtığımda Jesse Taylor kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. "Günaydın, Junebug," dedi ve kalbim bir an durdu. Çok yakışıklıydı. Evimin arkasındaki ağaçları hatırlatan orman yeşili gözlerinde kaybolacakmış gibi hissettim. Longhorns tişörtü ve

kot pantolon giymişti, dün taktığı aynı turuncu Longhorns beyzbol şapkası da vardı, tabii ki ters takmıştı.

Gerçek bir taşralı çocuk.

"Günaydın, Jesse," dedim, sinirlerim gerilmişti. Dün gece uyumaya çalışmışım. Birkaç gün sonra başlayacak tedavim bunun sebebi olmalıydı, ama asıl sebebi, en beklenmedik şekilde hayatıma giren bu çocuktü. Tanıdığım çocuk, yatak odamın duvarının hemen öbür tarafında uyuyordu.

Ben kibirli biri değildim. Kendimi hiç normalden başka bir şey olarak görmemiştim — güzel değil, ama çirkin de değil. İkisinin arasında bir yerde. Hoş bir ortalama. Ama dün Jesse ile tanıştığımdan beri sarsılmışım. Bana güzel demişti. *Bana*. Büyük bir geleceğı olan, okulda popüler olduğunu bildiğim bu süperstar futbolcu, bana güzel demişti.

Jesse'nin bu kadar etkilendiğı güzelliğı yüzümde göremiyordum.

Kafam çok karıştı.

"Chris, Emma ve ben yürüyüşe çıkacağız, bahçeyi keşfetmek ve takılmak için. Tedavi başlamadan ve Teksas'a gitmeden önce kusmadan yapmak istiyoruz. Geliyor musun?" diye sordu, dolgun dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle. Jesse Taylor'ın cazibesi boldu. Ama kibirli değildi. Masum bir şekilde kendinden emin ve küstahçaydı. Açıkçası, manyetikti ve şimdiye kadar, onun yanındayken, onun yörüngesine çekiliyormuşum gibi hissediyordum.

Onun şakasına güldüm, ama davetine karnımda kelebekler uçuşuyordu. Yine ilgisini gösteriyordu. "Tabii," dedim ve onu kapımdan dışarı takip ettim. "Ah, bekle!" Not defterimi almak için odama geri girdim.

Dışarı çıktığımda Jesse defterimi işaret etti. "Bir ara bana o defterin ne olduğunu anlatmalısın, Junebug."

Omuz silktim. "Belki bir gün söylerim... şanslıysan."

Jesse bana dönüp birkaç adım geriye doğru yürüdü. "Junebug Scott! Benimle flört mü ediyorsun?" diye sordu, ağzını şaka yaparcasına şok olmuş gibi açarak.

Aniden durdum, ani bir gerginlik beni sardı. "Ben-ben-ben..." diye kekeledim. Flört mü ediyordum? Flört etmenin ne olduğunu bile bilmiyordum, kasıtlı olarak yapmayı bırak, flört etmeyi bile bilmiyordum.

"Merak etme," dedi, bana biraz daha yaklaşıarak adımlarını benimle senkronize etti. "Hoşuma gitti."

Ona baktım ve utançımı uzun bir nefesle dışarı vererek başımı azarlayarak salladım. "Sen bela birisin."

Jesse, sanki kırılmış gibi elini göğsüne koydu. "Junebug. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Ben iyi, saygın bir ana kuzusuyum." Ona gözlerimi devirdim. "Tamam," dedi ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırdı. "Belki biraz sorunluyumdur. Ama sadece iyi anlamda."

Şaka yapıyoruz ama ona inanıyordum. Bu çocuk, sanki kendi enerji kaynağıyla çalışıyormuş gibi, girdiği her odayı aydınlatıyordu. Onu sadece bir gün tanıyordum ama bunu anlayabiliyordum. Birkaç ay sonra onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordum. Dün ona futbolu sorduğumda, gözlerinde başka bir şey parladı, zırhında bir çatlak gördüm ve sorularımı geri çektim. Dün gece uyuyamadığımda, Jesse'nin insanlara gösterdiği kadar kaygısız olup olmadığını merak ettim.

Jesse tekrar topu ellerinde çevirmeye başladı ve sol elinin yanında oldukça büyük bir kalem ya da kömür lekesi gibi bir şey fark ettim. "Çizim yapar mısın?" diye sordum ve Jesse, sanki sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi topu atmaya bıraktı.

Elini yana doğru eğip lekeyi kendisi inceledi, sonra bana baktı. "Ne? Sporcular yetenekli sanatçılar olamaz mı?"

Yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım. "Hiç bir şeye düzgün cevap vermez misin?"

Jesse önüme geçti; artık ondan sadece birkaç santim uzaktaydım. "Senin güzel olduğunu söyledim, değil mi? Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ciddi yaklaşmadım."

Zaman önümüzde uzanıyordu, nefesim hızlanıyor ve kulaklarımda gürültü yapıyordu. Defterimin kapağı, onu ne kadar sıkı tuttuğumdan dolayı ellerimin altında gıcırđıyordu. Kalbim çarpmaya başladı ve Jesse sırtıttığında, yanaklarımin kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Jesse tekrar yaklaştı, o kadar yakındı ki, hafif bir kolonya kokusu alabiliyordum. Bu koku bana evimin verandasında geçirdiğim yaz gecelerini hatırlattı; hafif odunsu ve topraksı, sıcak bir şömine kokusu.

"June," dedi, elini yanağıma doğru kaldırarak.

Nefesimi tutarak hareketini bekledim ve sonra...

"Jesse? June? Duyduğum siz misiniz?" Chris'in tanıdık sesi koridorda durduğumuz yere kadar geldi. Jesse gözlerini şakacı bir şekilde

sonra elini indirdi ve Chris köşeyi dönerken geri adım attı, ama Chris bizi bu kadar yakın dururken görünce gözleri yine de fal taşı gibi açıldı. "Eee..." Başparmağını omzunun üzerinden utangaçça kaldırdı. "Em ve ben sizin yavaşlıklarınızı beklemekten sıkıldık, ben de sizi aramaya gönüllü oldum." Dikkatini ikimiz arasında gidip geldi. "Takılacağız mı, ne yapacağız?"

Omzumun üzerinden sarkan başörtüsünün ucuyla gergin bir şekilde oynadım, sonra Jesse'nin yoğun bakışlarından kaçmak için onun yanından eğilerek geçtim. Chris'e selam vermek için sıkı bir gülümseme attım, sonra koridordan koşarak çıkışın yakınında Emma'yı görene kadar koştum.

Emma gülümseyerek el salladı, ama yüzümü görünce gülümsemesi kayboldu. "İyi misin?"

Chris ve Jesse arkamızdan yaklaşırken başımı salladım. Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Cildimde sıcaklığı hissedebiliyordum. Arkama bakmadım. Şu anda Jesse'nin yüzüne bakamazdım.

Bu *neydi* böyle?

Cildim o kadar kaşınıyordu ki, vücudumdan çıkıp gitmek istedim. Elime baktım. Kalbim bir yarış pistinde koşan at gibi güm güm atıyor olsa da, hala kendim gibi hissediyordum. Kendimi kopuk hissetmiyordum, ama panik de yoktu.

Elimi kalbimin üzerine koydum. Bu kanserin bir yan etkisi değildi. Bu, Jesse Taylor'ın sevgisinin bir yan etkisiydi.

Çıkışa doğru itildim ve anında sıcak kır havasını içime çektim. Ciğerlerimi doldururken gözlerimi kapattım. Arkamda Jesse ve Chris'in konuştuğunu duyabiliyordum, sonra bir kol koluma dolandı ve beni kendine bağladı.

"Benden kaçmaya mı çalışıyorsun, June?" dedi Emma ve ben gülerek nefes verdim. Yanımda yürürken kalbim biraz sakinleşti.

"Koşmak yok," dedim ve dizime vurdum. "Denersem tutacağını sanmıyorum."

Emma güldü. "Hey!" diye bağırdı Chris elinde bir şişe suyla yanından koşarken. Emma'ya döndüğümde Chris'in geçerken ona su sıkıldığını gördüm.

Emma'nın gözleri kısıldı. "Bunu sana ödeyeceksin, Christopher." Chris'in tam adını kullanmasına güldüm.

Başörtümün ucunu çeken bir şey yüzünden yana baktım. Jesse yanımdan koşarak geçti, bana yıkıcı bir gülümseme attı, sonra Chris'in peşinden koştu.

Önümüzde koşarken onları izledim — tabii, zayıflamış vücutlarının elverdiği kadar hızlı. Onları takip ettik. Geçtiğimiz tabelada, bu patikanın çiftlikte birkaç yola çıktığı yazıyordu. Emma'nın bana sarılması hoşuma gitti. Hiçbir arkadaşım bana böyle davranmamıştı.

"Yemin ederim, bütün erkekler aynı. Asla olgunlaşmıyorlar." Emma, Chris ve Jesse'ye başını salladı, ama ifadesinden onlara olan sevgisini görebiliyordum. "Ee, June," dedi Emma, dikkatini bana çevirerek. "Bana kendinden bahset."

Chris ve Jesse uzaktaki bir çitin üzerine eğilmişlerdi. Uzun boynuzlu sığırlar tarlada otluyordu ve Chris'in onları çağırmaya çalıştığını duyabiliyordum.

Omuz silktim. "Anlatacak pek bir şey yok. Küçük bir kasabadan normal bir on yedi yaşındaki kız... çalışkan, biraz sessiz, pek konuşkan değil."

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu

Emma, sırtarak. "Erkek arkadaşım yok," dedim, kesin bir şekilde.

"Evet, anlıyorum," dedi ve bana yaklaşarak, "Son erkek arkadaşım saçlarımı kaybettiğimde beni terk etti. Siktir et onu, ne yapalım," dedi.

Kalbim parçalandı. "Emma..." dedim, "Bu çok kötü."

Emma omuz silkti. "Onun kaybı," dedi, hayali saçlarını omzunun üzerinden atıyormuş gibi yaparak. "Saçımın ne kadar olduğu önemli değil, ben muhteşemim." Güldüm ve Emma bana daha sıkı sarıldı. "Sadece şaka yapıyorum, ama eski sevgilim *gerçekten* berbat biriydi. İyi bir adam değildi."

"Senin de şu anda erkek arkadaşın yok mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Emma. "Hayallerimin erkeğini beklemeye karar verdim. O benim geleceğimde; bunu hissedebiliyorum."

Nedense başımı kaldırdım ve Jesse'yi gördüm. Hâlâ çitin üzerine eğilmiş, Chris'in yerden topladığı otları birine yedirmeye çalışırken gülüyordu. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Jesse bana doğru baktı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşadı. Kalbim yine hızla çarpmaya başladı.

Emma boğazını temizledi. "Jesse çok tatlı." Gözlerimi Emma'ya çevirdim. O da öne eğilip güldü. "June, yüzünü görmelisin." Daha da güldü. Ona gülümsemeden edemedim. Kendine gelince, "Bir erkeği tatlı bulman normal, biliyorsun," dedi.

Erkeklerin aramızdaki mesafeyi kapatırken sessiz kaldım. Emma'nın yanında kendimi anında rahat hissettim. Kişiliği gülümsemesi kadar sıcaktı ve kendimi "Hiç erkek arkadaşım olmadı" derken buldum. Emma'nın

beni yan gözle baktığını fark ettim ama yüzümü öne doğru çevirdim. "Hiç öpülmedim bile."

Emma bana daha sıkı sarıldı. "June, seni toplamda sadece yirmi dört saattir tanıyorum, ama kalbini çalacak çocuğun çok şanslı bir çocuk olacağını söyleyebilirim."

Yanaklarım kızardı ve Jesse gibi bir erkeğin benim gibi bir kıza asla bakmayacağını söyleyen içimdeki sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Şu anda bu yürüyüşte güvensizlikten felç olmak istemiyordum. Sadece tedavi öncesi özgürlüğün tadını çıkarmak ve yeni bir arkadaş edinmek istiyordum. "Teşekkür ederim."

"Şimdi," dedi Emma, "erkeklerle ilgisi olmayan bir şeyden konuşalım. Biz güçlü, bağımsız kadınlarız ve dünyaya verecek çok şeyimiz var."

"Tamam," dedim gülerek.

"Bana arkadaşlarından bahset," dedi ve bu soru erkek arkadaşlarla ilgili sorudan daha çok beni etkiledi. Çok sessiz kaldım ve Emma bunu fark etti. "İyi misin?"

"Evet," dedim ve boğazımı temizledim. Acınası görünmeden ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Omuz silerken, "Aslında hiç arkadaşım yok," dedim. Emma kolunu koluma doladı ve beni sıkıca sıktı. Ona bakamayacak kadar savunmasız hissettim. "Çocukken birlikte oynadığım ve sınıfta konuştuğum birçok insan vardı, ama gerçekten yakın olduğum kimse yoktu. Sonra tüm tedaviler başladı..." Sözlerim kesildi.

Emma bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "O arkadaşların senden uzaklaştı, artık pek gelmez oldular ve sen kemoterapi ve kök hücre tedavisi cehennemindeyken kendi hayatlarına devam ettiler, değil mi?" Ben bile daha iyi ifade edemezdim. Emma'ya başımı salladım, o da "İnan bana June, anlıyorum" dedi.

Utanç duygum biraz azaldı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi ve kolumu tekrar sıktı. "En iyi arkadaşlarım vardı, ama hayatlarımız çok farklı yönlere gittiğinde birbirimizden uzaklaştık." Emma iç geçirdi. "Onları suçlamıyorum ya da kin beslemiyorum." Vücudunu işaret etti. "Kin beslediğim şey bu lanet olası hastalık."

"Kime kızıyoruz?" diye sordu Chris, bize doğru yaklaşıp aramıza girerek kollarını omuzlarımıza doladı.

"Sana," dedi Emma kuru bir şekilde ve Chris, kırılmış gibi davranarak geri çekildi.

Yanımda bir sıcaklık hissettim ve soluma baktığımda Jesse'nin yanıma geldiğini gördüm. Chris'e gülüyordu. Chris, konuşurken önümüze geçip geriye doğru yürüdü

ve konuşurken bize bakabilmek için geriye doğru yürüyordu.

"Hayır, gerçekten. Kime kızgınsın?" diye sordu Chris tekrar. Jesse'nin topu ellerinde ileri geri attığını görebiliyordum.

"Kanser," dedi Emma. "Hani, hepimizi öldürmeye çalışan hastalık."

"Ah, Mylo," dedi Chris. Chris'in karşısına sadece şaşkın bir sessizlik duvarı çıkınca, "Ne? Ona bir isim verdim," dedi. Bir an ciddiyetle ekledi: "Depresyon başlangıçta beni çok sert vurdu. Yatağımdan çıkamayacak hale gelene kadar beni yavaşça sardı." Chris omuz silkti. "Bunun için yardım almaya başladım ve faydası oldu. Hala alıyorum, ama artık iyi günlerim kötü günlerimden fazla." Chris düşünerek durakladı, sonra şöyle dedi: "Kara mizahı severim, bu benim başa çıkma yöntemim—terapistim öyle diyor—bu yüzden kanserime Mylo adını verdim. O en iyi adam değil ve o beni öldürmeye çalışırken ben ondan kurtulmaya çalışıyorum, ama o benimle birlikte, vücudumda var olduğu sürece, o Mylo."

"Bunu en içten duygularıyla söylüyorum Chris," dedi Emma, "ama sen tanıdığım en tuhaf insansın."

Chris yürümeyi bıraktı ve elini dramatik bir şekilde ağzının üzerine koydu, sonra göğsüne, kalbinin üzerine indirdi. "Emma... bu şimdiye kadar bana söylenen en güzel şey."

Emma ve Jesse gibi ben de kahkahalara boğuldum. Bu sese kendimi kaptırmak istedim. Tedavinin yan etkilerini hafifleten ağrı kesiciler kadar iyileştirici bir etkisi vardı.

Chris'i sevdim. Depresyonu hakkında bu kadar dürüst olmasını hayranlık duyduğumdan da öteydi. Takdire şayandı. Emma'yı zaten çok seviyordum. Jesse'ye gelince... Gözlerimi ona çevirdim. O da beni fark etti ve "Eğleniyor musun, Junebug?" dedi.

"Evet," dedim. Gerçekten eğleniyordum.

Köşeyi döndük ve önümüzde bir oyun parkı belirdi. Chris doğrudan salıncaklara koştu ve oturdu. Beş salıncak vardı ve hepimiz oturdu. Emma sağımda, Jesse solumdaydı. Uzun boynuzlu sığırların bulunduğu geniş arazilere bakarak salıncakta ileri geri sallandım. Hava tatlı kokuyordu ve hava çok sıcak değildi.

"Ee, Chris?" dedi Emma. Chris, bizden biraz daha enerjik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. "Okulda nasıldın?"

Chris başını yana eğdi ve "Çok popülerdim. Gelmiş geçmiş en büyük kadın avcısıydım. İlçenin gördüğü en iyi beyzbol oyuncusuydum." Omuzlarını silkti. "Ama bu konuda alçakgönüllü olmaya çalışıyorum."

Ben kıkırdadım ve Emma başını geriye atarak güldü. Jesse başını salladı ama kendi kendine güldü.

"Ne?" Chris, Jesse'ye sordu. "Bana inanmıyor musun, dostum?"

Jesse ellerini kaldırdı. "Bir şey demiyorum. Gelmiş geçmiş en büyük kadın avcısından şüphe etmek istemem."

Chris gözlerini devirdi ve sıırıttı. "Tamam. Beyzbolda oldukça iyiydim, üniversiteye burs alacak kadar. Birkaç kız arkadaşım vardı, ama hepsi beni terk etti."

"Biliyordum!" diye bağırdı Emma.

Chris ona kızgın bir bakış attı. "Ama okulu seviyordum. Son sınıfta sınıf arkadaşlarımla birlikte olamayacağım için çok üzgünüm. Ama sizler de idare edersiniz herhalde." Jesse, oyun parkının zeminini oluşturan parçalanmış ağaç kabuklarına ayağıyla vurdu ve Chris'e sıçrattı.

Chris tozu silkeledi, sonra gözlerini Emma'ya dikti. "Ya sen?"

"Normal bir öğrenciydim. Müzik grubunda çalışıyordum. Düşmanım yoktu. Her şey iyiydi," dedi Emma. "June?" diye sordu Chris ve midem alt üst oldu.

Defterimi göğsüme daha sıkı bastırdım ve yere baktım. "İyi bir öğrenci. Muhtemelen sizden daha çekingen. Ama okulu severdim." Yanaklarımın kızardığını hissettim, ama başımı kaldırdığımda Chris başını sallıyordu.

Sonra gözlerini Jesse'ye dikti. "Jesse?" diye sordu Chris, sıırıtarak.

"Hayır, ben hallederim," diye araya girdi Emma. "Çok popülerdi. *Aslında* gelmiş geçmiş en büyük kadın avcısıydı. Ve gerçekten de ilçenin en iyi futbolcusuydu."

Chris'in Emma'nın "iharetini" sindirirkenki ifadesine güldüm. Ama sonra ifadesi yumuşadı ve "Evet, muhtemelen hepsi doğru" dedi.

Jesse'ye baktığımda, utanç dolu bakışlarından bunların hepsinin doğru olduğu belliydi. Ama kabul etmek yerine, "Ben gizemli bir adamım. Sizi merak içinde bırakacağım." Ama ben anlıyordum. Jesse'nin okulunun en popüler çocuğu olduğunu hayal ettim. Babam onu duymuşsa, futbol konusunda inanılmaz yetenekli olduğu açıktı. Ve bana yaptığı etkiden, kızların etrafında dolaştığına şüphe yoktu.

Sosyal statü olarak birbirimizden daha farklı olamazdık.

"Oldukça karışık bir grubuz," dedi Emma, ama ardından gelen gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Ve bunu seviyorum!"

Chris'e baktım, esprili olan; Emma'ya, sadık olan; ben kitap kurdu ve sessiz olan; ve Jesse, şey, o manyetik gülümsemesi olan tipik bir Amerikan erkeğiydi.

ve çekici gülümsemesi olan.

"Bu yerin başka neler sunabileceğine bir bakalım," dedi Chris ve salıncaktan atladı. Emma onu takip etti. Ben de salıncaktan indim ve Jesse yine yanıma geldi.

"Emma'yı seviyor musun?" diye sordu, topunu fırlatarak.

"Onu seviyorum," dedim. "Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum." Chris ve Emma'nın önümüzde yürüdüğünü görünce güldüm. Chris, çakıllı yolda Emma'nın ayağını çelmeye çalışıyordu. "O kesinlikle sınıfın palyaçosuydu," dedim ve Emma'nın onu yakalamaya çalışırken Chris'in kaçığını işaret ettim.

"Yüzde yüz, bize inandırmaya çalıştığı kadınların sevgilisi değil," dedi Jesse.

Kıskançlık duygusu içimi kapladı. "Ama sen öyleydin, değil mi?" diye sordum kendime.

Jesse bana döndü.

"Popüler çocuk mu?"

Başını yana eğdi. "Popüler, belki, ama bunu yüksek sesle söylemek beni pislik gibi gösteriyor." Jesse önümde durdu ve ben donakaldım. "Ama sizin inandığınız gibi kadınların sevgilisi değildim."

İnanamadan kaşlarımı kaldırdım.

Jesse geniş bir gülümsemeyle, "En fazla birkaç kız arkadaşım var. Yemin ederim," dedi.

Bunu duyunca midem sıkıştı. Nedenini bilmiyordum, onu daha yeni tanımıştım.

Yürümeye devam ederken başımı salladım. "Aynı okula gitseydik, birbirimizle konuşur muyduk, emin değilim," dedim. "Ben çoğunlukla kütüphanedeydim. Senin yoluna bile çıkmazdım."

"Seni görürdüm," dedi Jesse, her kelimesinde kararlıydı. Ona baktım, yüzü ciddiydi. "Seni görürdüm, Junebug. İnan bana." Ama görmemiştim, sorun da buydu.

Arkadan tanıdık bir ses geldi ve Emma ile Chris'in gittiği yere baktığımda, çeyrek atlarla dolu bir alan gördüm. Yüzümde bir gülümseme yayıldı ve ileri koştum.

"June?" diye seslendi Jesse, sonra bana yetişmek için koştu. Köşeyi döndüğümde, bir ahır avlusu görüldü. Hem en muhteşem manzaraydı, hem de karnıma yumruk yemiş gibiydim. Ahırlar çok büyüktü, hepsi beyaz boyalıydı ve eğitim için açık ve kapalı bir arena vardı.

Emma ve Chris'in yanında, çitin yanında durdum. Alacalı bir çeyrek at bana doğru gelirken elimi uzattım. Elimi yüzünde gezdirdim ve

burnunu öptüm.

"At kızı mı?" diye sordu

Emma. "Eskiden

öyleydim," dedim.

Emma beni dürttü. "Belki yine olabilirsin." Ahırları işaret etti, büyük, açık ahır kapılarından içeride atları fırçalayan ve yıkayan seyisleri görebiliyorduk.

Tekrar atların yanında olma düşüncesi kalbimi ısıttı. Atların ne kadar iyileştirici olabileceğini unutmuşum. "Belki."

Jesse atı okşadı ve at uzaklaştı. Jesse bana şaşkın bir bakışla döndüğünde kahkahayı bastım. "Ne yaptım?"

Chris güldü ve yürümeye devam etti. Emma koluna tekrar girdi ve Jesse yanımda yürümeye başladı. Ahırdan çıkıp keşfe devam ederken Jesse eğilip "İşte gördün, Junebug. Beni ne kadar popüler sanıyorsun, ama atların arasında popüler değilim" dedi.

"Jesse!" Chris, traktörler ve diğer çiftlik aletleriyle dolu bir ahır işaret ederek bağırdı.

Jesse Chris'e doğru giderken Emma kolumu tekrar sıktı. "Biz belki de şimdiye kadar var olmuş en rastgele arkadaş grubuyuz, ama kesinlikle eğlenceli bir grup olacağız," dedi.

"Öyleyiz," dedim ve bir an gerçek mutluluk hissettim. Harmony Çiftliği'nde tırmanmamız gereken bir dağ vardı, ama bu insanlarla birlikte tırmanabilirsem, belki de o kadar zor gelmeyecekti.

BÖLÜM 5

Jesse

“BU HER GÜN BÖYLE Mİ OLACAK?” DEDI JUNE, KAPIYI AÇARKEN.
kapıyı

Kapı çerçevesine yaslanmış, gülümsüyordum. "Günaydın, Junebug."
June leylak rengi bir başörtüsü, siyah yoga pantolonu ve bol beyaz bir tişört giyyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ve June başını eğip göz teması kurmayı keserken gülümsemesi biraz sönükleşti.

Bunu söyleyerek çok cüretkar davrandığımı düşündüm, ama "Teşekkür ederim" dediğinde, öyle olmadığını anladım. Sadece bana inanmadığından emindim, ki bu bana çok garip geldi. Kendini görmüyor muydu?

"Özgürlüğümüzün son günü," dedim. Yarın yeni "mucize tedavimize" başlıyorduk, en azından Chris ve ben öyle adlandırıyorduk. Tedavi şüphesiz çok zorlu olacaktı, ama başlamayı sabırsızlıkla bekliyordum. Ne kadar çabuk iyileşirsem, hedeflerime o kadar çabuk ulaşabilirdim.

"Bugün ne yapacağız?" diye sordu June, beyaz Converse ayakkabılarını giyerken.

"Toby, Kate, Cherry ve Silas yüzme havuzunda. Yüzme eşyalarını al. Onlara katılacağımızı söylemiştik."

June bir saniye tereddüt etti, sonra odasına geri girdi. Birkaç dakika sonra, üstünde defteri olan yüzme çantasıyla çıktı. Yanıma geldi ve ben de yüzme havuzuna doğru yol aldım.

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

June düşünmek için durakladı. "İyi sayılır," dedi ve omuz silkti. "Sanırım sadece gerginim. Yine kemoterapi ve immünoterapi olacağını okudum." İçini çekti. "Kemoterapiden *nefret ediyorum*."

"Ben de," dedim, ki bu doğrudu. Kemoterapi çok acımasızdı. Bana denedikleri her şeyin içinde kemoterapi en kötüsüydü. "Ama en azından birbirimiz varız, değil mi?"

June gülümsedi. "Evet, var. Ama bu bizi iyileştirirse, ne kadar kemoterapi verirlerse alırım."

Başımı salladım. "Ailen nerede?" diye sordum, tam dışarı çıkıp havuza doğru ilerlerken.

"Bugün ebeveynlerinin evinde çalışıyorlar. Sabah kahvaltısını onlarla yaptım, ama sizinle tekrar takılmak istedim ve onların da çalışması gerekiyordu." Yanakları kızardı. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğini anlatamam.

Havuzdan gelen sesler kulaklarımıza ulaştı ve köşeyi döndüğümüzde herkesin havuzda olduğunu gördük. Chris'in havuza atlayıp Emma'ya su sıçratmasını görmek için tam zamanında gelmiştik.

Emma'nın çığlıklarına gülerek, Chris'in kafasını suya daldırdığını gördüm. Mükemmel bir son gün olacağı benziyordu ve hayatın bu kadar yoğun olmadığı, arkadaşlarımla geçirdiğim daha rahat günleri hatırladım.

Gömleğimi başımdan geçirdim ve June'a "Soyunma odaları şurada" dedim.

Gözleri havuza sabitlenmişti ve bana baktığında, gözleri göğsüme takılınca yanakları kızardı. "Şimdilik şezlonga oturacağım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. June yanımdan geçip şezlonga oturdu, herkese gülümsedi ve çantasından bir kitap çıkardı.

Emma havuzdan çıkarken, neden suya girmediğini merak ederek ona bakmakla meşguldüm. Emma kendini kuruladı ve "Ben onun yanına oturayım" dedi.

"Sence bana kızdı mı?" diye sordum, onu kırmış olabileceğimden endişelenerek.

"Hayır," dedi Emma. "Sana kızdığını sanmıyorum." June'un yanına gitti ve arkadaşımız yaklaşınca June'un yüzüne gerçek bir gülümseme geri döndü.

"Girmeyecek misin Romeo, yoksa bütün gün aşk acısı çeken bir aptal gibi June'a bakacak mısın?" diye bağırdı Chris havuzdan ve ben hiç vakit kaybetmeden suya daldım ve su altında yüzerken onun bacaklarını çekip suya düşürdüm.

"Aptal," diye homurdandı Chris, ikimiz de nefes almak için su yüzüne çıktığımızda.

Hemen June'u aradım. İyi olmadığı için endişelenmeden edemedim. Emma ile birlikte şezlongda oturmuş, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Onu izlerken göğsüm sıkıştı. Az önce ne kadar gergin ve rahatsız olduğunu görmek hoşuma gitmemişti. Ve bunun nedenini bilememek de hoşuma gitmemişti.

Emma kalktı ve bize doğru geldi. Havuzun kenarına eğildi. "Başka bir şey yapacağız," dedi ve June'u işaret etti.

"Ne gibi?" diye sordum. Chris yanıma yüzerek geldi ve dinlemeye başladı. Emma omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir şey buluruz."

"June yüzmek istemiyor mu?" diye sordu Chris. Emma başını salladı.

"O iyi mi?" diye sordum, içimde derin bir endişe uyandı.

June bir kitap okuyordu, bize bakmıyordu bile.

Emma ona bir bakıp geri döndü. "O gayet iyi. Sadece yüzmek istemiyor."

O zaman başka bir karar yoktu: Havuzdan çıktım ve havlumu aldım. Chris de peşimden geldi.

Emma, bana doğru kaşlarını kaldırarak doğruldu. "Dur tahmin edeyim: sen de geliyorsun, değil mi?" dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Sorun olur mu?" diye sordum, duraksayarak, June'un yalnız kalmak ve Emma ile baş başa olmak isteyip istemediğini merak ederek.

"Tabii ki olur," dedi Emma. "Ben gidip üstümü değiştireyim."

Kurulanıp tişörtümü giydim ve futbol topumu aldım. June'un oturduğu yere gittim ve ne okuduğuna baktım. "Dur tahmin edeyim... kaslı periler mi?" diye sordum.

June kitabı indirdi ve güldü. "Kaslı periler mi?" Anladı. "High Fae mi demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Hiç bilmiyorum, ama evdeki bazı arkadaşlarım sürekli onlardan bahsediyordu." June'un gözleri neşeye parladı. "Sanki efsanevi yaratıklara gizli bir aşk besliyorlardı."

Kitabı kapattı ve elinde sallayarak, "Bunda kaslı Yüksek Periler yok. *Bu* kitap aslında kaslı vampirler hakkında," dedi, gülümsemeyi zor tutarak. Ben de sırtımda başımı salladım. June kitabını çantasına koydu, sonra ayağa kalktı. "Yüzmeyecek misin?" diye sordu.

"Sizinle takılmaya karar verdim," dedim, tam o sırada Chris gelmişti, kurumuş ve tişört giymişti.

"Ben de," dedi. "İkinci günde grubu dağıtamayız, June. Bağlanma aşamasındayız ve birbirimize bağlı kalmalıyız."

"Ah," dedi June gülümseyerek. "Anladım." Ama biraz daha dik duruşunda gerçek mutluluğu gördüm.

Emma kot şort ve mavi bir tişört giymiş, başına mavi bir başörtüsü takmış olarak geri döndü. "Ee, ne yapmak istersiniz?"

"Oyun odası?" dedi Chris, arkamızdaki büyük ahır benzeri yapıyı işaret ederek.

June'a baktım, kaşlarımı sorgulayarak kaldırdım.

"Tabii," dedi. Chris'i takip ettik ve o oyun odasının kapısını açtı. June aniden durdu. Kahverengi gözleri, odayı içlerine çekerek genişlemişti. Duvarlar oyun makineleriyle doluydu. Ortada hava hokeyi ve bilardo masaları vardı ve odadaki televizyonun önünde her türlü oyun konsolu ve puf koltuklar diziliydi.

"Burayı ilk gün bulduk," dedim June'a, tam o sırada Chris tavandaki son teknoloji hoparlörlerden odayı dolduran country müziği açtı.

"Vay canına," dedi ve çantasını girişin yanındaki masanın üzerine koydu. "Burayı gerçekten bir hasta cenneti haline getirmişler." June bana dönüp gülümsedi. "Dört beyaz duvara ve manzarasız bir pencereye bakarak geçirdiğim günler geride kaldı."

"Biliyorum, değil mi?" dedim. "Bunu elde etmek için ölümün kapısını çalmak yetti."

June gülmekten boğuldu ve bana yan gözle baktı. "Gördün mü? Sorun çıkacak," dedi. Onun şakacılığına maruz kalmak damarlarımdan bir sıcaklık geçirdi.

"Vampir pornosu okuyan kızın lafı," dedim ve June'un şoktan ağzının açık kaldığını gördüm. Hemen ellerimi kaldırdım. "Bu tamamen normal ve hiçbir şekilde yanlış değil. Tüm sanat öznel, vesaire, vesaire," dedim panik bir sesle.

June beni işaret etti. "O vampirler sana bir iki şey öğretebilir, bay kadın avcısı." Mutlulukla dolmuştum. June benimle şakalaşıyordu. Bir şekilde onun koruyucu kalkanını aşmıştım. Kendimi dünyanın en şanslı herif gibi hissettim.

June'un kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Göz bebekleri biraz büyüyene kadar ona yaklaştım. Futbol topunu kolumun altına sıkıştırarak, "Bana bir şeyler öğretebileceklerini nereden biliyorsun?" dedim.

June'un dudakları hafifçe aralandı ve nefesini hızlıca verdi.

"Belki ben *onlara* bir iki numara öğretebilirim, tabii ki kan içmeden."

Arkamızdan bilardo toplarının yerleştirilme sesi geldi. Emma, June'un yanına geldi ama ben hala onun bakışlarını yakalamıştım. June hızla dönüp Emma'ya gülümsedi. Emma, eğlencesini saklamaya çalıştı. Beni duyduğundan emindim. "Bilardo mu oynayalım? Chris ve ben, siz ikinize karşı?"

"Var mısın?" dedim ve June başını salladı.

"Bilardo oynamayı bilmiyorum," dedi ve özür dilercesine bana baktı.

"Sorun değil," dedim ve bilardo masasına doğru yürüdüm. June de peşimden geldi. "Sana öğretirim."

"Oh, başlıyoruz," diye sızlandı Chris, ama onu duymazdan geldim.

Bir bilardo sopası aldım ve ucuna biraz tebeşir sürdüm. "Kim başlıyor?" diye sordum.

"Ben," dedi Chris. Vuruşunu hazırladı ve önce çizgili topu deliğe soktu.

Chris gülümsedi ve bir sonraki atışını hazırlarken bana kaşlarını oynattı. "Ne oluyor?" diye sordu June, bana yaklaşıp.

tüylerim diken diken oldu.

"Chris, ıskalayana kadar devam ediyor. Sonra sıra sana ya da bana geliyor." "Tamam," dedi June, tam da Chris başka bir çizgili topu ıskalarken. June'a ıstakayı uzattım.

"Hayır, lütfen. Önce sen," dedi, ellerini kaldırarak.

Masayı işaret ettim. "Emma ve Chris çizgili toplar. Biz düz toplarız." June başını salladı ve beni şahin gibi izledi. Üç düz topu deliğe attım, ama dördüncüyü kaçırdım.

Emma, bir atlet gibi masanın üzerinde esneme hareketi yaptı. "Usta dersine hazır olun çocuklar," dedi sırası geldiğinde ve June'a göz kırptı. Emma çizgili topları birbiri ardına deliğe sokmaya başladığında June'un yüzü gülüyordu. Ben ıstakama yaslanıp inledim.

Chris, takım arkadaşının beni ve June'u mahvetmesini izlerken yüzü gülüyordu. Emma, neyse ki sekiz topu kaçırdığında June'a döndüm. "Junebug," dedim, "seni baskı altına almak istemem ama zaferimiz senin omuzlarında."

June başını ellerinin arasına gömdü ve inledi. Parmaklarının arasından bana baktı. "Jesse, kaybedeceğiz. Anladın, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Benim gözümün önünde olmaz." June'un arkasına geçtim ve ıstakayı eline verdim. "İyi bir futbolcu olabilirim, ama aynı zamanda efsanevi bir koçum. Başaracağız, Junebug."

"Tamam," dedi June, sesi kısılmıştı. Belki de ona yaklaşmış olduğum için olduğunu anlamam bir dakika sürdü.

"Böyle iyi mi?" diye sordum, rahatsız olmuş olabilir diye.

"Evet," dedi, yanakları pembeye dönmüştü.

"Tamam," dedim ve ıstakayı nasıl tutacağını ve masaya nasıl yerleştireceğini gösterdim. "Sadece..." Kolunu düzelttim. "Aynen böyle," dedim kısık sesle.

June, ona gösterdiğim gibi sopayı hareket ettirmeye çalıştı ama başaramadı. Vuruşunu yapmadan önce omzunun üzerinden bana baktı ve "Yardım eder misin lütfen?" dedi.

Yanına yaklaşıp ellerini ellerimle kapattım, ağzımı kulağına yaklaştırdım. O kadar yakınında olması kalbimin çarpmasına neden oldu. "Geri çek," dedim, "ve sonra yavaşça vur." Topa vurduğumuzda, çizgili topa doğru uçtu. Top deliğe girdiğinde gülümsedim.

June bana döndü, gözleri parlıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Başardım!" O muhteşem yüzündeki o güzel gülümseme kalbimi delip geçti.

"Başardın," dedim, sesim kısılmıştı. "Vampirlerin de sana yardım etti mi?" diye eklemeyi edemedim.

June gülerek başını geriye attı ve odayı bağımlılık yapan bir sesle doldurdu. Bana tekrar döndüğünde, "Hayır, Jesse. Yapabileceklerinden emin değilim" dedi.

"O zaman puan bana, sanırım," dedim, boğazımı temizlerken.

"Chris?" Emma masanın diğer ucundan seslendi. "Sence de bu ikisi bizim burada olduğumuzu unutuyorlar mı?"

"Mmm," dedi Chris. "Şimdi düşününce, evet. Dün de birkaç kez oldu."

Emma ve Chris'e baktığımda yüzlerinde sinsi sinsi gülümsemeler gördüm.

June görmeden onlara parmak işareti yaptım. Emma kıkırdadı ve June, açıkça utanmış bir şekilde ayağa kalktı. Gergin bir şekilde bana bakarak, "Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkürler, Jesse," dedi.

Başımı sallayarak geri çekildim ve June'un bir topu daha cebe atmasını izledim.

"Ve böylece öğrenci öğretmen olur," dedi bana, Emma ve Chris'in yorumlarının yarattığı rahatsızlığı silkelerek.

İnledim. "Bir canavar yarattım," dedim, ama içten içe kalbim deli gibi atıyordu.

O, bizim birlikte geçirdiğimiz zaman uzadıkça kişiliğini daha da ortaya koyuyordu.

Sonra June ıskaladı ve bana dönerek, "Ya da belki de değil" dedi.

Yüzündeki özür diler gibi buruşuk gülümsemeye güldüm ve Chris sekiz topu hemen cebe attığında yenilgiyi kabul ederek başımı eğdim.

"Zafer bizim!" diye bağırdı Chris, kollarını havaya kaldırarak. O ve Emma kutlama için birbirlerine beşlik çaktılar ve sarıldılar.

Odanın geri kalanını taradım. "Hava hokeyi, Junebug?"

"Varım," dedi.

Onu beş-bir yendim.

Raketlerimizi yere koymuşduk ki oyun odasının kapısı açıldı. Çiftliğin hemşiresi Bailey, soluk turuncu renkli içeceklerin olduğu bir tepsiyle içeri girdi.

"Selam millet," dedi ve şişeleri masaya koydu. "Her birinize birer bağışıklık içeceği getirdim. Yarın başlayacak tedavi ve deneme için yapılacak testler için bugün içmeniz gerekiyor."

Chris yanına gidip bir şişeyi aldı. Burnuna götürdü ve hemen uzaklaştırdı. "Hayır, dostum, bu iğrenç," dedi ve Emma, June ve ben de ona katıldık. Haksız değildi. Sıvının kokusu çok kötüydü.

"Tadı iyi olmadığını biliyorum, ama maalesef içmeniz gerekiyor." Bailey masaya eliyle vurdu. "Yarım saat sonra döneceğim. O zamana kadar içmeniz gerekiyor."

Bailey çıktı ve Emma oyun oynamak için hazırlanmış fasulye torbalarının olduğu yere gitti. June onun yanına oturdu. Ben de June'un yanına oturdum ve Chris son torbayı aldı.

"Tamam, hadi yapalım," dedim ve kendimi zorlayarak bir yudum aldım. Kalın sıvıyı yutmaya çalışırken gözlerim yaşardı ve kusma hissiyle mücadele ettim. Yutarken öksürdüm ve ağzımı sildim. "Kahretsin," dedim. "Bu şimdiye kadar tattığım en kötü şey."

Emma derin bir nefes verdi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Çayı burnuna yaklaştırdı ve gözleri hemen yaşardı.

"Ben de," dedi June, şişeye sanki dünyadaki en iğrenç şeymiş gibi bakarak. İçini çekti. "Hepimizin gördüğü diğer tedaviler kadar kötü olamaz, değil mi?" Kahverengi gözleri hepimizin onayını arıyordu.

diğer tedaviler kadar kötü olamaz, değil mi?" Kahverengi gözleriyle hepimizi onaylamak için aradı.

"Hepimiz ne gördük?" diye sordu Emma.

"Bir fikrim var," dedi Chris ve üçümüz ona inleyince güldüm. "Hayır!" dedi. "İyi bir şey, söz veriyorum." Parmaklarıyla şişeyi hafifçe vurdu. "Hiç Yapmadım, AML tedavisi versiyonu."

"Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi Emma, "ama bu bize yardımcı olabilir." Saatine baktı. "Bunu bitirmek için sadece yirmi dakikamız kaldı."

"Ben varım," dedi June, sonra utangaç bir bakışla, "Ben hiç 'Hiç Yapmadım' oynamadım," dedi.

"Birayla daha iyi olur Junebug, ama sanırım bu lağım suyu da iş görür," dedim. June güldü. İç çekerek Chris'e döndüm. "Tamam, ben de varım."

"Ben başlıyorum," dedi. "Hiç kemoterapi görmedim." Gözlerini kapatıp bir yudum içen Chris, tadı yüzüne yansıdı.

"Bu haksızlık," dedi Emma. "*Hepimiz* kemoterapi gördük!"

"Aynen," dedi Chris, ağzında kalan tattan dolayı sesi gergin. "Bunu bir ara içmek zorundayız."

June'a döndüm, şişeyi kaldırdım ve "Afiyet olsun!" dedim. Bir yudumu ağzıma attım ve zorla yuttum.

June öksürmeye başladı. "Aman Tanrım," dedi ve ağzını sildi. "Sıra bende," dedi Emma, bizi hızla ilerleterek. "Hiç radyasyon tedavisi görmedim."

radyasyona maruz kalmadım."

Dördümüz yine içtik. Şişeye baktım ve neredeyse hiç azalmamış gibi geldi. "Bu şişe kendi kendine doluyor mu acaba?"

June'un yanımda çıkardığı kıkırdama kalbimi çarpıttı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Tamam," dedim, "Hiç kök hücre tedavisi görmedim." Şişemi kaldırdım. "Ama benimki işe yaramadı!" Bir yudum daha aldım.

"Hiçbirimizde işe yaramadı!" diye ekledi Emma.

Arkadaşlarımın hepsi içti. June'a dönüp konuşmasını bekledim. "Hiç kemik iliği nakli olmadım." June içti, ama ben bu sefer içmedim. Emma da içmedi; sadece Chris içti.

"Sen de mi?" June içtikten sonra bana sordu.

"Hayır."

June Emma'ya baktı. "Sen de mi?"

"Hayır!" Emma benim cevabımı tekrarladı.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Chris, "Şey... buraya gelmeden önce aldığım tek tedavi buydu. Başka ne var?" dedi.

"Hedefli ilaç tedavisi gördüm. İki kez," dedi June ve onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Bu kız çok şey yaşamış.

"Vay canına, kızım. Her şeyi yaşamışsın," dedi Emma ve June üzgün bir şekilde başını salladı.

"Ve hiçbirisi işe yaramadı," dedi hüznle, ama sonra zorla gülümsedi. "Ama bu işe yarayacak," dedi ve şişenin kalanını bir dikişte içti. "Bunu hissedebiliyorum."

"Evet, kızım!" diye bağırdı Emma, sonra elini havaya kaldırıp kendi içkisini de bitirdi.

"Hay aksi," dedi Chris bana. "Kızlar bizi içki içmede geçti." Emma boş şişeyi ona fırlatınca güldüm. Chris de aynısını yapmaya çalıştı ama kusmamak için durmak zorunda kaldı.

Ben de gülerек eğildim. "O boktan yorumun için hak ettin," dedim. "Böyle konuşanlara kışını tekmeleyecek iki küçük kız kardeşim var."

"Şakaydı! Şaka yapıyordum!" dedi ve turuncu çamuru tekrar içmeye çalıştı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sonra şişemi de bitirdim.

Bailey ahıra geri geldiğinde, tiksinti ile titreme sardı beni. "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Çocuk oyuncağı," dedi Chris, vücudu hala titriyordu. "*Bu* lezzeti ne sıklıkla tadacağız?" diye sordu Emma.

Bailey yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek istemezdim ama her gün. İlaçlar vücudunuza zarar verecek ve bu, güçlü kalmanıza yardımcı olacak."

"Harika," dedi Emma ve ayağa kalktı. Bailey şişeleri topladı ve bizi yalnız bıraktı.

Emma, June'a doğru elini uzattı. "June?" June merakla başını kaldırdı.

"Senin yeni en iyi arkadaşın olarak, her gün bir saat kız kıza vakit geçireceğimize karar verdim. Ne dersin?" Emma bana ve Chris'e baktı. "Sizi seviyorum çocuklar, gerçekten, ama bir günde çok fazla testosterona maruz kalmak beni gergin yapıyor."

June güldü, sonra ayağa kalktı. Çantasını aldı ve Emma kolunu June'un koluna taktı. "Çocuklar, yarın tedavinin başlangıcında görüşürüz. Kızımı mutfağa bir şeyler yemeye götürüyorum," dedi Emma.

June'un yüzündeki mutluluk beni çok etkiledi. Emma ona çok yakışıyordu. Çıkarken June omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerimle buluştu. "*Hoşça kal*," dedi dudaklarıyla ve ben de el salladım, Emma ve June'un rahat bir sohbete daldıklarını izledim.

"Mahvoldum," diye mırıldandı Chris, gözlerini kapatarak sanki uyuyacakmış gibi. "Tamamen ve tamamen mahvoldum."

Arkadaşımın sözlerini duymazdan geldim çünkü doğrudu. June'u aklımdan çıkaramıyordum; gülümsemesi, gözleri, kahkahası. Tedavinin ona ne kadar zor geldiğini hatırlayınca göğsüm sıkıştı ve uzun süredir hasta olduğunu düşündüm.

Ama şimdi buradaydık. Ve iyileşecektik. Başka seçeneğimiz yoktu.

Ve bu süreçte, June'u daha da yakından tanımak için sabırsızlanıyordum. Çünkü Chris'in dediği gibi, June Scott söz konusu olduğunda, ben — mutlulukla— mahvolmuştum.

BÖLÜM 6

June

TDENEME TEDAVİSİNİN BAŞ DOKTORU, KAMERANIN ÖNÜNDE HAZIRLIKLARINI TAMAMLADI.

Başörtümün ucuyla sinirli sinirli oynuyordum. Emma ve Jesse'nin arasında oturuyordum, Chris ise Jesse'nin diğer tarafındaydı. Sanki küçük bir ritüel haline gelmiş gibi, Jesse bu sabah kapımı çalmıştı. Dün Emma ile oyun salonundan çıktıktan sonra onu görmemiştim. Emma'nın odasına gitmişim ve sadece takılıp, atıştırmalıklar yiyip, saçma sapan televizyon programları izlemiştik. Cennet gibiydi. Ama sık sık aklıma Jesse ve Chris'in ne yaptıkları geliyordu.

Bu duygular benim için yeniydi.

Belki de hiç sevdiğim birini bulamayacağımı kabullenmişim. Özellikle de tedavi görürken. Şimdi ise yeni bir kemoterapi ve immünoterapi tedavisi görürken kendimi birine çekildiğimi fark ettim.

Bu, kafamı allak bullak ediyordu.

Silas, Cherry, Toby ve Kate odanın diğer tarafında oturuyorlardı. Odanın önündeki adam yirmili yaşların ortalarında görünüyordu. Tüm denemeyi yönetmek için çok genç görünüyordu.

"Günaydın," dedi doktor, tanıtımlara başlayarak. "Benim adım Dr. Duncan. Bu denemenin başhekimiyim." Yüzünü işaret etti. "Biliyorum, genç görünüyorsunuz. Çünkü öyleyim." Odada boğuk kahkahalar yükseldi. "Uzun süredir

Ve burada olduğunuz için çok memnunum. Çoğunuzun büyük başarılar elde edeceğini umuyoruz."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, odada ani bir sessizlik oldu. *Çoğunuzun büyük başarılar elde etmesini umuyoruz.*

Çoğunuz...

Bazılarımız bu başarıyı göremeyecekti. Gözlerimi odanın içinde dolaştırdım ve diğer hastaların bakışlarıyla buluştum; benim düşündüğümü düşündükleri belliydi: sekiz kişiden bazıları hayatta kalamayabilirdi. Bu düşünce beni soğuttu.

"Çok açık konuştuğum için özür dilerim," dedi Dr. Duncan. Sırtımdan ateşli bir titreme geçti. Korku, fark ettim. Sanki bunu hissetmiş gibi, Jesse bana yaklaştı, kolu koluma değdi, bana rahatlık verdi. Sıcaklık, korkunun etkisini anında ortadan kaldırdı. Ona bakmadım. Bakamazdım, çünkü bakarsam yıkılacağımı biliyordum ve pozitif kalmam gerekiyordu. Buna kararlıyım.

"Ben otizm spektrum bozukluğu var," dedi Dr. Duncan, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Yüksek IQ'ya sahibim ve hayatımı insanları kurtarmaya adanmışım. Ama korkarım ki, nezaket sözlerinden çok gerçeklerle daha iyi anlaşırım. Bilim benim dilim ve gücüm. İnsan ilişkileri değil."

Bunu söylerken gülümsedim. İyi birine benziyordu ve bize biraz içini açtığı için minnettardım. Sonuçta, buradaki tüm personel bizim hakkımızda her şeyi biliyordu; onların da kişisel bir şeylerini duymak hoştu.

Dr. Duncan, hepimizin hareket etmeyi ve fısıldaşmayı bırakmasını bekledi. Bir elin elimi tuttuğunu hissettim ve aşağı baktığımda Emma'nın elini gördüm. Ona baktım ve mavi gözlerinde de benim hissettiğim aynı korkuyu gördüm. Elini sıktım. Dün hep birlikteyken gülüp şakalaşmıştık. Ama gerçekte, durumumuzda komik olan hiçbir şey yoktu.

Hepimiz buradaydık çünkü *ölmek üzereydik*. Bu gerçek, bize çiftlikte neden bir yer verildiğini hatırlatmak için her zaman yakındaydı. Geçtiğimiz birkaç gün çok eğlenceliydi ve arkadaşlıklar kurmamıza yardımcı oldu. Ama oyun zamanı bitmişti ve gerçeklerle yüzleşmek zorundaydık.

"Tedavi invazivdir ve ilaçlar güçlüdür, daha önce aldıklarınızdan daha güçlüdür. Genç olmanız, bu tedaviyi yaşlılara göre daha iyi tolere etmenize yardımcı olur, ancak yan etkiler çok sayıda ve zor olabilir. Hepiniz için olmasa da çoğunuz için rahatsız edici olacaktır." Dr. Duncan

odanın arkasına işaret etti. Hemşirelerin ve Neenee'nin içeri girdiğini görmemiştim, ama orada duruyorlardı. Ailem de gelmişti, diğer herkesin aileleri de oradaydı, Jesse'nin ailesi hariç.

O anda kalbim sıkıştı.

Jesse burada tek başına kalmıştı. Bize yan etkilerin çok kötü olacağı söyleniyordu ve onun yanında bu süreci atlatmasına yardım edecek kimse yoktu.

"Tıbbi personel, birinci günden dördüncü güne kadar steril ve FDA onaylı odalarınızda bir dizi kemoterapi uygulayacak. Ardından dört gün dinleneceksiniz. Sonra dört gün boyunca infüzyon yoluyla yeni bir tür monoklonal antikor alacaksınız. Bu da her sabah yaklaşık bir saat boyunca odanızda uygulanacak. Bundan sonra çiftlikte serbestçe dolaşabilirsiniz. İlk immünoterapi döngüsünden sonra birkaç gün dinleneceksiniz, ardından birinci aşama sona erene kadar antikor tedavisini tekrarlayacağız. Sonuçlarınızı inceleyerek tedavinin etkisini değerlendireceğiz, ardından ikinci aşama başlayacak. Bu aşamada tedavinin dozunda değişiklik yapılması gerekebilir, ancak bunu her hasta için ayrı ayrı değerlendireceğiz.

"Herhangi bir yan etki veya acil yardıma ihtiyaç duymanız durumunda, hepiniz 24 saat gözetim altında olacaksınız. Tedaviye nasıl yanıt verdiğinizi izlemek için sık sık kan testleri ve taramalar yapılacaktır. Size doldurmanız için anketler verilecektir." Dr. Duncan koridoru işaret etti. "İhtiyacımız olan her şey burada mevcut ve acil durumlar için en yakın büyük hastane hazırda bekliyor, ancak burada da acil durumlar için gerekli donanıma sahibiz." Bize sıkı bir gülümsemeyle baktı. "Ben gidip hemşirelerle tedavi öncesi kontroller ve kemoterapi portlarının takılması için hazırlıkları yapacağım. Neenee şimdi size burada geçireceğiniz süre boyunca neler bekleyebileceğiniz hakkında bilgi verecek." Bize keskin bir baş sallama ile veda etti ve odadan çıktı.

Neenee, Dr. Duncan'ın odanın önündeki yerini aldı ve ben derin bir nefes aldım. Birden her şey çok ağır geldi. Emma elimi sıktı ve ben bu temasın ve Jesse'nin kolunun dokunuşunun yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

"Bugün ön tedaviye başlamadan önce, sizinle birkaç şey konuşmak istiyorum. İlk olarak, tedavinizin yanı sıra Michelle'e de ulaşabilirsiniz." Neenee, odanın kenarında duran uzun sarı saçlı ve nazik gülümsemeli bir kadını işaret etti. Kadın el salladı. "Michelle bizim terapistimizdir. Grup seansları düzenleyecek ve düzenli olarak hepinizle birebir görüşecek. Ruh sağlığınız da fiziksel sağlığınız kadar bizim için önemlidir."

Neenee başka birini işaret etti. "Bu da Papaz Noel. Herhangi birinizle konuşmak için burada olacak ve katılmak isterseniz çiftliğin kilisesinde ayinler de düzenleyecek." Papaz Noel'in gülümsemesi sıcaktı. "Son olarak, Bayan Frank. O sizin eğitim süpervizörünüz olacak."

Jesse yüksek sesle inledi ve Bayan Frank dahil herkesin gülmesine neden olarak odadaki gerginliği bozdu. "Hayat kurtaran bir tedavi için buradayız ve *hala* matematik yapmak zorundayız?" dedi Jesse, ancak şikayetin ardından küstahça sırttı. Hepimiz eğitimimize devam edeceğimizi biliyorduk. Çoğumuz üniversiteye ya da en azından liseye gitmeyi hedefliyorduk. Burada olmamız bunu engellemezdi.

"Hepinizin bu tedaviyi sağlıklı bir şekilde atlatabileceğine inanıyorum," dedi Neenee, sesinde kararlılık vardı. "Bu yüzden hayatınızı normal şekilde sürdürmeniz gerekiyor."

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. Arkamda duran aileme baktım. Onlar da bana umut dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Bu benim, bizim yeni bir başlangıç için şansımızdı.

Neenee öne çıktı ve duruşunu gevşetti. Odanın önündeki bir sandalyeye oturdu. "Senaryoda olmayan birkaç söz daha söyleyeceğim." Hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için öne doğru eğildim. "Birbirinize güvenin." Sekizimizi işaret etti. "Uzun zamandır bu işi yapıyorum, farklı yaşlardan birçok hasta ile çalıştım. Ve bilimsel araştırmalar da bunu doğruluyor: Bu süreci birlikte yaşayan insanlarla bağ kurarsanız, tedaviyi daha hızlı atlatıp iyileşebilirsiniz."

Jesse elini benimkinin üzerine koyduğunda biraz irkildim. Elime baktım. Bronzlaşmıştı ve üzerinde futbol oynarken aldığı yaralardan kalma izler vardı.

Elinin sıcaklığını tenimde hissedince kendime gülümsedim. Cesaretimi toplayarak, avuç içlerimiz birbirine değene kadar elimi yavaşça çevirdim. İkimizden daha cesur olan Jesse, parmaklarını kıvrıp benimkilerin arasına geçirdi. Nefesimi tuttum. Daha önce hiç bir erkeğin elini tutmamıştım. Birbirine dolanan parmaklarımıza bakmaktan kendimi alamıyordum.

Mükemmel uyum içindeydiler.

"Bu çiftliğin hastane olarak onaylanması için bu kadar uzun süre mücadele etmemizin bir nedeni var," dedi Neenee, ellerimize bakmaktan beni alıkoyarak. Ona baktım. Duvardaki tavandan yere kadar uzanan pencereleri işaret etti. "Doğa iyileştirir. Araştırmalar, kanserle mücadele edenlerin

doğayla iç içe olduklarında daha iyi yanıt verdiklerini gösteriyor." Dışarıdaki hafif esintiyle ağaçlar ve yapraklar sanki bize değerlerini gösterircesine sallanıyordu.

Her şey çok güzel ve huzurluydu. Hastanelerden tek bildiğim steril beyaz duvarlar ve antiseptik kokulardı. Çiftlikte olmaktan kendimi ayrıcalıklı hissettim. Tedavimizi burada yapmak çok farklı olacaktı. "Terapi atlarımız da var. Araştırmalar, hayvanların insanların iyileşmesine yardımcı olabileceğini gösteriyor. Biz buraya deneme ilaçları ve yeni kemoterapi tedavileri için geldik, ama buradaki insanlar, bu yer ve hayvanların senin için ne kadar iyileştirici olabileceğini de küçümseme," dedi Neenee.

Hissettiğim korku yavaş yavaş kayboluyordu. Emma ve Jesse'nin ellerinin benim ellerimde olması ve dışarıdaki ağaçlar ve atlar, şimdiye kadar kendime izin vermediğim kadar umut vermişti.

"Düzenli olarak yürüyüşe çıkın; atları görün, onları besleyin, ahırda tımar edin — sadece her zaman nerede olduğunuzu bize söyleyin ki sizi izleyebilelim. Dr. Duncan'ın da dediği gibi, bu yeni ve heyecan verici tedavinin bedeli, şiddetli yan etkiler. Yirmi dört saat boyunca iyi olduğunuzdan emin olmalıyız." Neenee gülümsedi, sonra ebeveynlerin yanına gidip onlarla sohbet etmeye başladı.

Biz hastalar sessiz ve düşünceliydi, ta ki: "Jesse, kardeşim, elini ver." Chris, Jesse'nin elini tutup kendi eliyle sıktı. "Neden hepiniz el ele tutuşurken ben dışarıda kaldım?"

Emma ile birlikte Chris'in huysuz ifadesine güldüm.

Jesse ona döndü. "Üzgünüm dostum. Sana karşı öyle hissetmiyorum."

Chris, Jesse'nin elini itti ve Emma'nın diğer tarafına geçerek serbest elini tuttu. "Peki. O zaman Emma'nın elini tutarım."

Emma, Chris'in koluna yaslandı ve gözlerini devirdi. İkisi de aynı mizah anlayışına sahipti ve son birkaç gündür birbirlerinin kişilikleriyle mükemmel bir uyum içindeydiler.

Sonunda Jesse'ye bakmaya cesaret ettim. "Bırakabilirsin," dedim yumuşak bir sesle ve çenemi birleşmiş ellerimize doğru ittim. "Korkutucu konuşma şimdilik bitti."

Jesse burnunu kırıttı. Bu hareket son derece çekiciydi. "Yok, ben iyiyim." Elimi sıktı ve duvardaki saate baktı. "Odalarındaki karşılama bilgilerini okudunuz mu? Bizi tedavi için gruplara ayırmışlar. Ben ikinci gruptayım. Sizler hangisindesiniz?"

"Birinci," dediler Emma ve Chris aynı anda, ellerini bırakıp birlikte tedavi göreceklarını fark edince birbirlerine beşlik çaktılar.

"Junebug?" diye sordu Jesse.

"İki," dedim, kalbim hızla atıyordu ve yüzünün aydınlanmasını izledim. O anda mutluluktan tüylerim diken diken oldu.

"Programda ikinci grubun taramasına bir saat var. Biraz dışarı çıkmak ister misiniz? Emma ve Chris çıktı," dedi Jesse.

Odanın diğer tarafında duran aileme baktım. Hâlâ Neenee ile konuşuyorlardı. "Tamam." Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi.

"İyi eğlenin," dedi Emma anlamlı bir şekilde ve Chris el sallayarak veda etti.

Ayağa kalktım ve babamın gözüne baktım. Nereye gittiğimi anlaması için dışarıyı işaret ettim. Başını salladı ve tekrar Neenee'ye odaklandı.

Jesse, diğer grubun yanından geçip koridora çıkarken elimi bırakacağını sandım, ama bırakmadı. Futbol topunu boş kolunun altına sıkıştırdı, ama beni sıkıca tutmaya devam etti. Defterimi göğsüme sıkıca bastırdım ve içimde kelimelerin oluşmaya başladığını hissettim. Bu duygu... yeni bir duyguydu... *güzeldi*.

Hemşirelerden biri olan Bailey yanımızdan geçti.

Jesse bizi koridordan geçerek dışarıdaki sıcak havaya çıkardı. Taze hava kokusu beni sardı ve güneş yüzüme dokunduğunda gülümsedim. Jesse ancak o zaman elini bıraktı. Verandadan inip çimlere adım attığımda, atların otladığı padoklara baktım. Sevdiğim kestane rengi kısırak başını kaldırdı ve bize doğru yürümeye başladı.

Ben de onun gibi çitlere doğru yürüdüm. Tanıdık at kokusu etrafımda dans ediyordu. Bazı insanların bu kokudan nefret ettiğini biliyordum, ama bana rahatlatıcı geliyordu. Kısırlaştırılmış at başını eğdi ve ben elimi yüzünde, beyaz alnının üzerinden gezdirdim. Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Başını daha da eğdiğinde, alnımı alnına dayadım ve bu anın tadını çıkardım.

"Atları *gerçekten* seviyorsun, değil mi?" Jesse'nin boğuk sesi arkamdan ben geldi.

Döndüğümde, yakındaki bir ağaca yaslanmış, beni izliyordu.

Elimi kısırağın boynuna götürdüm ve parmaklarımı ipeksi yelesinde gezdirdim.

"Onlara bayılıyorum," dedim ve defterimi kot pantolonumun arka cebine soktum, böylece kısırağı iki elimle okşayabilecektim. Bir an durduğumda, daha fazla sevgi için başını sallayınca gülümsedim. "Eskiden binerdim, atlama ve dressaj yapardım."

"Eskiden mi?" diye sordu Jesse.

Bacağımı kaldırdım. "Teşhis konulduktan kısa bir süre sonra bacağumdaki gücümü kaybettim ve geri kazanamadım." Omuz silktim. "Bu biniciliğimi etkiledi, ben de bıraktım." O kalp acısının yankısı hâlâ içimde yaşıyordu.

Jesse yaklaştı. O uzaklığı kapatırken havada bir değişiklik hissettim, sanki etrafımdaki havayı etkileyen bir güç varmış gibi. O da uzanıp kısrağın boynunu okşadı. "En iyi arkadaşım tam bir kovboydur. Onunla biraz binmişliğim var ama pek iyi değilim."

Ben atla ilgilenirken o çitin üzerine eğildi. Çok yakışıklıydı.

"Atış kolumdaki gücümün çoğunu kaybettim," dedi ve ben endişeyle ona baktım. Ters takılmış Longhorns şapkasını oynadı. "Kanser, sağlığını alıp, en sevdiğin şeyi de elinden alması çok kötü."

Ellerim atın üzerinde durdu ve Jesse'ye döndüm. O, padokların ötesindeki ufka bakıyordu ve yakışıklı yüzünde bir anlık kırılma gördüm. Bu küstah çocuk bana acı veren bir şey açığa vurmuştu. Bana döndü ve yapmacık bir gülümseme attı. "Ama geri almaya kararlıyım." Jesse eğlenceyi seven bir sporcu gibi görünüyordu ve onu sadece birkaç gündür tanıyordum, ama bunun biraz maske olduğunu ve altında çok daha fazlası olduğunu görebiliyordum.

Ama şimdi bunu zorlamanın zamanı değildi.

Dikkatimi ata çevirdim ve bozulmuş olan alnındaki saçı düzelttim. Kısırlaştırılmış at padokuna geri döndü ve uzaklaştı. O uzaklaşırken, bir daha ata binebilecek miyim diye düşündüm.

"Ee," dedi Jesse, çit direğine yaslanarak. "Elinden düşürmediğin o defter hakkında konuşacak mısın? Ne hakkında olduğunu çok merak ediyorum. Son birkaç gündür hiç bahsetmedin bile."

Ben de onun çitlere yaslanma pozisyonunu taklit ettim. Normalde en büyük tutkularım konusunda çekingen davranırdım, ama Jesse'yi kısa süredir tanıdığım halde... ona güveniyordum. Ona tekrar baktığımda, kaşlarını kaldırdı ve bileğindeki görünmez saati işaret etti. "Bekliyorum Junebug, *zamanımızın* kısıtlı olduğunu biliyorsun."

Kanser hakkında bu kadar açıkça şaka yapmasına gülerek başımı salladım. "Bu yeni tedavi ile o zamanı geri kazanıyoruz, unuttun mu?" diye cevap verdim. Oğlum bileğime tekrar dokunduğunda, "Yazar olmak istiyorum... *Hayır*," dedim. Başımı salladım. "*Ben* bir yazarım."

"Ne yazmayı seversin?" diye sordu, sanki dünyadaki en ilginç kişi benmişim gibi tüm dikkatini bana vermişti.

Aşağıya bakarak, "Aşk hikayeleri yazmak istiyorum," dedim.

"Junebug," dedi Jesse, dudaklarını büzerek. "Sende bu yetenek olduğunu bilmiyordum!" Ellerini kaldırdı. "Bekle, buff periler ve vampirlerden mi bahsediyoruz? Araştırma için mi okuyordun?"

Koluna hafifçe vurdum ve tekrar gülererek gözlerimi devirdim. "Acı romantizm yazmak istemiyorum Jesse, ama bunda yanlış bir şey *yok*." Sert bir bakışla onu uyardım.

Ellerini teslimiyetle kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve hayalimi gerçekten anlatmaya çalıştım. "Aşk hikayelerini *seviyorum*, kalbin göğsünden atacak kadar heyecan verici olanları. Okurun hayatını değiştirenleri. Onlara gerçek aşka inandırmayı. Ruh eşlerini. En az bir tane, çağlar boyunca yaşayacak büyük, destansı bir aşk hikayesi yazmak istiyorum." İtirafımdan biraz utandım ama Jesse büyülenmiş gibiydi.

"*İstedini* söyledin..." dedi Jesse, sesinde ima edilen bir soru vardı.

İç geçirdim. "Henüz tek bir aşk hikayesi bile yazmadım. En azından, istediğim gibi bir tane."

"Neden?"

Uzaklardaki atlara odaklanarak fısıldadım, "Çünkü nasıl bir his olduğunu bilmiyorum." Jesse'ye döndüğümde, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatmış olduğunu gördüm.

"Ne *gibi* bir his?"

"Aşk," dedim yenilgiye uğramış bir iç çekişle. "Aşk hakkında yazmak istiyorum, ama aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Ya da sevilmek." Kalbim çöktü ve bir an için kendimi gerçek bir korkuya kaptırdım. "Ve bu tedavi işe yaramazsa... Asla yazamayacağım."

Kulaklarıma sadece sessizlik geldiğinde, Jesse'ye döndüm ve yüzünde okunamaz bir ifade gördüm. Hala futbol topunu göğsünde tutuyordu, ama tüm dikkati bana odaklanmıştı.

Onun yoğun ilgisi altında kulaklarımla uçları yanıyordu. Başörtümün ucuyla oynayarak, "Artık defterin ne için olduğunu biliyorsun," dedim. "Bir şey olduğunda, yazmam gereken aşk hikayesini yazmaya başlayabilmek için."

"Her ihtimale karşı defterin yanında mı?" diye sordu ve ben hemen kendimi aptal hissettim.

"Aptalca, biliyorum," dedim ve çitten uzaklaştım.

Jesse uzanıp elini nazikçe bileğime koydu ve içeri girmeyi engelledi. "Aptalca değil," dedi ciddi bir şekilde, bu da utancımı yutmamı sağladı. "Hiç aptalca değil."

Yüzünde nadir görülen ciddi bir ifadeyle tekrar konuşmak için ağzını açtığında, Bailey arkamızdaki kapıyı açtı. "Jesse, June?" diye seslendi. "Sıra sizde."

Burnumdan nefes alıp içeri girdim. Jesse bana yetişti ve yumruğunu uzattı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"İkinci grup kazanacak!" dedi ve ben de onun yumruğuna kendi yumruğumu vurdum. "İkinci grup kazanacak," diye tekrarladım ve Jesse tekrar elimi tutup ve beni içeriye götürdü.

Yazma isteği yine içimi yakıp kavurdu. Bir kitabın başlangıcı değildi. Bir fikir bile değildi. Ama belki birkaç cümle yazabilirdim—elim tutan bir çocuk ve bunun kalbimin göğsümde nasıl çarptığını anlatan birkaç cümle.

Ve eğer sadece bu kadarım varsa, en azından bu da bir şeydi. Bu bir başlangıçtı.

BÖLÜM 7

Jesse

Altı gün sonra...

I YATAKTA TAM ZAMANINDA DÖNÜP HASTANEDEN VERİLEN KOVAYI ALABİLDİM
yanımda. Vücudum midemde kalan her şeyi çıkarmaya çalışırken öksürdüm, ama hiçbir şey çıkmadı. Dört gün süren deneme amaçlı süper güçlü kemoterapi kokteyli sadece rahatsız edici değildi, acımasızdı. Alnımda ter damlaları oluşmuştu ve boğazım o kadar kurumuşt ki yutkunamıyordum.

Odamın kapısı çalındı ve hemşirem Susan içeri girdi. Elinde soğuk, nemli bir bez ve taze su dolu bir sürahi vardı. "Nasılsın tatlım?" diye sordu. Susan son birkaç gündür benim kurtarıcım olmuştu.

Tedavi için odalarımıza gönderildiğimizden beri beş gündür kimseyi görmemiştim. Yatakta oturup, yatağımın yanındaki serumdan kemoterapi alırken televizyon dizilerini arka arkaya izlemiştim. İmmünoterapi birkaç gün sonra başlayacaktı, şu anda dinleniyorduk ve birinci aşamadaki kemoterapi kısmının bittiği için çok minnettardım. Her geçen gün kendimi daha kötü hissediyordum. Bugün ise tamamen yıkılmış hissediyordum. Ama bu odada tek başıma kalmak beni huzursuz ediyordu.

Benden başka herkesin yanında ona yardım edecek ailesi vardı. Bu konuda en ufak bir kırgınlığım yoktu ve annem gelebilirse geleceğini biliyordum, ama ben... ben *yalnızdım*. Susan olmasaydı, hiç

Karanlık düşüncelerin galip geleceğinden şüphe duyuyordum. Dr. Duncan antidepresanları almaya devam etmemi söylemişti ve ben de olumlu olmaya çalışıyordum, gerçekten. Ama sağlığını bozulduğunda, tünelin sonundaki ışığı görmek zor oluyor.

Kova içine bir kez daha öksürdüm, sonra oturdum. "Harika hissediyorum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedim Susan'a ve ona göz kırptım.

O, artık benim şakalarım alışmış olduğu için gözlerini devirdi, ama onun şakalarımı anladığından da emindim. Beni oturur pozisyona getirdi ve soğuk bezi alnıma bastırdı.

"Harika hissettiriyor," dedim ve midemin bir saatliğine sakinleşip uyuyabilmem için dua ettim. Son birkaç gündür iyi uyuyamamıştım.

"Bir yudum al," dedi Susan ve bana pipetli bir bardak uzattı. Suyu yudumladım ve boğazımı ve dilimi rahatlatarak mükemmel bir his verdi. Bana küçük bir bardak ilaç uzattı, ben de o kokteyli bir dikişte içtim ve yutmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. "İçinde mide bulantısı ilacı da var. Umarım etkisi geçip biraz rahatlarsın." Susan, bir azize gibi kirli kustumuk kovasını aldı ve banyoya gitti. Kovayı temizlerken mırıldanırken, gözlerim yaşlarla doldu.

Tanrım, annemi özlüyordum. Annem de temizlik yaparken mırıldanırdı. Ben son kemoterapiden kurtulmaya çalışırken, o da yatağımın başında kitap okurdu. Dikkatimi çekmek için bağırıp çağıran küçük kız kardeşlerimi özlüyordum. Gözlerimi kapattım ve yine içime çöken duygularla mücadele ettim. Kırılmamalıydım. *Yapamazdım*. Ama ben insanlarla iç içe bir insandım ve tüm bu yalnızlık ile mücadele ediyordum. Tek istemediğim şey, bu denemenin işe yaramaması durumunda ne olacağını düşünmek ve bunun üzerinde kafa yormaktı. Kafamın içinde geçirdiğim tüm o zamanlar hiçbir işe yaramıyordu. Ve bu tedavinin işe yaraması gerekiyordu.

İşe yaramalıydı.

Susan banyodan çıktı ve boğazımda bir yumru oluştu. Sanki ani duygularımı bastırmaya çalıştığını görebiliyormuş gibi, elini omzuma koydu. "Harika gidiyorsun Jesse. Çok güçlüsün."

"Öyle mi?" diye boğuk bir sesle söyledim, hala gözlerimi açamıyordum. Yine de bir damla gözyaşı düştü. Sağ gözümün köşesinden aktığını hissettim ve birdenbire elime tanıdık bir deri dokusu değdi. Susan'ın bana futbol topumu verdiğini anlayarak minnetle gülümsemeye çalıştım. Gözlerimi açtım ve omuzlarımı düzelttim.

Susan'ın bakışlarıyla karşılaşınca, "Evet," dedi.

Yatağın başucundaki telefonumun titreyen sesi dikkatimi çekti. Ekranı benim, annem ve iki kız kardeşimin fotoğrafı doldurduğunda, göğsümdeki ağırlık balon gibi yükseldi.

"Seni yalnız bırakayım," dedi Susan, elime dokunarak. "Bana ihtiyacın olursa çağır."

"Teşekkürler," dedim, gözlerimi hızla silip video aramayı kabul ettim.

"Jesse!" diye selamladı kız kardeşim Emily. Sarı saçları, McIntyre'dan ayrıldığı bir hafta öncesine göre daha açık görünüyordu.

"Merhaba, küçük kız," dedim, tam o sırada Emily kenara itilince çılglık attı ve en küçük kız kardeşimin yüzü ekranı doldurdu.

"Jesse!" dedi Lucy. "Sana kart hazırlıyordum..."

"Şşş!" Emily tısladı. "Bu sırdı!" "Oh... evet," dedi Lucy, yüzünü buruşturarak. "Oh, neyse!"

Gülerek, bu ses zayıf bedenime ilaçların yaptığından daha fazla iyi geldi. Telefon ayak parmaklarından çekildi ve annemin yüzü göründü. Beni görür görmez gülümsemesi kayboldu.

"Acı çekiyorsun," dedi, sadece annelerin yapabileceği gibi beni çok iyi anlıyordu.

"Ben iyiyim," dedim. Bu doğrudu. Ailemi görmek ruh halimi hemen düzeltmişti. Beni daha güçlü hissettiriyorlardı. Neden burada olduğumu hatırlatıyorlardı. Anneme çok şey borçluydum.

"Bebeğim..." dedi annem ve gözlerinin dolduğunu gördüm. "Keşke orada olabilseydim. Belki..." Sesi kesildi ve kafasında bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Hayır," dedim ve gözlerine baktım. "Ben iyiyim. İşini kaybedemezsin." Alt dudağının titremesinden nefret ediyordum. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Çiftliğe gelmeyerek beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyordum, ama bu doğru değildi.

Başını salladı, ama yüzünde yorgunluk ve stresin yanı sıra suçluluk da görebiliyordum. Hastalığının ve yokluğunun ona yaptıklarından nefret ediyordum.

"Hafta sonu yine geleceksiniz, değil mi?" diye sordum.

Annem sonunda gülümsedi ve "Evet" dedi. Kız kardeşlerim arka planda fısıldayarak kavga ediyorlardı. Annem onlara başını salladı ve yüksek sesle "Ve size kesinlikle ev yapımı kartlarla sürpriz yapmayacağız!" dedi.

"Ya da ev yapımı çikolatalı kurabiye!" diye bağırdı Lucy ve Emily onu azarlarken, içimden gelen kahkahayı tutamadım.

"Lucy! Yine söyledin!"

"Oops!" dedi Lucy, sonra koşarak uzaklaştıklarını duydum ve arka kapının açılıp kapanmasının tanıdık sesini duydum. Ağaç evlerine koşuyorlardı. Her şeyi kafamda çok net görebiliyordum ve ev özlemi hızla ve yoğun bir şekilde içimi kapladı.

Annem yıpranmış kanepemize oturdu ve "Şimdi bana gerçekte nasıl hissettiğini söyle" dedi.

Yatağıma geri uzandım ve alnımda hala soğuk bezin olduğunu fark ettim. Onu çekip yatağımın başucuna koydum. "Zor," dedim. Onu korumak istiyordum, ama aynı zamanda birine karşı dürüst olmam gerekiyordu. "Bu yeni kemoterapi ve bize verdikleri yeni ilaç tedavisi..." Başımı salladım. "Ama işe yararsa..."

"*Ne zaman,*" dedi annem.

Onun azmine gülümsedim. "İşe yararsa, her şeye değmiş olacak."

Annem birkaç saniye sessiz kaldı, sadece bana bakıyordu. "Peki sen nasılsın?" Gözleri ruhumu delip geçiyor gibiydi. "Her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "İyiyim. Sadece olumlu olmaya çalışıyorum."

Bana biraz fazla uzun süre baktı, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Söz veriyorum anne. Şu anda duygusal olarak iyiyim. Değilse sana söylerim, yemin ederim."

"Tamam," dedi sonunda tatmin olmuş bir şekilde. "Seninle gurur duyuyorum Jesse. Ne kadar gurur duyduğumu asla anlayamayacaksın. Çok şey atlattın. *Çok* fazla şey." Alt dudağı titriyordu.

"Anne," dedim, kendi üzüntümü bastırmaya çalışarak. "Hepinizi görmek için sabırsızlanıyorum." Sesim titriyordu, ama annem bundan bahsetmedi. Duygularımı göstermeme izin verdi. Onları içime atmamın hiçbir faydası yoktu.

"Ziyaretinize kadar günleri sayıyorum," dedi. "Arkadaşların nasıl? Chris ve Emma?"

"Aynı, gerçekten. Birkaç gündür görmedim. Tedavi hepimizi çok zorluyor." Annem başını salladı, sonra "June?" dedi. June'dan bahsederken sesinde farklı bir ton vardı.

Merakla kaşlarımı kaldırdım.

Annem güldü. "Jesse, oğlumun güzel bir kızla tanıştığını anlarım ve onu arkadaşından daha fazla sevdiğini de anlarım."

"Kız tavlama için harika bir yer, anne. Hastane."

"Aşk bizi garip yerlerde bulur, Jesse," dedi, sesinde şarkı söyler gibi bir ton vardı. "Hızlı ve şiddetli bir şekilde gelebilir."

Onun sözleri, June'u düşünmeme izin verdi. Ne halt ediyordum ki? Son birkaç gündür onu durmadan düşünüyordum. Ortak duvarımızdan fısıltılı konuşmalar ve benim kadar onun da kusma seslerini duyuyordum. Kemoterapi infüzyonlarımız bittiğinde her öğleden sonra yan odaya gidip onunla oturmak için can atıyordum. Bu bana güç veriyordu. Arkadaşlık özlemi çekiyordum ve özellikle onun arkadaşlığını arzuluyordum.

Ve onun elini tutmayı çok seviyordum.

Ama onu görmeye cesaret edememiştim. Doğası gereği cesur bir insandım ama zor durumda olan birine asla müdahale etmem.

"June..." Omuzlarımı silktim, kelimeleri bulamıyordum. "Bilmiyorum. Farklı, sanırım?" Dudaklarım gülümsemeye başladı. "O, tanıdığım en güzel kız."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum Jess," dedi annem. "Çok hoş birine benziyor." Sonra konuyu değiştirdi. "Dün gece kızlarla maça gittik." Kıskançlık duyarak futbol topunu daha sıkı kavradım. "Spiker senden bahsetti, tüm arkadaşların ve öğretmenlerin nasıl olduğunu soruyor ve sana başarılar diliyor. En çok da koçun. Tüm stadyum senin için dua etmiş."

"Öyle mi?" diye sordum.

Annem başını salladı. "Koç, sana izlemen için maçın kaydını gönderdiğini söyledi." Henüz e-postalarımı kontrol etmemiştim, daha sonra mutlaka bakacaktım. "Senin eve dönmeni ipte çekiyorlar," dedi annem umutla dolu bir sesle, bu tam da ihtiyacım olan moral desteği idi. Sesini alçaltarak ekledi: "Yedek oyun kurucu sana rakip olamadı."

Kıkırdandım. "Bunu söylemek zorundasın."

"Öyle," dedi şakacı bir şekilde, "ama bu gerçeği değiştirmez."

"Seni çok seviyorum anne." Son birkaç aydır ona her zaman onu sevdiğimi söylüyordum. Bana bir şey olursa, onun en iyi anne olduğunu, beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmesini istiyordum. Babam bizi terk ettiğinde, o bizi ayakta tutmuştu. Ben de onu elimden geldiğince desteklemeye çalıştım, ama o beni hiçbir zaman çocukluğumdan çıkarmadı. Babamın yokluğu beni mahvettiğinde, o beni ayakta tuttu.

"Ben de seni seviyorum, Güneş Işığı," dedi ve ben o çocukluk terimine gülümsedim. "Gidip gremlinleri çağırayım da onlar da veda etsinler."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattığımda, bir yudum daha su içtim ve midemin onu dışarı atmaya çalışmadığını görünce anında rahatladım. Mide bulantısı ilacı etkisini gösteriyordu ve bir süre bu odadan çıkmam gerektiğine karar verdim.

Telefonumu aldım, e-postalarımı indirdim ve koçumun e-postasını buldum. Terliklerimi giyip odamdan çıktım. Gün ortası olmasına rağmen koridor sessizdi, ilk birkaç günkü halinin tam tersiydi.

Henüz gitmediğim sinema odasına doğru yöneldim.

Oraya varınca, yumuşak koltuklardan birine oturdum. Kimseyi rahatsız etmemek için sesi kısık tuttum, ama bu büyüklükte bir evde bunun bir önemi olmayacağından emindim. Sonra koltuğu geriye yatırdım ve telefonumu sinema ekranına bağladım. Birkaç saniye içinde takımım karşımda belirdi. Yanımda getirdiğim suyu yudumlarken, takım arkadaşlarımdan ekrana çıkmasıyla göğsümden sıcak bir his uyandı. Okulumun sahası cuma gecesi ışıklarıyla aydınlanmıştı. Orada olmak, mavi-beyaz formamla takım arkadaşlarımla zafere taşımak için can atıyordum.

Benim yerime geçmek zorunda kalan genç QB Gavin'i izledim. Annem ondan bahsettiğinde kıskançlıkla dolmuştum, ama onun benim yerime geçip beni doldurmasını izlemek bana sadece suçluluk hissettirdi. Bu çocuk üniversite takımına hazır değildi, ama takımımın ona ihtiyacı olduğunda, benim iyileşirken ona ihtiyacım olduğunda oradaydı.

Maçın ilk dakikalarında, hücum hattımız dağıldı ve Gavin yere düştü.

"Ah!" Arkamdan bir ses duydum. Kafamı çevirdiğimde, June'un babası Bay Scott da orada durmuş ekrana bakıyordu.

"Özür dilerim, efendim," dedim ve oyunu hemen duraklattım. "Kimseyi rahatsız etmek istemedim."

Bay Scott başını salladı. "Rahatsız etmedin evlat. Claire'e içecek bir şey almaya gitmiştim ve o korkunç faulü gördüm. Ayaklarım yerinden koptu."

Gülerek, "O Gavin. Benim yedeğim," dedim.

Bay Scott odada dolaştı ve yanımdaki koltuğa oturdu. Onu şaşkınlıkla izledim. Bana omuz silkti. "June uyuyor ve ben çıktığımda Claire de uykuya dalmak üzereydi. Biraz daha kalmamın bir sakıncası olmaz herhalde."

June'un adı geçince midem gerildi. "Junebug nasıl?"

Bay Scott gülümsemeyi zor tuttu ve ben yerin dibine girmek istedim.

Babalar konusunda pek tecrübeli değildim. Boğazımı temizledim. "Yani *June'u kastetmiştim.*"

Bay Scott başını salladı, belli ki eğleniyordu. "*Junebug* daha iyi. Ama birkaç gün zor geçti." Beni anlamış gibi baktı. "Hepinizin zor birkaç gün geçirdiğiniz belli."

Şapkamla oynadım. "Evet, ama artık odamda yalnız kalamıyordum." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Bay Scott'ın gözlerinde, almaktan nefret ettiğim aynı sempatiyi gördüm. Ama bana acımadığını biliyordum, sadece yalnız başına hasta olmanın hiç eğlenceli olmadığını anlıyordu.

"June'u görmeye gelmiş olabileceğini düşündüm," dedi.

"Onu rahatsız etmek istemedim," dedim.

"Oğlum," dedi Bay Scott bana dönerek. *Oğlum* kelimesini duymak garip geldi, özellikle de bir baba figüründen. Sanki kalbime bıçak saplanmış gibi oldu. Bay Scott, benimle konuşuyor, beni önemsiyordu, neredeyse bir yabancıydım, bu da benim babamın ne kadar beceriksiz olduğunu fark etmemi sağladı. "Bunu söylerken haklı olduğuma eminim, ama kızım senin ziyaretinin onu rahatsız edeceğini hiç düşünmezdi."

June'un ailesi hakkında bana ne söylediğini merak ederek nefes almayı kestim. "Şey..." Koltuğumda kıpırdadım. "Bu iyi bilmek, efendim."

Bay Scott eliyle gülmesini bastırdı ve ekrana işaret ederek koltuğuna yaslandı. "Hadi, maçı yeniden başlatalım." Bana baktı. "Karım ve kızım futbolu hiç anlamıyor, Jesse." Bay Scott koltuğunun kolunu okşadı. "Harmony'de kaldığın sürece, futbol izleme arkadaşım olabilirsin. Sence nasıl?" diye sordu ve ben zar zor konuşabildim.

İyi bir baba böyle olur, diye düşündüm. Bunu kaçırdığımın farkına varmak kalbimi ağırlaştırdı.

"Evet, efendim," dedim, sesim onun teklifinin beni etkilediğini belli vermemek için boğuktu. "Tabii ki olur." Videonun oynat düğmesine bastım ve kendimi maça kaptırdım.

Ve sadece birkaç saatliğine, kendimi o kadar yalnız hissetmedim.

BÖLÜM 8

Haz

“ , DÜŞÜNMEDİN Mİ?" DEDİ CHRIS VE EMMA beni takip etti.

koridorda. Film odasına da kusma kova ve su getirilmesini istemiştim.

Bu sabah uyandığımda babamla yaptığım konuşmayı hatırlayınca midem bulandı. Son birkaç gündür Jesse'yi sık sık düşünmüştüm, elbette. Aslında, tedavi başladığından beri onu düşünmeden duramamıştım. Odasında yalnızdı ve bundan nefret ediyordum ama ona yük olmak istemedim.

Babamın kendi sözleriyle, *"Dün birkaç saat Jesse'nin yanında oturdum. Onu tek başına görmek beni öldürdü. Siz birbiriniz için varsınız. Böyle bir şeyi yaşayan kimse yalnız kalmamalı. Jesse iyi bir çocuk, nazik ve arkadaş canlısı. Ailesi onun yanında olamıyorsa, biz olacağız."*

Babam bunu söylerken yüzünde kararlılık vardı ve kalbim iki kat daha hızlı atıyordu. Babamın Jesse'yi sevdiğini anlayabiliyordum ve bu beni çok mutlu ediyordu. Bu yüzden bu sabah, ağrılarım ve mide bulantım olmasına rağmen, Chris ve Emma'yı bulup benimle gelmek isterler mi diye sormaya gittim. Neenee, aynı durumda olanlara destek olmanın faydalı olduğunu söylemişti, ben de öyle yapıyordum. Dinlenme dönemine girmiştik ve toparlanmamız gerekiyordu.

Babam, yarım saat önce Jesse'yi yine sinema odasında gördüğünü söyledi, bu yüzden benim de oraya gitmem gerektiğini anladım. Köseyi döndüğümüzde

Gladiator büyük ekranda oynuyordu. Jesse koltuğa uzanmış, yanında su bardağı ve besin içeceği duruyordu. Yanına oturdum ve Jesse iki kez baktı.

"Junebug?" dedi şok içinde. Sonra Chris ve Emma'nın da yerlerine oturduğunu gördü.

"Size katılabilir miyiz?" diye sordum.

Chris, Jesse'ye yumruğunu uzattı. Emma elini salladı. "Selam Jesse."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Jesse. Yeşil gözleri, Dr. Duncan'ın bizi soktuğu MRI makinesi kadar ayrıntılı bir şekilde beni taradı. "İyi misin? Nasıl başa çıkıyorsun? Yatıp dinlenmen gerekmiyor mu?"

Çok düşünceliydi. Ve fark ettim ki, hepimize sorduğu soruların çoğu bana yönelikti.

Cesaretimi toplayarak elimi onun elinin üzerine koydum. "Ben iyiyim. Hasta, yorgun, her zamanki gibi." Omuzlarımı silktim. "Ama ben... biz... seninle birlikte olmak istedik."

Jesse başını yana eğerek beni izledi. Anlayışla dolu gözleri parladı. "Baban sana nerede olduğumu söylemiş."

Elini sıktım, o da elini çevirip parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde kızardım, sanki bu dünyadaki en doğal şey gibi. Nefesimi keserek soludum. Neden bana dokunduğunda vücudum böyle tepki veriyordu? Bu çekimi açıklayamıyordum. "Bahsetti, ama bu seni düşünmediğim anlamına gelmez." Bunu yüksek sesle itiraf etmek çok cesaret gerektirmişti.

Jesse'nin gözlerinin yaşlarla parladığını görünce boğazım düğümlendi. "Teşekkür ederim, Junebug," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "*Yalnız değilsin*," eklemek istedim, ama henüz bu duyguyu ifade edecek cesaretim yoktu. Emma ve Chris de buradayken olmazdı.

"*Gladiator*," dedi Chris heyecanla. "İyi seçim, Jess."

Jesse gülümsedi. "Dersler başlayana ve hem hastalıkla hem de matematikle uğraşmak zorunda kalana kadar film odasını kullanmaya karar verdim." Gülümsedi ve bu, onda sevdiğim o yaramaz gülümsemeydi. "Kemoterapi mi, cebir denklemleri mi, hangisi beni daha çok mide bulandırır, emin değilim."

"Amin, kardeşim," dedi Chris ve birkaç koltuk öteden Jesse'ye high five yapıyormuş gibi yaptı.

"Hey!" Emma, matematiğin adına alınmış gibi dedi. "Cebirsel denklemler sana ne yaptı ki?"

"Şey... var olmak," dedi Chris ve ben kahkahayı patlattım. Emma'ya inanamayan bir ifadeyle baktı. "Sakın bana matematik inek olduğunu söyleme, Em?"

Emma omuzlarını düzeltti. "Üç yıl üst üste bölgesel matematik şampiyonu oldum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Bunu zaten biliyordum. Emma, odasında takılırken bana ve sınıf arkadaşlarının kupa ile çekilmiş fotoğraflarını göstermişti.

Chris inledi. "June, sakın bana matematiği de sevdiğini söyleme."

Jesse'nin bakışlarının sıcaklığını hissettim ve hala elinde tuttuğu elimi sıkı. Yakında bırakmayı düşünmediğini anladım. "Korkarım öyle. Kelimeler benim uyuşturucum."

Chris yine inledi ve hepimiz güldük. "Bunun daha iyi olduğunu sanmıyorum."

Chris, Jesse'yi, sonra beni ve Emma'yı işaret etti. "Harmony'de sporcular ve inekler bir arada yaşıyor. Kim demiş zorluklar insanları birleştirmez diye?"

Emma su bardağından bir buz küpü alıp Chris'e fırlattı. Chris onu havada yakaladı, ağzına attı ve dişleriyle çiğnemeye başladı.

"Domuz," dedi Emma ve Chris'ten alaycı bir gülümseme aldı.

Bu daha iyiydi, fark ettim. Arkadaşlarımla burada olmak, odamda olmaktan daha iyiydi. Ailemi hayatımdan çok seviyordum, ama onlar bu kadar yorgun, bu kadar hasta olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorlardı. Ölümün yarım adım arkada olduğu bir hayatta var olmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorlardı.

"Düşüncelerine bir peni ver, Junebug," diye fısıldadı Jesse, bana yaklaşarak. Emma ve Chris yanımda başka bir şey hakkında tartışıyorlardı. Kafamı sola çevirerek ona biraz daha yaklaştım. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanaklarının derisi hafifçe çatlamıştı, ama yine de inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

Elini daha sıkı tuttum. "Birbirimize sahip olduğumuz için minnettarım." Ama göz teması kurarken, omurgamdan aşağı yukarı titreme dalgaları geçti. "Ben..." Sinirlerimi yenerek, "Burada olduğum için çok mutluyum... seninle." dedim.

Jesse ellerimizi ağzına götürüp dudaklarıyla benim ellerimin arkasını okşarken yanaklarında gamzeler belirdi. Nefesim kesilmişti, kelimeler ve duygular içimde bir sel gibi akıyordu. "Ben de."

"Hiç böyle mi olur diye merak ettin mi?" Emma yumuşak bir sesle konuşarak dikkatimizi kendine çekti. Büyük ekranda, ana karakter buğulu buğday tarlalarında yürüyordu

buğday tarlalarında yürüyor, parmak uçlarıyla buğdayların üstlerini okşayarak öbür dünyadaki ailesinin yanına dönüyordu.

"Umarım öyledir," dedi Jesse yanımdan. "Ya da ona benzer bir şey." Hepimiz sessizce, önümüzde cennetin huzurlu bir tasvirini izledik, güzel müzikler tüylerimi diken diken etti. Kesin olan bir şey vardı: ölümcül bir hastalık teşhisi konduğunda, ölümden sonra ne olacağı sürekli merak konusu olurdu.

Jesse tekrar elimi kaldırdı ve ellerimizi yanağına bastırırken karnımda kelebekler uçu. Cennetin ne olduğunu veya nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum, ama burada, yaşamak için mücadele ederken, bu çocuğun yanımda olması, en sevdiğim kitaplarda okuduğum şeyleri hissettirmesi sayesinde, çiftlik o kadar da kötü bir yer olmayabilir diye düşündüm.

"Yapmamız gereken şey bu," dedi Chris, bizi bu güzel manzaradan uzaklaştırarak. Parmağını havada daireler çizerek hepimizi içine aldı. "Tedavi olduğumuzda bunu yapacağız."

Tam o sırada Bailey, su sürahileri, korkunç turuncu içecek ve kovalarla geldi. Ardından Dr. Duncan, seviyelerimizi kontrol etmek için uğradı ve bizi tekrar yalnız bıraktı.

Onlar gittikten sonra Chris devam etti. "Buraya birlikte geliyoruz ve film izlerken, doğal olarak, bir olarak bununla mücadele ediyoruz."

"*Tabii ki*," diye alaycı bir şekilde tekrarladı Emma.

"*The Breakfast Club* gibi, ama hasta çocuklar için," dedi Jesse, sesinde yine o mizahi tonla. Onun şakalarını çok özlemişim. Parmaklarını şıklattı. "Ah-ha! Buldum." Dramatik bir şekilde durakladı. "Chemo Club, tıpkı John Hughes'un filminde olduğu gibi, kendi şakalarımızı yaptığımız yer."

"Yaramazlık derken, kusmak ve soğuk terlemek mi demek istiyorsun?" diye sordu Chris.

Jesse, Chris'e göz kırptı. "Aynen öyle, dostum." Jesse bana bakıp, "Nasıl, Junebug?" diye sordu. Sesinde neredeyse bir gerginlik vardı, sanki hayır diyeceğimden, Kemoterapi Kulübü'ne katılmak istemediğimden ve yine odama çekileceğimden endişeleniyormuş gibi.

Yalnız kalmak istemiyordu. Yine onun gizli kırılganlığını görüyordum.

"Kulağa harika geliyor," dedim ve Jesse Taylor'ın birçok kızın kalbini çarpıtacak olan o güzel gülümsemesini gördüm. Tam o anda Chris bir kova aldı ve içine kustu. Bailey yakınlarda olmalıydı, çünkü birkaç saniye içinde oraya geldi ve ona yardım etti.

Jesse eğilip, benim elimi tutmayan elini uzattı. "Hala ikinci grup kazanacak, Junebug?"

"Her zaman," dedim ve yumruğunu yumruğumla vurdum.

Chris kusmayı bitirdiğinde, "Bu filmlerin sesini yüksek tutsak iyi olur, yoksa hepimiz kasmaya başladığımızda onları duyamayız," dedi. Güldük, ama birdenbire benim de kovaya ihtiyacım oldu.

Jesse, ben kusarken nazikçe sırtımı ovuşturdu.

Neenee *birlikte* demişti. Birlikte kalırsak bunu daha iyi atlatırız, ben de öyle yapmaya niyetliydim.

Yatak odamın duvarındaki saatin tik takları beni çılgık attırıyordu. Uyuyamıyordum, bu bize verilen steroidlerin etkisiydi. Geçen yıl boyunca bu ilaçları kullandığım her seferinde aynı şey olmuştu. Saate baktım ve sabahın beşine az kalmış olduğunu gördüm.

Doğası gereği erkenci bir insandım, ama hiç bu kadar erken kalkmamıştım. Ama gün doğumunu çok severdim, bu yüzden dışarı çıkmaya karar verdim. Zaten temiz havaya ihtiyacım vardı. Bir hafta daha geçmişti ve antikor tedavisine ara vermiştik. Annem ve babam ebeveynlerimizin evindeydiler ve ben yalnızdım.

Omuzlarıma bir battaniye atıp, verandanın kapısını açtım. Verandada sandalyeler, salıncak ve tarladaki atların geniş manzarası vardı. Karanlık yavaşça kalkıyor, güneş doğuyor ve çiftliğe altın bir ışık saçıyordu. Sanki bir filmde yapılan süslü bir CGI efekti gibi, doğal görünmüyordu.

Verandadan indim ve padoklara doğru yürüdüm. Sık sık buraya gelip sevdiğim kestane rengi kısırak Ginger bana doğru geldi. Adına yakışır bir şekilde

—adı gibi baharat rengine canlıydı. Elimini onun istediği gibi alnındaki beyaz lekeye götürdüm ve başına bir öpücük kondurdum.

"Sen çok iyi bir çocuksun," dedim ve boynunu okşadım.

Ginger'ın nefesini dinledim, ritmi meditasyon gibi sabitti. Nefes alıp verdim ve "Alnımı öpmene izin verirsem ben de iyi bir çocuk olur muyum?" diye duydum.

Dönmeden önce gülmüştüm bile. Jesse Taylor'ın yanında, bir haftada geçen bir yılda güldüğümünden daha çok gülmüştüm. Nasıl yaptığını bilmiyordum

, ama hayatı kesinlikle çok daha eğlenceli hale getiriyordu.

Başımı çevirmeden Ginger'ı okşadım ve "Koca, kötü QB bir ata mı kıskanıyor?" dedim.

"Tabii ki kıskanıyorum!" dedi ve bu sefer döndüm, ama onu süitinin küçük verandasında, bacaklarına kırmızı ekose battaniye örtmüş, yumurta sandalyede sallanırken gördüm. Uzun kollu siyah bir üst giymişti ve bu sefer kafasında şapka yoktu. Benim de başörtümün olmadığını fark ettim.

Donakaldım ve içimi endişe kapladı. Başörtüsüz çıkmazdım. Aptalca olduğunu biliyordum, ama başörtüsüz görünmek beni mahvederdi. Nefesim hızlandı ve kendimi elime bakarken buldum. Parmaklarımı bükerek kendime ait olduklarından emin oldum.

Şimdilik öyle yaptılar.

"Junebug?" Jesse'nin sesi beni yukarı bakmaya zorladı ve düşüncelerimden kurtardı.

Refleks olarak başımı elime dayadım ve Jesse kaşlarını çatı. "Başörtümü alacağım," dedim ve odama dönmek için harekete geçtim. Aceleyle dışarı çıktım ve birkaç saniye içinde başörtüm yerine oturmuş, endişem yatışmıştı.

Jesse beni dikkatle izliyordu ve yüzündeki soruyu açıkça görebiliyordum. Ama centilmenlik yapıp yorum yapmadı.

Omuzlarımı sıcak tutmak için battaniyeyi üzerime çekerek oturduğu yere yaklaştım. Bu günlerde sürekli üşüyordum. Jesse, Ginger'ı işaret ederek başını salladı. "Sanırım senin çıkmanı bekliyordu."

"Öyle mi?" diye sordum, kalbimi çalan kısrağa bakarak.

"Tek bekleyen o değildi," dedi Jesse ve ben dikkatimi tekrar ona çevirdim. Onun yanında kızarıklığım azalmıştı, ama kelebekler—en ufak bir izi bile kalmamıştı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

Jesse omuz silkti. "Birkaç saat falan. Uyuyamadım."

"Steroid mi?"

"Bingo," dedi, beni işaret ederek, sonra başını yana eğdi. "Sen?"

Başımı salladım, sonra ağrıyan eklemlerimi hissederek gerindim.

Jesse yumurta koltuğunda yer değiştirdi. "Bana katılır mısın?" "Yer var mı?" diye sordum.

"Junebug, sen tüy kadar hafıfsın, ben de tüm kaslarımı kaybettim. Şu anda resmen yürüyen bir fasulye sapıyım. Sığarız."

Sandalyeyi inceleyerek deĝerlendirdim.

Jesse yanına yaptığı yeri işaret etti. "Ayrıca, bu yumurtanın çift sarısı olduĝundan eminim."

Buna gülerek cevap verdim.

Jesse sırtıttı. "Hadi Junebug. Ben  Ő d m, sana da öyle görünüyor. Yanımda ısın."

Onun küstah ifadesine başımı salladım ama kendimi ona doĝru ilerlerken buldum. GörünüŐü *"Gördün mü? Sıĝıyoruz"* der gibi olsa da onu görmezden gelerek sandalyeye oturdum. Jesse battaniyeyi ikimizin üzerine örttü, sonra ayaĝıyla bizi ileri geri salladı. Bu hareket beni rahat ve mutlu hissettirdi ama Jesse'nin odunsu, dumanlı kokusu vücudumu gergin tuttu.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu. Sesi al almıŐtı ve biraz boĝuktu. Onun da benim kadar benden etkilendiĝinde sesinin böyle olduĝunu fark etmiştim, bu onun ipucuydu.

"Evet," dedim, ufka bakarak, güneşin yarım daire Şeklindeki g r nt Ő  gökyüzünde yükselmeye başlarken. "Bu çok güzel," dedim, başımı yumurta sandalyeye yaslayarak.

Rahat edemiyordum ve Jesse, " stersen omzuma yaslanabilirsin," dedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra kalbimin sesini dinleyip yanaĝımı Jesse'nin omzuna dayadım. Yumuşak ve rahatlatıcıydı, beni tamamen gevşetti. Ginger, padokta açıkça arkadaşı olarak g rd ĝ  kısıraĝın yanına katıldıĝında gülümsedim.

"BaŐ rt Ő  olmadan çok güzel görünüyorsun, Junebug," dedi Jesse.

Vücudumun her yeri gerildi ve eŐarbımın ucuyla oynamak için elimi uzattım.

Uzun süren sessizliĝin ardından Jesse, "Buna inanıyorsun, deĝil mi?" dedi.

Gözlerim yaşlarla doluĝunda yerimden kıpırdadım ve hızla silmeye çalıştım, ama Jesse'nin yaklaŐmaya  alıŐtıĝından bunu g rd ĝ n  biliyordum. Gerçek Şu ki, ben buna inanmıyordum. İki yılı aşkın tedaviden sonra, bunu göremiyordum. G venim, saĝlıĝım kadar zarar g rm Ő .

"Ben... Şu anki görünüşümle mücadele ediyorum," diye itiraf ettim, Şok içindeydim. Jesse'ye bunu itiraf ettiĝime inanamıyordum. Kafamı salladım. Ona bakmadım. Yüzüne bakmadan bu gerçekleri paylaşmak daha kolaydı.

"Hiç kibirli bir insan olmadım, ama..." Derin bir nefes aldım. "Gerçekten açıklayamıyorum."

"Junebug," dedi Jesse ve yanağını başıma dayadı. "Bunu tüm kalbimle söylüyorum: sen muhteşemsin." Nefesim titremeye başladı. Jesse'nin yanağı başörtüme değdi. "Başörtün onu gizliyor. Güzel olmak için hiçbir şeye ihtiyacın yok, saçına bile."

Paddock'a baktım ve görüşüm bulanıklaştı. Onun sabit sesinde yalan yoktu. Ve bunu kendimde göremediğim için üzuldüm. Sinirlerim tavan yaptı ve başıma uzanarak başörtüsünü yavaşça çıkardım. Sabah havası kel kafamı öptü ve odama koşup saklanmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Başımı kaldırdım ve Jesse her hareketimi izledi. Gözlerimi ellerime indirdim. Hala benim gibi hissettiriyorlardı, ama titriyorlardı.

"Muhteşem," dedi Jesse ve bana en tatlı gülümsemesini gösterdi.

Nefes verdim ve beklemediğim bir şey hissettim: *birine*, hayır, sadece *birine* değil, Jesse'ye kendimi açtığım için duyduğum mutluluk. Yüzündeki ifadeden, söylediklerinin doğru olduğunu anladım. Nedense, beni gerçekten güzel buluyordu.

"Sen de yakışıklısın," dedim, kızarmamak için uğraşarak. Elimi yavaşça onun başına doğru uzattım. "Yapabilir miyim?" diye sordum. Jesse öne eğildi, sessizce izin verdi ve ben parmak uçlarımı onun saç derisi üzerinde gezdirdim. Dokunuşumda pürüzsüz ve ipeksiydi. İlginçti, Jesse'de kendimde göremediğim gerçek güzelliği görüyordum.

Ama bunu her şeyden çok istiyordum.

"Saçların ne renkti?" diye sordum, elimi yanıma indirip yanağımı salıncağın yastıklı sırtına dayayarak Jesse'nin gözlerine bakabilmek için.

"Açık kahverengi," dedi ve ben de kafamda canlandırabildim.

"Uzun mu, kısa mı?"

"Uzun sayılır," dedi ve bana gülümsedi. "Ve kıvrıkcıktı."

"Gerçekten mi?" diye sordum, ne kadar kıvrıkcık olduğunu merak ederek.

"Fotoğrafın var mı?"

Jesse telefonunu çıkardı ve içinde aradı. Sonunda ekranı bana çevirdi ve futbol forması giymiş, birkaç santim uzunluğunda, yataktan yeni kalkmış gibi görünen hafif kıvrıkcık saçlı, gülümseyen Jesse karşımda belirdi. Bu fotoğrafta çok yakışıklıydı, ama... "Saçın olmasa da yakışıklısın," dedim, kendi samimiyetime şaşırarak.

"Saç insanı insan yapmaz," dedi ve İngiliz aksanıyla yaptığı berbat denemeye gülerek güldüm.

"Şu Jesse Shakespeare'e bak!" diye alay ettim ve Jesse elini kaldırıp başparmağını yanağıma sürdü. Nefesim kesildi ve eminim etrafımızdaki tüm hava da kesildi.

"Edebiyatı seviyorsun, Junebug. Seni etkilemek için şansımı deneyeyim dedim." İçimde dans eden gerginliği yuttum ve Jesse elini kafama doğru kaldırdı. "Yapabilir miyim?" diye sordu.

Endişem tekrar içime çöktü.

Jesse bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü başını salladı. "Üzgünüm, Junebug. Sana baskı yapmamalıydım."

Elini indirdi, ama ben elini indirmeden bileğini tuttum.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gerçekten, June, sormamalıydım..."

"Lütfen," dedim. "Ben..." Derin bir nefes aldım ve kendimi olabildiğince sakinleştirmeye çalıştım. "Senden bunu istiyorum."

Jesse'nin nasırlı parmak uçları dikkatlice ve şefkatle kel kafamın üzerinde dolaştı. Tüylerim diken diken oldu ve bu garip hisse titredim. Jesse'nin eli durakladı. "Üzgünüm," dedi ve elini geri çekti.

"Hayır, lütfen durma," dedim, kendimi şaşırtarak. "Sadece gıdıklanıyor." Gülümsedim ve elini tekrar kafama getirerek devam etmesini istedim. "Daha önce kimse kafama dokunmamıştı."

"Kanser olmadan önceki bir fotoğrafın var mı?" diye sordu.

Pijamalarımın cebine uzanıp cep telefonumu çıkardım. Babamın Teksaslı romancı Katherine Anne Porter'ın evine yaptığımız bir gezide çektiği bir fotoğrafımı buldum. Utanarak Jesse'ye göstermek için telefonu ona uzattım. Artık çok farklı görünüyordum. Daha zayıf, daha solgun ve kelim. En büyük korkum, eski halimi görüp şu anki halimle burada ne işi olduğunu merak etmesiydi.

Jesse fotoğrafı inceledi, omuzlarımdan dalgalar halinde dökülen uzun, koyu renkli saçlarıma baktı. Saçlarım kalın ve sağlıklıydı. Sonra cep telefonumu bana geri vererek, "Saçların olmasa da şimdi de aynı güzelliğin" dedi.

Bunu içten söylediğinden emin olmak için yüzünü inceledim. Yüzünde yüzde yüz dürüstlükten başka bir şey yoktu.

Jesse elini indirdi ama benim elimi tuttu ve sıkıca sıktı. Sessizce yükselen güneşe baktık ve ben kanserden önceki fotoğrafını düşündüm.

"Hastalığını nasıl öğrendin?" diye sordum.

Jesse koltuğunda kıpırdadı. Yanağını başımın üstüne koydu. Yanağı yumuşaktı ve gülmeden edemedim. "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yanağın, şimdiye kadar taktığım en sıcak şapka."

"O zaman istediğin kadar yanında otururum Junebug. Senin için her şeyi yaparım." Kelebekler karnımda uçup duruyordu. Boğazını temizleyerek,

"Hastalığımı fark ettiğimizde, çok geç olmuştu." dedi.

O sözleri duyunca donakaldım ve boş elimin parmak uçlarıyla Jesse'nin elinin arkasındaki küçük yara izlerini izledim. Onun titrediğini hissettim ve onda böyle bir tepki yaratmanın verdiği hissi çok sevdim. Ona gerçek beni göstermekten korkarken, artık onun yanında olmaktan mutlu olmaya başlamıştım.

"Futbolcu olarak ağrı ve acılara alışkındım. Sıkı antrenman yapıyordum ve kilomun sabit kalması için mücadele etmek zorundaydım. Fiziksel formum benim için öncelikliydi. Doğal olarak bir QB için gerekenden daha zayıftım, bu yüzden neden bu kadar kilo verdiğimi veya atış kolumun neden ağrıdığını sorgulamıyordum. Çok fazla kullandığım için her zaman biraz ağrıyordu."

Bunun böyle olduğunu anlayabiliyordum. Okulda arkadaşım olmasalar da, futbol takımının deli gibi antrenman yaptığını herkes görebiliyordu.

Jesse içini çekti. "Antrenman sırasında sahada bayılana kadar doktor kan tahlili yapmadı. Anemi falan olduğumu düşündüler, bu yüzden yüzümün rengi soluyordu." Elimi daha sıkı sıktı. Sessizce destek olmak için yanağımı omzuna dayadım. "Atış kolum güçsüzleşiyordu ve çok acı çekiyordum. Bir yerim yırtılmış olabileceğini düşündük. Doktor daha fazla test yaptı. O zaman bilmiyorduk, ama kanımda bir anormallik görmüş; lösemim omzumda birikmişti ve tüm acımın sebebi buydu.

"İki gün sonra, dördüncü evre AML teşhisi kondu."

Gözlerimi kapattım. Çok acı verici olmalıydı.

"Sadece dört ay önceydi." Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Jesse parmağını çevirerek çiftliği işaret etti. "Bu yüzden buraya gelmek için uygun bir adaydım. Durumum o kadar kötüydü ki, normal tedaviler bana neredeyse hiç etki etmedi." Yutkundu ve gözlerinde bir anlık korku parladı. "Bu noktaya gelebileceğimi bile bilmiyordum."

"Jesse," diye fısıldadım. Çok korkmuş olmalıydı. İlk geldiğimde babamla yaptığı konuşma şimdi anlam kazanmıştı. "Demek

babam senin oynadığın maçların önemli anlarını izlemişti. Sen gerçekten kanserle oynuyordun. Sadece farkında değildin."

"Evet," dedi hüzünlü bir iç çekişle. "Zor oldu ama ailem kadar zor olmadı." Duygularını geri yuttu, gırtlığındaki adem elması yukarı aşağı hareket etti. "Ben evin erkeğiyim, Junebug. Kendimi bildim bileli öyleyim." Jesse parıldayan gökyüzüne baktı. "Bir planım vardı, gerçekleştirmek için kararlı olduğum bir hayali. UT'ye gidecektim, Longhorns için oynayacaktım, NFL'ye seçilecektim ve bir sonraki Peyton Manning olacaktım. Anneme bir ev alacaktım, kız kardeşlerimi üniversiteye gönderecektim ve sadece... *yaşayacaktım*, anlıyor musun? Anneme ve aileme hak ettikleri her şeyi verecektim."

Nefesini verdi ve nefesi titredi. "Şimdi, ödeyemeyeceği binlerce dolarlık hastane borcu var ve bu davada bana destek olmak için işinden ayrılamıyor." Gözünden bir damla yaş düştü ve kalbim parçalandı. "O bunu hak etmiyor, Junebug. Hiçbiri hak etmiyor."

Jesse, her zaman neşeli tavırlarının ardındaki çatlaklardan birinden bana izin verince gözlerim doldu. Başparmağımla yanağından gözyaşını sildim, sonra yanağını avucumun içine aldım, avucum onun nemli cildine değdi. "Az önce konuşurken bir kez bile kendinden bahsetmedin." Jesse gözlerime baktı. "Sen iyi bir adamsın, Jesse Taylor. Ve bir şekilde dünya bunu görecek. Söz veriyorum."

Jesse üzüntüsüne rağmen gülümsedi ve bir an beni öpecek sandım. Ama bunun yerine, "Ya sen?" diye sordu.

Sandalyeye yaslanıp ona döndüm. "Birkaç yıldır bununla mücadele ediyorum," dedim. "İkinci evre teşhisi kondu, ama kemoterapi ve ilaçlar bende işe yaramadı." Hasta dizime vurdu. "Lösemi dizimde toplandı." Kendimi o kadar zayıf hissettiğim ve ailemin beni muayeneye götürdüğü günü hatırladım. "Ahırda ata biniyordum ve kendimi atın sırtına çekecek gücüm yoktu. Sonra denediğimde, dizimden keskin bir acı geçince çığlık attım. Felç olmuşum ve yürüyemiyordum."

"Merhaba, AML," dedi Jesse.

"Merhaba, AML," diye tekrarladım. Ginger'a baktım. "Başta burada yer bulamadım," dedim.

Jesse başparmağını çenemin altına koydu ve beni kendine doğru çekti.

"Birisi başaramadı ve onun yerini aldım," itiraf ettim. Burada olması gereken ama

“Neredeyse bu şansı hiç yakalayamayacaktım.”

"Sen buraya aittin, Junebug," dedi Jesse, sesi güçlüydü. "Nedenini bilmiyorum, ama vücudumun her hücresi ile buna inanıyorum, lanet olası beyaz kan hücreleri de dahil."

Gözyaşlarımla gülümsedim, boğazım ağrıyordu ama kalbim Jesse'nin her zaman ihtiyaç duyduğum hafifliğiyle dans ediyordu. Göğsüm ağrıyana kadar gülmeye devam ettim. Kendimi iyi hissettim. Jesse beni değerli bir tablo gibi inceledi. "Sana bir şeyim var" dediğinde birden ciddiye döndüm.

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Yumurta sandalyenin altına uzandı ve çizim defterini çıkardı. O ana kadar elindeki kömür lekesini fark etmemiştim. Defteri açtı ve ben nefesimi tuttum, çünkü bana bakan... *bendim*.

"Jesse," diye fısıldadım, sayfadan en gerçekçi halimle çizilmiş resmim yükselirken. Ginger'ın yüzünü ellerimle tuttuğum, gözlerimi kapatıp alnımı alnına dayadığım andan sonraydı. Elim onun alnındaki kızarıklığın üzerinde kayıyordu. Sakin görünüyordu, görünüyordu... "Güzel," dedim, parmak uçlarımla karakalemle çizilmiş karmaşık detayların üzerinde gezdirmek istedim. Jesse'ye döndüm. "Jesse... çok yeteneklisin." Gördüğüm şeye hayranlıkla başımı salladım. "Çok gerçekçi, siyah beyaz bir fotoğraf gibi."

Jesse övgülerimi önemsemedi. "Seni çizmek zorundaydım," dedi ve itirafı kalbimin atışını hızlandırdı. "O gün Ginger'la birlikte seni gördüğümde, tedavimize başlamadan önce..." Jesse'nin gözleri odak noktasını kaybetti ve zihninde o sahneyi canlandırdığını anladım. "Mükemmel görünüyordun."

Jesse çizimi defterden çıkardı ve bana uzattı. "Senin için," dedi ve ben onu paha biçilmez bir şey gibi aldım — ve benim için öyleydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşamıyordum.

"Onur duydum."

Jesse'ye tekrar baktığımda, yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı. Öne doğru eğildi ve ben nefesimi tuttum.

"Junebug," diye mırıldandı, gözleri gözlerimden dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Seni gerçekten öpmek istiyorum."

Sinirlerim tüm vücuduma yayıldı, damarlarıma doldu ve başımı döndürdü. "Daha önce hiç öpülmedim," dedim, kendimi çocuk gibi hissetmekten nefret ederek.

O bana yaklaştı ve ben elimi göğsüne koydum.

Jesse, sanki onu reddediyormuşum gibi donakaldı. "Özür dilerim," demeye başladı ve geri çekildi.

"Hayır!" dedim ve Jesse sandalyeye geri oturdu, benim konuşmamı bekledi. "Sence bu çok hızlı mı?" diye sordum, asıl istediğim şeyden, dudaklarını dudaklarımda hissetmekten, ona gerçek beni göstermekten, lekелendiğini düşündüğüm kısımlarımı da dahil olmak üzere, kaçıyordum. Bu

Bu anın nasıl olacağını birçok kez düşünmüştüm. Şimdi o an gelmişti, ama sinirlerim bunu öğrenmemi engelliyordu.

Jesse beni inceledi ve alaycı tavırları ve her zamanki hafifliğinden uzak bir şekilde şöyle dedi: "Junebug, ben sadece on yedi yaşındayım, ama zamanın azaldığını bilirim. Bu yerden iyileşmiş olarak çıkmak istediğim kadar çok, kanser bana hayatta hiçbir şeyin çok hızlı olmadığını öğretti. Zaman görecelidir. Sana olan hislerim..." Durdu ve kelimeleri bulmaya çalıştığını görebiliyordum. "Bu zamanla ilgili değil. Doğru ya da yanlışla ilgili değil. Bu, bağlanmak ve her gün seninle birlikte olmak istemekle ilgili." Omuzlarını silkti. "Sana çok hızlı geliyor mu?"

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. Jesse haklıydı. Ölümcül bir hastalık teşhisi konduğunda, kaçırdığın fırsatların listesi bir film gibi kafanda oynar, daha önce yapmayı dilediğin şeyleri gösterir, asla yapamayacağın şeyler için yas tutmanı sağlar. Kanser sana ölümün kimseyi beklemediğini ve yapabildiğin sürece hayatın zevklerine sarılman gerektiğini öğretir.

"Tamam," dedim ve elimi Jesse'nin göğsüne, uzun kollu tişörtünün içine soktum. Altında kalbinin hızlı attığını hissettiğimden emindim.

"Emin misin?" dedi Jesse, bana yaklaşıp.

Başımı salladım, son ana kadar gözlerimi açık tutarak bunun gerçekten olup olmadığından emin olmak istedim. Jesse'nin odunsu kokusu önce beni sardı, sonra yumuşak dudakları benim dudaklarıma değdi. O anda, idilli bir çiftlikte Teksas'ın gün doğumunu arka plan olarak, Jesse'nin sevgisinin sıcaklığının beni sarmalamasına izin verdim.

Sanki sihir gibiydi.

Hayal ettiğim her şey, gerçeğin yanında hiçbir şeydi. Jesse'nin eli başımın arkasına gitti ve beni nazikçe kendine çekti. Gömleğine daha sıkı sarıldım ve bu öpücüğün her saniyesini içime çektim. Kalbim kabardı, midem dans etti ve ruhum sevinçle şarkı söyledi.

Jesse biraz geri çekilip öpücüğü bitirdiğinde, elimi yanağına dokundurdum. Hiçbir kelime konuşulmadı ve ikimiz de bu yeni keşfedilen yakınlığın tadını çıkardık, ta ki o fısıldayana kadar: "Bana yaz."

"Ne?" diye karışık bir şekilde fısıldadım.

Jesse gözlerime baktı, beni aramak için sadece birkaç santim uzaklıkta durdu. "Senin için yaz. Harika aşk hikayende. Bana aşık ol." Alnını alnıma dayadı. "Bana aşık olmama izin ver. Senin için yaz."

Kalbim hızla atmaya başladı, nefesim de öyle. Jesse bu sözleri söylüyordu... O yapamaz... Yapmamalı...

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum, şaşkınlık içinde. Jesse içten dışa güzel biriydi. Komikti ve tanışan herkes tarafından seviliyordu. Ve o beni mi istiyordu?

Jesse gülümsedi ve içimde daha da hızlanabilecek bir şey olsaydı, o da bu karmaşaya katılırdı. "Junebug, bunu açıkça belli ettim mi bilmiyorum, ama beni benden aldın."

Ben de gülümsedim.

"Sana biraz takıntılıyım." Savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Mümkün olan en az sapıkça ve ürkütücü olmayan şekilde."

Yüksek sesle güldüm, sesim çevredeki ağaçlardaki kuşları şafak vakti gökyüzüne kaçırdı. Jesse de güldü, tatlı anımız şok olmuş kuşların cıvıltıları tarafından bozulmuştu. Kuşlar uçup gittiğinde ve huzur geri geldiğinde, "Ben de sana biraz takıntılıyım" dedim.

Jesse'nin gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Beni tekrar öptü, sonra yumruğunu kaldırdı. "İkinci grup kazanacak," dedi.

"İkinci grup kazanacak," diye tekrarlardım ve başımı göğsüne yasladım.

Jesse kolunu bana doladı ve ben saf mutluluğa kapıldım. Gökyüzünde yüksekte duran güneşe bakarken, aşk hikayemizin başlangıcı aklıma geldi...

Harmony Ranch'e vardığımda, hayatımın değişeceğini biliyordum, ama beklediğim şekilde değil. İyileşmeyi ya da ölmeyi bekliyordum. Beklemediğim şey, hayatımı tamamen değiştirecek bir taşralı çocukla tanışmaktı...

BÖLÜM 9

Jesse

Birkaç gün sonra...

I KAMYONUN GELMESİNİ BEKLERKEN AYAKLARIMI YERE VURUYORDUM garaj yolunda. Tanıdık, kırmızı, eski Chevy görünür görünmez saatime baktım.

Ayağa kalktım. Kulağa kolay gelse de, o kadar kolay olmadı. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve her yerim ağrıyordu, ama ailemi karşılamaktan hiçbir şey beni alıkoyamazdı. Çiftliğin ana kapısını açtım ve annemle kız kardeşlerim bana yetişmeden tam zamanında verandaya ulaştım. Emily ve Lucy'nin gözleri bana kilitlendi ve çift kasırga gibi koşarak bacaklarıma çarptılar ve beni neredeyse yere devirecektiler. Kalçama verdikleri acıdan dişlerimi sıktım ama onları kucakladım.

Beni sıkıca sarıp sarmaladılar, ama Lucy başını geriye eğip yüzüme bakarak, "Jesse, pek iyi görünmüyorsun," dedi.

Sağlığımla ilgili her zaman dürüst olan yorumuna gülerek karşılık verdim. Emily, Lucy'nin koluna hafifçe vurdu, sonra bana daha nazikçe sarıldı. "Seni özledim," diye fısıldadı Emily.

Onun başına öptüm. "Ben de seni özledim, kızım."

Annem yaklaşınca geri çekildim. "Güneş ışığı," diye selamladı ve bana sarıldı. Son birkaç hafta çok zor geçmişti. Elimden geldiğince kendimi tutmaya çalışmışım ama annemin sarılmasıyla

gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Sırtımı okşadı, sonra geri çekilip beni gözleriyle süzdü. Endişeli ifadesinden, berbat görüldüğümü düşündüğünü anlayabiliyordum.

"İyiym, söz veriyorum, öyle görünmese de," dedim. "Ay sonunda tekrar değerlendirmeye gireceğiz. Dr. Duncan, tedavinin etkisini gösteren belirteçlerin kanımızda görülmesi gerektiğini söyledi."

"Çok yoğun," dedi annem, dudağını ısırarak.

"Yoğun ama başa çıkabilirim," dedim kayıtsızca ve konuyu değiştirmek için onları çiftliğe çağırdım. Her gün daha da artan derin üzüntümü ya da tedaviyi artık sürdüremeyeceğimden endişelendiğim geceleri bilmesine gerek yoktu. Ailem için güçlü olmalıyım. Yeterince zorluk çekmişlerdi.

Ayrıca, bugün eğlence günüydü. Hava ısınmaya başlamıştı ve akşam yemeği için mangal yapacaktık. Çiftlikte aile hafta sonu vardı. Annem hafta sonu izin alabilmişti. Ona minnettardım.

Onları koridordan geçerek süitime götürdüm. June'un odasının önünden geçtim ama o ahırda Emma ile Ginger'ı tımarlıyordu. Bu, en yakın arkadaşlarının yaptığı aktivitelerden biriydi. June'un Emma ile vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğini biliyordum.

June'un odasına birkaç saniye fazla bakmış olmalıyım ki annem kaşlarını kaldırdı ve ben gülerek başımı salladım. Süitime girdik ve annem doğrudan duvarımda biriken çizimlere yöneldi. Arka verandadan görünen kırsal manzara, tarladaki atlar, Emma ve Chris'in sinema odasındaki koltuklarda birlikte otururken çizilmiş resimler vardı. Bir şekilde, onların birbirleriyle sürekli alay ettiklerini resimde yakalamayı başarmıştım. Hemşirelerin serumları değiştirip bana ilaçlarımı verirken ellerinin çeşitli açılardan resmedilmiş çizimleri, Dr. Duncan'ın yatağımın başında notlarını incelerkenki hali, Susan'ın bana su getirirkenki hali... Sonra June'un, elinde defteriyle uzaklara bakarkenki hali, başörtüsünün ucu hafif Teksas rüzgârında dalgalanıyordu.

Annem o resme en uzun süre bakarken, kız kardeşlerim arka kapıdan kaçıp padokta atları görmek için dışarı koştular.

"Çok güzel," dedi annem, resimde kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Daha da güzel," dedim ve June'un kalemle çizilmiş yanağına elimi sürdüm. Parmak uçlarımın altında hala onun sıcak tenini hissedebiliyordum.

göğsümde patladı, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu. "Beni çok etkiledi anne."

Annem başını koluma yasladı. "Ona sahip olduğuna sevindim, Güneş Işığı. Hayatında iyi şeylere ihtiyacın var." Bu sözler içimi burktu. Bazı geceler, bu denemede remisyona ulaşısam bile, UT'de futbol oynayabilecek kadar sağlıklı olmaya yetecek kadar zamanım olmayacağından endişeleniyordum. Bu korkular beni çaresizliğe sürükledi, bu yüzden önümdeki yola odaklandım ve bunu başarabileceğime dair körü körüne inancımı korudum.

"Ben de ona sahip olduğum için mutluyum," dedim, paniğimden kurtulmaya çalışarak. "Hadi, seni Chris'le tanıştırayım. June ve Emma ahırda, ama sonra gelip sizinle tanışacaklar."

Dışarıya verandaya çıktım ve minik kasırgaların arasında bağırarak onları Chris'le tanışmak için dinlenme odasına götürdüm. İçeri girer girmez ayağa fırladı.

"Bayan Taylor, tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve annemin elini sıktı. Palyaço gibi arkadaşımın bu kadar düzgün davranmasına gülümsedim. Emily ve Lucy de annemi iterek Chris'in elini sıktılar.

Neenee bizi mangal için çağırıcaya kadar Chris ve ailesiyle takıldık. Kız kardeşlerim hemen yüzmek için giyindiler ve havuza atladılar. Silas, açıkça küçük kardeşi olan biriyle geldi. Çocuk on yaşlarında olmalıydı.

"Naber dostum?" dedim, annem ateşin etrafında Paster Noel ve Michelle ile sohbet ederken.

Silas kolunu kardeşinin omzuna attı. Silas zayıftı, gözlük takıyordu ve oyun meraklısıydı. Kardeşi ise Silas'a benziyordu ama tam tersi biriydi. "Richie futbolcu ve QB olmak istiyor. Ona senden bahsettim, seninle tanışmak istedi."

"Selam Richie," dedim. "Quarterback olmak istiyorsun, ha?"

"Silas, UT'ye Longhorns için oynamaya gideceğini söyledi," diye cevap verdi.

"Plan bu," dedim, başka bir sonucu düşünmek bile istemiyordum. Bu mutlu bir gündü. Güzel bir gündü. Aile günüydü. Sadece buna odaklanacaktım.

"Ben de Longhorns için oynayacağım," dedi Richie, ben futbol topunu ellerimin arasında sektirirken.

Onun kendine güvenine gülümsedim. Ben de çocukken öyleydim. Hatta çoğu zaman hala öyleyim. "O zaman ne yapabileceğini görelim, küçük adam." Birkaç adım uzaklaştım ve herkesten uzaklaşması için ona işaret ettim.

Richie topu atmamı bekledi. Hafif atışın neden olduğu ağrı alnımda ter damlaları oluşturunca dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Ama Richie topu yakaladı ve ben sevinç çığlığı attım.

"İyi yakaladın, küçük dostum!" Ellerimi çııptım. "şimdi bana at." Richie topu attı ve kolumda keskin bir ağrı hissetmeme rağmen, ben yine topu atıyordum. Bu benim en iyi halimdi.

Bir saat boyunca çocuğa koçluk yaptım, ama annesi onu yemek yemeye çağırdı. Topu atmayı özlemiştim, ama omzumdaki acı nedeniyle ara vermek akıllıca olacaktı. Muhtemelen yarın bunun bedelini ödeyecektim, ama o anda hiç umrumda değildi.

Hafif bir alkış sesi omzuma bakmamı sağladı. June ahırdan dönmüş ve beni izliyordu. "Orada durup kıcıımı mı izliyordun, Junebug?" dedim ve yüzü kızarınca güldüm.

Bana doğru yürüdü ve gülümsememi işaret etti. "Sen beladan başka bir şey değilsin Jesse, sana söylüyorum."

Sonunda bana ulaştığında, yorgun kollarımı omuzlarına koydum, sol elimde hala futbol topunu sıkıca tutuyordum. June, hala topu tuttuğum için gözlerini devirdi. "En sevdiğim iki şeyi sıkı sıkı tutmalıyım, Junebug," dedim ve alnına bir öpücük kondurdum.

June, ona sevgimi göstermeme izin verme konusunda giderek daha iyi oluyordu. Utangaçlığı ve çekingenliği azalmış, benim yanımda daha rahat ve cesur olmaya başlamıştı.

"Hadi ama oğlum. Yeter artık," dedi Bay Scott arkamdan.

Bay Scott yaklaşınca bu kez benim yüzüm kızardı. Hemen kollarımı indirdim ve June'dan bir adım geri çekildim. Bana alaycı bir göz kırptı. Birlikte futbol izleyerek birbirimize yakınlaşmıştık ve bu... hoştu. Babam ben on iki yaşındayken bizi terk etmişti. O zamandan beri, erkek olmama sadece koçlarım rehberlik etmişti. Bay Scott iyi bir babaydı. Ama ne kadar iyi olursa olsun, bazen bana kaybettiğim şeyi hatırlatıyordu ve bunun beni mahvettiğini inkar edemezdim.

"Üzgünüm, efendim," dedim ve o kabul ederek başını salladı. Hızla mangalın etrafında aradım ve annemi, ziyaretine gelen Emma'nın teyzesi ile konuşurken buldum. "Anne!" diye bağırdım ve o bana döndü.

Gözleri June'a takılır takılmaz yüzü aydınlandı. Annem Lucy ve Emily'yi tutarak yemeklerini yemelerini engelledi ve onları bize doğru getirdi.

June bir adım geri çekildi. Aniden kızaran yüzünden, çok gergin olduğu belliydi. Onu yanımda tutmak için kolumu omzuna attım. "Anne," dedim, "bu Junebug."

June elini uzattı. "Memnun oldum, hanımefendi."

"Ben de, June," dedi annem ve göğsüm sıkıştı. June'un annemle tanışması, içimde kırık bir parçayı biraz olsun onarmış gibiydi.

"Vay canına. Çok güzelsin," dedi Lucy, kızıma bakarak, her zamanki gibi aklından geçenleri ağzından çıkardı.

June güldü ve Lucy'nin boyuna eğildi. "Teşekkür ederim tatlım." Eğlenerek bana baktı. "Kardeşin de beni ilk gördüğünde aynı şeyi söylemişti. Hepinizin akraba olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Başörtünü beğendim," dedi Emily, June'un yeşil eşarabının ucuna dokunarak.

June siyah tayt, beyaz tişört ve beline bağladığı yeşil bir süveter giymişti. Rahat giyinmişti ama balo elbisesi giymiş gibi güzel görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi.

Elimi Emily'nin başına, sonra Lucy'nin başına koydum. "Bu iki canavar benim küçük kız kardeşlerim." Kız kardeşlerime dönerek, "Kızlar, bu June ve annesi ile babası, Bay ve Bayan Scott," dedim.

"Sen Jesse'nin kız arkadaşı mısın?" Lucy, yine cesurca June'a sordu.

June'un yüzü yine kızardı, ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, ne söyleyeceğini bilemediği belliydi. İlişkimizi tam olarak tanımlamamıştık. June'un iri kahverengi gözleri bana takıldı.

June'un bakışlarından gözlerimi ayırmadan, "Öyle," dedim.

June, sanki bunu itiraf ettiğime inanamıyormuş gibi donakaldı, sonra sadece bana yönelik yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi.

"O benim kızım." Kendine güveni yoktu, bunu artık biliyordum, ama ona da inanana kadar her zaman ne kadar güzel olduğunu söylemeyi kendime görev edindim.

"Vay canına," dedi Lucy hayranlıkla, hepimizi güldürdü. Annemi June'un ailesiyle hızlıca tanıştırdım ve onlar yiyecek ve içecek masasına gidip bir şeyler aldılar. Bu gün annem için de güzel bir gündü. Yaşadıklarını anlatabileceği pek kimse yoktu. June'un ailesi iyi insanlardı ve onun için biraz olsun onlarla konuşabilmesi hoşuma gitti.

June yakındaki bir bankta oturdu ve ben de yanına oturdum. Biraz yorgun görünüyordu ama gözleri mutlulukla parlıyordu. Arkadaşlarımız

karişmış, aileleriyle yemek yiyorlardı. Çok güzeldi. Tedavinin cehennem gibi ilk aşamasından sonra huzurlu bir his vardı.

"Kız arkadaş, ha?" dedi June, insanların konuşmalarının sesini keserek, sesinde mizah vardı, ama biraz da şüphe. Ama ifadesinde memnuniyet görebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Bu kız, o anda kalbimi pençesine almıştı. Hayatıma habersizce girmiş bir kasırga gibiydi.

Bana bakarak bekledi.

Ben bankın arkasına yaslandım. "Şey, herkese senin erkek arkadaşın olduğumu söylüyorum, sen de benim kız arkadaşım değilsin dersin garip olur."

"Öyle mi?" dedi, mizahı kaybolmuş ve bacaklarını kıpırdatmasından sinirlerinin gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır," dedim gülümseyerek, "ama söylemek isterim."

June şakacı bir şekilde kolunu koluma çarptı. Elini aşağıya doğru baktı. Bunu bazen yaptığını fark ettim. Uzun süre kendi yansımasına da bakıyordu. Bazen ona bakan bir yabancıyı görüyor gibi geliyordu bana. Henüz ona bunu sormamıştım. Onu üzme istemiyordum.

İkimizin de konuşmadığımız sorunları vardı.

June elini yumruk yapıp yavaşça açtı, sonra bana dönüp "O zaman... sanırım birbirimize öyle diyebiliriz" dedi.

Elimi göğsüme koydum. "O anda sevgini hissettim, Junebug. Bana olan açık ve coşkulu sevgin beni çok etkiledi."

June yüksek sesle güldü, sonra gözlerime bakarak, "Sen benim için ne hissettiğimi biliyorsun." dedi.

Ve bu doğrudu, biliyordum. Ama bunu bana söylemesini istiyordum. June'a söylemekte hiçbir sorunum yoktu, ama o benden çok daha çekingen biriydi ve bazen benim hakkımda, bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum, boğazım kısılmıştı.

June yavaşça yaklaştı ve fısıldadı, "Sen her günümün en güzel parçasısın, Jesse."

"Junebug," diye mırıldandım ve sırtımı avlunun geri kalanına dönerek ona doğru döndüm ve onu insanların görüşünden engelledim. "Sanırım şimdi seni öpmek zorundayım. Tamam mı? Böyle şeyler söyleyip benim tepki vermememi bekleyemezsin."

"Tamam," dedi, gülümsemeye çalışarak ve ben yaklaşırken nefesini tuttu. Her öpücük hayat değiştiren büyük bir olaymış gibi nefesini tutardı.

Benim için öyleydi, o yüzden bu duyguyu anlıyordum.

"Yine mi!" diye bir ses duyuldu arkamızdan. "Emma, sen de beni öpmelisin, böylece Kemoterapi Kulübü'nün aşk kuşlarıyla ortak bir yanımız olur." Chris... Her zaman lanet olası Chris. Sinirlenerek alnımı June'un alnına dayadım.

"Seni seviyorum Chris. Ama yeryüzündeki son erkek olsan bile sana dokunmazdım," dedi Emma ve June kıkırdadı. O sesi duymayı çok seviyordum.

Ben bankta oturan Chris ve Emma'ya döndüm, ikisi de bize birer içecek uzattı.

Verilen suları aldık ve onlar da yanımıza oturdular.

"Bu çok güzel," dedi Emma, ailelerimizin sohbet edip birlikte vakit geçirmelerini izleyerek hüznü.

"Böyle günler daha çok olacak," dedim ve June, aynı şeyi düşündüğü belli bir şekilde yanıma yaslandı.

"Senin dediğin gibi," diye tekrarladı Chris, suyunu havaya kaldırarak. "Aynen senin dediğin gibi."

Tanıdık bir kapı açılıp kapanma sesi duydum ve dizlerimden ekose battaniyeyi çektim. June göründü, doğrudan yumurta sandalyeye doğru ilerledi ve yanıma oturdu. Battaniyeyi üzerimize örttüm ve June'un defterini göğsüne bastırıldığını fark ettim.

"O, düşündüğüm şey mi?" diye sordum. Hikayemizi yazmaya başladığını biliyordum, ama bana okutmaya çekiniyordu.

"Evet," diye cevapladı ve dudağını ısırdı.

"Gerginisin." Artık onu çok iyi tanıyordum.

June başını salladı, sonra karar verememiş gibi başını salladı. Ne hissettiğini hiç bilmiyordum. Benim şaşkın ifademi görmüş olmalı ki gülümsedi ve "Nasıl tanıştığımızı, buraya gelip bana 'senin için yaz' dediğin ana kadar olan her şeyi yazdım" dedi. Sonra durakladı.

"Tamam mı?" diye sordum, onu bu kadar çekingen yapan şeyin ne olduğunu hala anlamamıştım.

Defteri bana uzattı ama ben açmaya kalktığımda, yumuşak eli elimi durdurdu. Gözlerim hemen onun gözlerine takıldı. Yutkundu ve "Sonra daha fazlasını yazdım" dedi. June hilal şeklindeki ayı izledi. Sabahları saat beşte başlattığımız bu alışkanlık giderek daha da erken saatlere kaydı ve çoğu gece

gece boyunca otururduk. Bu, günün en sevdiğim kısmı olmuştu — sadece biz, yumurta sandalyelerimizde, verandada, ay ve yıldızların altında. Her şey sessiz ve huzurluydu ve kız arkadaşım yanımdaydı. Burada olduğumuzda hastalık bizden uzaklaşıyordu — tüm hastalıklar, acılar, ağrılar ve hızla yaklaşan ilk test sonuçlarımızdan duyduğumuz korku.

Burada, biz sadece Jesse ve June'duk, birbirine hızla aşık olan on yedi yaşındaki iki genç. Basitti. Kolaydı.

"Junebug?" dedim ve o bana yaslandı.

"Devam ettim," dedi ve ben devam etmesini bekledim. June elini benimkinin yanındaki deftere koydu. "Bir kez başladım," dedi ve göğsüne dokundu, "sonra kelimeler içimden akmaya başladı, kalbim parmaklarımı yönlendirdi ve nasıl tanıştığımızı yazdım."

Deftere, yan yana duran ellerimize baktım, sanki içindeki yeni doğan aşk hikayemizi koruyorlarmış gibi.

June içini çekti. "Kötü günlerden bıktım, Jesse," dedi. "Aşk, kahkaha ve *hayatta kalmak* hakkında yazmak istiyorum. *Gelişmek*."

Bana döndü ve kahverengi gözleri parıltıyordu, kız kardeşlerimin komodinlerinde duran granat kristalleri gibi.

June elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Yazmaya başladığım bu kitap... bizim sonsuza dek mutlu yaşayacağımız hayatımız."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, bir an nefesim kesildi.

"Bu sınavı geçeceğimize *inanıyorum*," diye ekledi aceleyle, açık ifadesiyle beni anlamam için yalvarırcasına. "İnanıyorum. Ama ya geçemezsek..." Sesi kesildi, o cümleyi söylerken güzel bakışlarında bir korku parladı.

"Sen bize sonsuza kadar mutlu bir hayat vermek istemiştin," dedim, neden bana söylemeye bu kadar çekindiğini anladım. June'un gülümsemesi sulu gözlerle doldu ve gözünün köşesinden bir damla yaş süzüldü.

"Aslında bizim başlangıcımız olan şeyi bitirdiğimde, yakın gelecekte bizi düşünmeye başladım," dedi, "dışarıda, kansersiz ve hayallerimizi yaşayabilen..."

"Ama birlikte," diye sözünü kestim ve o başını omzuma yasladı.

"Birlikte," diye tekrarladı. Birkaç saniye sessiz kaldık, sonra

"Bu kitabı yazmak bana yardımcı oluyor. Devam etmeme yardımcı oluyor, tıpkı senin yaptığın gibi."

June defteri açtı ve el yazısıyla yazdığı hikaye gözlerimin önüne geldi. Gülümsedim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "El yazın da

senin kadar güzel," dedim. "Nasıl olur? El yazım tavuk tırnağı gibi."

"Ben futbol topu atamıyorum, o yüzden ikimizin de kendi güçlü yanları var diyebiliriz."

"Touché."

"Oku," dedi. Ben de okudum. Başlangıçta benim için hissettiklerine çok gurur duyarak sııttım. Ama en sevdiğim kısım...

"Benim bakış açımdan yazılmış bölümleri çok sevdim," dedim.

June dudağını ısırdı. "Gerçekten mi? Bunu yapmalı mıydım bilemedim. Kendimi senin yerine koymak... En sevdiğim kitapların hepsinde erkek bakış açısı var. Senin bana karşı hislerini veya iç sesini tahmin etmek istemedim..."

"Junebug," dedim ve onu bir öpücükle durdurdum. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda June nefesini tuttu. Onu durdurmak istemiştım, ama onu öptüğümde sanki hiç durmak istemiyorduk. Sonunda kendimi çekince, "Benim bölümlerimi yazabilirsin," dedim. Deftere hafifçe vurdum. "Sen benim sana olan hislerimi asla yanlış anlayamazsın." June rahat bir nefes aldı. "Hatta, bence biraz daha abartabilirsin."

"Belalı," diye şaka yaptı, göğsüme dokunarak, ve ben onu tekrar öptüm. Onun benim için hissettiklerini, *hala hissettiklerini* okumak bile beni mahvetti. "İyi misin?" diye sordu, benim şaşkın tepkimi fark etmiş.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve dedim ki, "*Bana karşı hissettiklerin beni çok şaşırttı*
hissettiğin için şaşkınım..."

June sabırla devam etmemi bekledi.

Omuzlarımı silktim. "Kimsenin bana karşı böyle hissedebileceğini hiç düşünmemiştim." "Neden?" dedi, sesi güçlüydü, sanki benim böyle düşünmeme çok alınmış gibiydi.
inanmamı incinmiş gibi.

Aklım hızla beni futbol oynamayı öğreten babama götürdü. Beni tüm Pee Wee maçlarıma, antrenmanlarıma götüren, en iyi arkadaşı olduğumu söyleyen adam. Tüm bu anılar bir anda akın etti. Onları durduramadım, hemen ardından gelen duyguların selini de. "Babam..." dedim, sesim titriyordu. "Beni sevdiğini söylemişti, ama sonra bir gün..." O günün acısının kalbimi daha da delip geçmemesi için sözlerim kesildi. Orada hala açık bir yara olduğunu, iz bırakmış, sert ve kapanamayan bir yara olduğunu biliyordum. O günden beri hep reddedilmeyle mücadele etmişim.

"Devam etmek zorunda değilsin," dedi June nazikçe.

Gözlerine baktım. Orada sempati ya da acıma yoktu, ama anlayış vardı... ve sevgi. O kadar saf bir sevgiydi ki, bunu paylaşmak istedim — dünyadan sakladığım bu derin, acı dolu yanımı. "O gitti, Junebug. Bir gün gitti ve bir daha eve dönmedi. Kız kardeşlerim küçüktü. Annem yıkılmıştı, kalbi kırılmıştı. Çocukluk aşkı onu terk etmişti." Uzun bir nefes verdim. "Beni sevdiğini söylemişti, ama yine de gitti. Tek kelime etmeden, öylece... gitti. O günden beri ondan haber almadık." Utancımı ve yüzüme kazınmış acıyı gizlemek için başımı eğdim, ama June ellerini yanaklarıma koydu ve başımı kaldırdı.

Bana daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Sen çok sevimli birisin, Jesse Taylor." Damarlarımdan kan dolaşmaya başladı. "Sen naziksin, güzelsin..." Gözlerimin içine daha da baktı. "Ve henüz fark ettin mi bilmiyorum, ama kalbimi o kadar sıkı sardın ki, sabah uyandığımda ilk düşündüğüm ve gece gözlerimi kapatmadan önce son düşündüğüm şey sensin."

Ellerimi June'un beline doladım ve onu sıkıca sarıldım.

"Eskiden uyanır uyanmaz korku beni birkaç dakika boyunca hareket edemez hale getirirdi. Şimdi ise..." dedi.

"Öyle mi?" diye fısıldadım, devam etmesini umutsuzca bekleyerek.

"Mutlu uyanıyorum. Heyecanlı uyanıyorum... çünkü *seni* göreceğim. Geceyi burada konuşarak geçirdiğimiz için mutlu uyuyorum. Hayatımda, ailem hariç, kimseyle tek başıma bu kadar çok zaman geçirmedi. Ve..." Onu daha sıkı sarıldım, konuşmaya devam etmesini istiyordum. "Sana aşık oluyorum, Jesse Taylor. Çok aşık. Her geçen gün daha da çok."

June eğilip beni öptü. Hiç öpüşmeyi başlatan biri değildi, çok çekingen biriydi. Ama yanaklarımı tutup beni öptü ve o öpücük, az önce söylediği her şeye inanmamı sağladı. Ayrıldığında, "Kanser beni bu dünyadan almaya çalışıyor," dedi. Kalbim yerden yer aldı. "Ondan nefret ediyorum. Ama beni sana götürdüğü için sonsuza kadar minnettar olacağım."

Gülümsedim, yanaklarım gülümsemekten ağrıyordu. "Saçlarımı ve kaslarımı alıp götürmüş olabilir, ama beni sana getirdi ve sırf bu yüzden, onu affedebilirim... sadece bu seferlik."

June güldü ve bu, ruhuma merhem gibi geldi.

Kolunu koluma doladı ve aramızda düşen defterini yeniden yerine koydu. Sayfayı açtı ve "Lütfen oku" dedi.

Ben de okudum.

JESSE

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Güneş penceremden içeri giriyordu ve kuşlar şarkı söylüyordu. Bunu iyiye işaret olarak aldım. Bugün vücudum bile daha az ağrıyordu. İmmünoterapi bu hafta yine hepimizi yere sermişti, ama Kemoterapi Kulübü hala tam güçteydi ve birlikte başa çıkmamıza yardımcı oluyordu. Tedavimizin kemoterapi kısmı bittiği için artık adını "İmmüno Kulübü" olarak değiştirmeli miyiz diye tartışmıştık, ama orijinal isim yapışmıştı ve ona oldukça bağlanmıştık. Tedavimize birkaç gün ara vermiştik, kendimizi toparlamak için. Ve bugün hepimiz için büyük bir gündü. Birinci aşama sona ermişti.

Bugün, ilk ayın sonuçlarını aldık. Dr. Duncan, tedavinin işe yarayıp yaramadığını bize söyleyecekti. Gergin olmayı reddettim. İşe yarayacaktı. June'un tedavisi işe yarayacaktı. Herkesin sonuçları olumlu haberlerle gelecekti. Tek kabul edebileceğim sonuç buydu.

June'un kapısını çaldım. Kapıyı açtığında yüzünde benim de damarlarımdan akan mutluluk vardı.

"Hazır mısın?" diye sordum, odada anne babasını ararken.

"Dr. Duncan'ın ofisinde benimle buluşacaklar," dedi June, kimi aradığımı anlayarak. "Onlara önce biraz herkesle birlikte olmak istediğimi söyledim."

Sonuçları alırken birbirimize destek olmak için hep birlikte dinlenme odasında buluşmaya karar vermiştik. Futbol topunu kolumun altına sıkıştırıp boş elimi June'a uzattım, o da elini benimkine koydu. Onun gibi dik durdum, atış kolumdaki ağrı bile bugün o kadar şiddetli gelmiyordu.

"Gergin misin?" diye sordum June'a, artık çok daha iyi gezindiğimiz koridor labirentinde ilerlerken.

June elimi sıktı. "Olumlu olmaya çalışıyorum ve sadece iyi haberler alacağımızı hayal ediyorum." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Her şey yoluna girecek," dedi ve ben onun başına bir öpücük kondurdum.

"İkinci grup kazanacak," dedim, topu tuttuğum için yumruğumu sıkmakta zorlanarak.

"İkinci grup kazanacak," dedi June, benim garip hareketlerime gülerek ama yine de yumruğumu tokatladı.

Dinlenme odasına girdiğimizde, son gelenlerin biz olduğumuzu gördüm. "Hazır mıyız?" dedim, diğer altı kişinin bize dönmesi için yeterince yüksek sesle.

"Tabii ki!" dedi Chris, odanın diğer ucuna yürüyerek gelip kolunu omzuma attı. June'u bırakıp Chris'in sırtına bir şaplak attım.

Emma, June'a sarıldı, sonra titrek bir nefes verdi. "Dün gece hiç uyuyamadım. Neredeyse hiçbir şey yiyemedim!"

"Annen geliyor mu?" diye sordu Chris, tam da otelde kalan ebeveynler gelmeye başladığı sırada.

"Cherry?" Neenee seslendi. Belli ki ilk kalkan oydu.

Onun gidişini izlerken dikkatim dağıldı, Chris'e cevap verirken gözlerimi kapıdan ayırmadım. "İşten izin alamadı, ama ona video görüşmesi yapacağım, böylece sonuçları benimle aynı anda öğrenecek."

"Harika," dedi, ben onu yarım kulakla dinlerken.

June'un ince eli elime girdi ve beni kanepeye götürdü. Duvardaki saate bakarak, kendimden çıkacakmış gibi hissediyordum. Sadece şu lanet sonuçları almak istiyordum.

June, Emma ile konuşuyordu ve gülüyordu. O gülüş, dikkatimi Cherry'nin randevusunun uzunluğundan uzaklaştırıp kızıma bakmaya yetmişti.

Bir anlık korku sırtımı ürpertti. Ya Junebug'un sonuçları iyi değilse? Ya benimkiler iyi, onunkiler kötü ise?

Bu düşünce boğazımı tıkadı. June, ona baktığımı hissetmiş olmalı ki bana döndü. Cherry'nin doktorun odasından çıktığı sesi koridordan odaya ulaştığında kaşları çatıldı. Hepimiz donakaldık. İğne düşse duyulurdu, o kadar sessizdik. Ardından Cherry'nin annesinin ağlama sesleri geldi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu iyi bir ağlama mıydı, yoksa kötü mü?

Bunu öğrenmek için uzun süre beklememiz gerekmedi çünkü Cherry içeri girdi, yüzünde geniş bir gülümsemeyle "İşe yarıyor" dedi. Tamamen inanamıyor gibiydi.

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. Bay ve Bayan Scott odaya girip doğrudan Cherry ve ailesini tebrik etmek için yanlarına gittiler.

"İşe yarıyor," dedi Emma inanamadan.

Sanırım içten içe hepimiz bunun gerçekten işe yarayacağına inanamayacak kadar korkmuştuk. "İşe yarıyor lan!" dedi Chris heyecanla yüksek sesle ve neredeyse sevinçle üzerime atladı. "Duydun mu?!"

"Duydum." Heyecan beni sardı. "Duydum lan!"

"Jesse, küfür etmesen olur mu lütfen?" dedi Neenee, ama onun da sırtıttığını gördüm.

"Senin için her şeyi yaparım Neenee," dedim ve o benim küstahlığıma başını salladı.

"Chris, sıra sende." Chris, gülümseyerek ve kendinden emin adımlarla ailesinin yanına gitti. Cherry, Silas, Kate ve Toby'nin yanına oturdu, hayat doluydu. Mutluluğu bulaşıcıydı.

"Onun için çok mutluyum," dedi June. Emma da aynı duyguyu paylaştı. İnsanların hayallerinin gerçek olmasını heyecanla izliyorduk.

Emma, Silas, Toby, Kate... Herkes tek tek doktora girdi, sıra bana geldi. Sonuçların hepsi olumluydu. June'u elinden tuttum. Sonuncu olmasını istemiyordum ama o heyecandan kollarımı ovuşturuyordu.

"Sen bitirince ben burada olacağım," dedi.

Bay ve Bayan Scott yanımıza geldi. Bay Scott elini omzuma koydu ve "Yanında biri olsun ister misin evlat? Seninle gelebilirim" dedi. Minnettarlığımdan boğazım anında düğümlendi.

Boğazımı temizledim ama "Hayır, teşekkür ederim efendim. Annemle video görüşmesi yapacağız. Ama teklifiniz için çok teşekkür ederim" dedim.

Bay Scott başını salladı, sonra destek olmak için koluma hafifçe vurdu. Bayan Scott bana sıkıca sarıldı ve June bana öpücük gönderdi. Neenee'nin peşinden sersemlemiş bir halde doktorun odasına girdim. Hemen annemi video görüşmeye çağırdım. Ekranı annemin yüzü belirdi ve gözlerinde endişeyi görebiliyordum.

"Hemen konuya gireceğim," dedi Dr. Duncan, bilgisayarına bakarak. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. "Kan ve tarama sonuçlarınız, yeni kemoterapi ve hedefli ilaç tedavisinin AML'nize olumlu etki ettiğini gösteriyor." Annemin rahatlamış bir şekilde ağlamaya başladığını duyunca gözlerimi birkaç kez kırptım. "Henüz erken bir aşamadayız ve daha önümüzde uzun bir yol var, ancak ilk sonuçlardan çok memnunuz."

Dr. Duncan başını salladı ve ben telefonuma baktım. "Jesse..." dedi annem, kelimeleri ararken. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim anne," dedim, şoktan sesim çıkmıyordu. Teşhis konulduğundan beri tek bir iyi haber bile almamıştım. Bu bana çok yabancı geliyordu.

hissettim... Bilmiyordum bile.

"Sonra ara beni, Güneş Işığı," dedi annem ve ben zombi gibi dinlenme odasına yürüdüm. June ve ailesi gördüğüm ilk insanlardı ve June kahverengi gözlerini kocaman açarak ayağa fırladı.

"İşe yarıyor," dedim ve odanın bir yerinden Chris'in zafer çiğliğini duydum. June'un yüzü mutlulukla doldu ve bana koşarak sarıldı. Minyon bir kızdı ama sarılması, 1,88 boyundaki beni yutmuş gibi hissettirdi.

Onu geri çekip aynı haberi ona da vermem gerekiyordu.

"June," diye seslendi Neenee.

June benden ayrıldı.

"İkinci grup kazandı," dedim, yumruğumu uzatarak.

"İkinci grup kazandı," diye cevapladı ve yumruğumu vurdu. Yüzünü avuçlarımla kavradım ve dudaklarına öptüm, sonra annesi ve babasının yanında doktorun odasına doğru yürürken onu izledim.

"Oturmak ister misin?" dedi Emma ve kanepede Chris'in yanındaki koltuğu okşadı. Başımı salladım. Vücudum gergin bir tel gibiydi, June'a bu odadaki hepimizin öğrendiği haberi verilmesi için bekliyordu.

"O başaracak, biliyorsun," dedi Chris, ama ben arkadaşşıma bakmadım. Gözlerimi o kapıya dikmiş, zamanın içinde asılı kalmış, kızım geri dönene kadar hazır beklerken, beyaz gürültüden başka hiçbir şey duymuyordum.

June ofisten çıkıp koridora geldiğinde kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Nefesimi tuttum, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Ama sonra bana döndü ve dudaklarında coşkulu bir gülümseme belirdi. O odaya girmesini beklemedim. Bunun yerine koridora koştum ve onu kucakladım. Onu sıkıca tuttum, ayakları yerde sallanıyordu. "İşe yarıyor mu?" diye sordum, yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim.

"İşe yarıyor," diye tekrarlardı ve onu öptüm.

Bay Scott şakayla bizi ayırıncaya kadar onu öptüm, öptüm. Ama June'un anne babasının yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. Rahatlamışlardı.

Tedavi işe yarıyordu. Bunu atlatacaktık. Ve Junebug yanımdaydı. Hayat daha da güzelleşiyordu. Ve kanserden kurtulacaktık.

Bölüm bittiğinde, tüm vücudum tüylerim diken diken olmuştu. June'un kolu hala benimkine bağlıydı, ama aniden hareketsiz kalması, bitirdiğimi anladığını gösteriyordu.

"Çok yeteneklisin," dedim ve defteri nazikçe kapattım.

June nefes verdi, sonra şöyle dedi: "Bunun hepimiz için gerçekleşmesini istiyorum. Dr.

Duncan'ın hepimize bu haberi vermesini istiyorum" dedi.

"Sen yazdın," dedim, "o zaman gerçekleşmek *zorunda*. Değil mi?" Sesimde mizah vardı, ama ben de bunu istiyordum.

June sırttı. "Bunun öyle olacağından emin değilim, Jesse."

"Asla bilemezsin. Kalemin özel güçleri olabilir, Tanrı'ya veya evrene doğrudan bağlantısı olabilir."

June gözlerini devirdi.

"Devam et," dedim, alay etmeyi bırakarak. "Sonra ne olacağını bilmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu June. Bunu sorması, yeteneğinin farkında olmadığını gösteriyordu.

Ben çok meraklanmıştım. Elini elimle kapattım. "Bana geleceğimizi göster, Junebug. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla harika görünüyor."

"Tamam," dedi, her nefesinde rahatlamış bir şekilde. Yanıma sokuldu.

Yazdığı sonuçlar için geri sayım başlamıştı. Yıldızlara bakarak, onun sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırdım ve tedavinin hepimizde işe yaradığını ve kanserin yayılmasının durduğunu okuduğumda hissettiğim o sevinci yeniden yaşamaya çalıştım.

June başını göğsüme koydu ve kalp atışlarımı dinledi. Her şey istediğimiz gibi giderse, önümüzdeki uzun yıllar boyunca, tıpkı şu anda olduğu gibi, kalp atışlarımı dinleyecekti.

Bu ses cennetten geliyor gibiydi.

BÖLÜM 10

June

Birkaç hafta sonra...

"Y ZATEN BITİRDİN BITİRDİN Mİ?" CHRIS DIYE SORDU,
AĞZI AÇIK.
"İmkansız!"

"Sanırım bu da inek olmanın avantajı, değil mi Chris?" dedi Emma diye alaycı bir şekilde söyledi ve Chris onu uzaklaştırmak için elini savurduğunda ben güldüm. Görünüşe göre o ve Jesse'nin ödevlerinde hala birkaç sayfa kalmıştı.

Jesse'nin yanından geçerken elini uzattı ve benim elimi tuttu. "Buraya gel, kitap kurdu." Jesse beni kendine çekti ve başını öpmek için yukarı kaldırdı. Dudaklarımız birbirine yapıştı ve Emma diğer elimden çekerek beni Jesse'nin dudaklarından ayırdı.

"Kız arkadaşını birkaç saatliğine çalıyorum. Onu tek başına kendine saklamandan bıktım," dedi. "Şimdi sıra bende. En iyi arkadaş ayrıcalıkları."

"Her gece en iyi arkadaş saatin var," diye itiraz etti Jesse.

Emma elini sallayarak reddetti. "Ben bir saatten fazla süre alacağımı sanmıştım! Ama sen gelip onu ayaklarından süpürdün." Emma başıyla Chris'i işaret etti. "Bu arada, sen June'u alıkoyarken beni eğlendirecek biri kalıyor."

"Hey!" Chris şikayetle dedi.

Jesse şakacı bir şekilde vücuduna işaret etti. Her zamanki tişörtünü ve kot pantolonunu giymişti. "Junebug elinde değil, Em. Bu kadar yakışıklı olduğumda bana asla karşı koyamaz."

Jesse şaka yapıyordu, ama sözleri hiç bu kadar doğru olmamıştı. Ona her geçen gün daha da aşık oluyordum.

Emma öğürüyormuş gibi yaptı ve Jesse eğitim odasından çıkarken bana göz kırptı.

Söz verildiği gibi dersler başlamıştı, ama esnek bir programdı. Yataktan zar zor kalkabildiğimiz halde ödev yazamazdık. Ama Chemo Club'da olduğu gibi, dördümüz birlikte yapmaya karar vermiştik ve bu bize çok yardımcı olmuştu.

"Senin odana gidelim mi? Daha yakın," dedi Emma, koluna girerek koridora doğru ilerlerken. Çoğunlukla Emma'nın odasında takılırdık, çünkü mutfığa ve dinlenme odasına daha yakındı.

"Tabii," dedim. Yürürken, onunla istediği kadar zaman geçiremediğim için söylediği sözleri tekrar düşündüm. Kendimi suçlu hissettim. Emma'yı çok severdim ve onunla vakit geçirmeyi çok severdim. Ama o haklıydı; Jesse ile gerçekten çok fazla zaman geçiriyordum. Özellikle son zamanlarda. Ama artık ona daha fazla zaman ayırmayı planlıyordum.

Odama girdiğimizde, Jesse'nin benim ve Ginger'ın resmini çizdiği resmi görünce aniden durdu. Annem resmi korumak için rustik bir ahşap çerçeve almıştı ve resim yatağımın karşısında asılıydı, bu yüzden her uzandığımda onu görüyordum.

"Şey... bunu kim çizdi?" diye sordu. Başlangıçta Jesse'nin çizimlerini kendime saklıyordum. Ama o çizdikçe, bunların görülmesi gerektiğine daha çok inanmaya başladım.

"Jesse," dedim ve Emma şoktan ağzı açık kaldı.

"Vay canına. Sanırım o sadece futbolcu kasları ve berbat esprilerden ibaret değil."

Gülerek onu yatağıma çağırdım. Televizyonu açtım, izlemeye başladığımız diziye devam etmeye hazırdım.

Emma yanıma rahatça oturdu, ama gözleri resimlere kayıp duruyordu. "Nasıl bu kadar gerçekçi olabiliyorlar?" diye sordu ve ben de yeni başlayan bölümü duraklattım. "Çok detaylı, fotoğraf gibi." Emma'nın gözleri kısıldı. "Photoshopla düzenlenmediğinden emin misin?"

"Emma!" dedim, onu uyarmak için eline hafifçe vurdum.

"Ne?" dedi, şakacı bir şekilde beni iterek. "Sadece bir süredir buradayız, her gün görüşüyoruz ve onu hiç çizim yaparken görmedim."

Omuz silktim. "Özel olarak yapıyor. Ben yazarken o çoğu geceleri eskiz yapıyor." Sadece sessizlik karşıladı beni. Emma'ya baktığımda kasları kalkmıştı.

"Oh, *bu konuyu* daha fazla konuşuyoruz," dedi. "Geceleri mi? *Geceleri mi?* Ne zaman geceleri?" Ne dediğimi fark edince yüzüm kızardı. "Oh, hayır," dedi Emma. "Şimdi bana utangaçlık yapma, prenses, gece yarısı sevgilinle ortalıkta dolaşırken olmaz." Emma alaycı bir şekilde gözlerini kırptı.

Bunu söylemek istememiştim ve Emma'dan sır saklamazdım. Ama... bilmiyordum. Sanırım, dünya uyurken Jesse ile dışarıda geçirdiğimiz zamanlar, sadece ikimiz ve kalplerimizi coşturan sanatın olduğu, bize ait bir zaman dilimi gibi geliyordu.

"Sevgilim mi?" diye gülerek sordum.

"Bekliyorum," dedi Emma, asıl soruma cevap vermediğim için.

Gerçek şu ki, bunu Emma ile paylaşmak istiyordum. Nedenini dürüstçe söylersem, bazen bunun gerçek olduğuna inanmadığım içindi. Jesse neden bana bu kadar ilgi duyuyordu? İsteddiği her kızı elde edebilecek gibi görünüyordu. Onun bana aşık olduğunu anlamaya çalışsam da, nedenini sorgulamama neden olan bir güvensizlik duvarı vardı.

"Her gece dışarıda oturuyoruz," dedim, Emma'nın sabırsızlığını hissederek. "Birkaç kez oturmadığımız zamanlar, ikimizden biri tedaviden çok kötü etkilendiği zamanlardı." Gözlerimi ona çevirdim. "Ve o zaman bile, birbirimizin odasına gizlice giriyoruz, böylece birbirimizin yanında olabiliyoruz."

"June Mary Scott, sende bu var mı sanmıyordum."

Hareketsiz kaldım ve Emma'nın mavi gözlerine baktım. "İkinci adım Mary değil."

Emma elini yüzünün önünde salladı. "Bunun önemi yok. Ben sadece sen ve Jesse ile ilgileniyorum." Başını yana eğerek bana baktı. "İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu herkes görebiliyor. Peki sen bunun Harmony'den sonra da süreceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. Jesse ve benim için de bunun doğru olduğunu biliyordum. O çocuğa bu kadar aşık olmam çok acınası bir durumdu. "Açıklayamıyorum," diye itiraf ettim Emma'ya. "Burada, ölümcül bir durumda olmamızdan mı bilmiyorum, ama her şey daha da yoğunlaşıyor."

"Anlıyorum," dedi Emma. "Her şey *daha yoğun* hissediliyor. Güneş daha parlak, sıcaklık daha yoğun. En sevdiğin kokular daha tatlı."

"Evet," dedim. Duvarımdaki eskizi, yüzümün resmini izledim. Jesse beni *gerçekten* öyle görmüştü. Aynaya baktığımda, yansımadaki kız ben değildim. Jesse'nin resmi beni... güzel gösteriyordu. Onun gözünde

ona öyle göründüğüme inanamıyordum: *güzel*. Kendimi hiç öyle görmemiştim, ama onun çizimleri bana onun gözünden *beni* gösteriyordu ve bu çok güzeldi.

"Em?" dedim ve Emma gözlerime baktı. Bakışlarım düştü ve sormak üzere olduğum şey yüzünden kalbim hızla çarpmaya başladı. Kimseye güvensizliğimden bahsetmemiştim, ama Emma'yı seviyordum. O gerçekten her zaman hayalini kurduğum en iyi arkadaşı. Ve onun beni yargılamayacağını biliyordum. "Sence... ben... Jesse için *yeterince iyi miyim*?"

Emma bana biraz fazla uzun bir süre sessizce baktı. Elime baktım. Hala benimmiş gibi hissediyordum. "June," dedi Emma, beni dalgınlığımdan uyandırarak. "Lütfen bana bak."

Dediğini yaptım ve boğazım düğümlendi. Emma'nın yüzü ciddiydi. Sert bir ifadeyle şöyle dedi: "Söyleyeceklerimde ciddiyim ve bunu duymalısın: Sen, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kız arkadaşımsın. Tatlı ve nazıksın ve bir Roma lejyonunun tüm gücüne sahipsin." Gözlerim doldu ve Emma ellerimi tuttu. Sıkıca tuttu. "Ve sen muhteşemsin," dedi, vurgulu bir şekilde. "Güzel, son derece çekici, *muhteşem*."

O bunları sayarken gözyaşlarımla gülerek dinledim.

Emma ciddileşti ve şöyle dedi: "Kendine nasıl baktığını gördüm, bebeğim. Tedaviden önceki gün yüzmeye gitmedin çünkü görünüşünden hoşlanmıyorsun. Ama ben acımasızca dürüst biriyim, Chris'e sorabilirsin. Ve sana söylüyorum, sen on numarasın."

Tekrar güldüm ve Emma bir elimi bırakıp yanağımdaki gözyaşlarını sildi.

Başını eğdi. "Bana inanıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "İnanmaya çalışıyorum," dedim. "Hiçbir zaman görünüşüme çok önem veren biri olmadım. Ama saçlarımı kaybettiğimde, cildim tedaviye tepki gösterdiğinde ve steroidler vücudumu ve kanserle savaşmanın getirdiği her şeyi değiştirdiğinde..." Omuz silktim. "Sanırım bir yerlerde kendime olan güvenimi kaybettim."

"Anlıyorum. Ben de öyle hissettiğim günler oluyor."

"Öyle mi?" diye sordum. Emma her zaman kendinden çok emin görünüyordu. "Hiç tahmin edemezdim."

"Nasıl anlamayabilirdim? Az önce saydığın tüm nedenlerden dolayı. Ama..." Emma sözünü bitirmedi.

"Ama ne?" dedim, her sözüne kulak kesildim.

Gülümsedi. "Ama kendi değerimi ve hala burada, bu dünyada, nefes alabilmek için ne kadar mücadele ettiğimi biliyorum. Ve bu bana her zaman bildiğim şeyi hatırlatıyor."

"Nedir o?" diye sordum.

Emma'nın gülümsemesi sırtıta dönuştü. "Ben muhteşemim."

Ben güldüm, o kadar çok güldüm ki Emma da bana katıldı ve yastıkların üzerinde birbirimize baktık.

Kahkahalarımız dinince Emma, "Jesse sana hayran, June. Bak!" dedi. Jesse'nin çizimlerini gösterdi.

"Eski kız arkadaşları mükemmel saçlı ponpon kızlardı herhalde," dedim, göğsümün sıkıştığını hissederek. Güvensizliğim hâlâ oradaydı.

"Ama onlar sen değildin ve onu seven sensin."

"Yine de sık sık merak ediyorum, ikimiz de bu çiftlikte olmasaydık, bana bakardı mı? Bu beni endişelendiriyor," diye itiraf ettim.

"Bebeğim, o çocuk senin varlığını bilseydi, seni bulmak için dünyadaki herkesi yere sererdi."

"Quarterback'lerin takla atmadığından eminim," dedim, gülümsememek için uğraşırken, bu konuşmanın ruhumu yatıştırdığını hissettim.

Emma gözlerini devirdi. "O zaman eminim senin için bir istisna yapardı." Emma yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Kabul et June, Jesse Taylor sana aşık. O çocuğu parmaklarında oynatıyorsun" dedi. Vücudum sıcaklıkla doldu.

Farkına varmadan, sözler ağzımdan dökülmeye başladı. "Onunla tanıştığımda, sanki evrenin dokusunda bir parıltı hissettim. Sanki, *vay canına, galiba ruh ikizimi buldum dedim.*" Durup Emma'nın gözlerine baktım. "Ruh ikizinin anlamını biliyor musun? Tanrı'nın bir varlığı ikiye böldüğü ve onların yeryüzünde birbirlerini bulmaları gerektiği hikayesini?"

"Evet," dedi Emma yumuşak bir sesle.

"Benim için öyle. Evet, çok hızlı oldu. Ama bir ay önce hepimiz öleceğimizi sanıyorduk. Hala ölebiliriz. Mutluluğu bulmak için zamanımızı harcama lüksümüz yok." Kendi kendime gülümsedim. "Ve Jesse ile, iyi olsak bile ona bu kadar çabuk aşık olmamak mümkün müydü, emin değilim."

"Onu seviyorsun," dedi Emma, soru değil, bir ifade olarak.

"Ona aşık oluyorum, Emma. Çok aşık," itiraf ettim.

O bana doğru atıldı ve beni yatağa düşürdü. "Nefes alamıyorum!" dedim, o beni sıkıca sararken.

"Umurumda değil," dedi ve yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Senin için çok mutluyum."

Onu şakacı bir şekilde kendimden ittim. Emma kıkırdadı, sonra yastıklara yaslandı. "Peki ya sen?" diye sordum. "Chris'ten hoşlanıyor musun?"

"Arkadaş olarak," dedi Emma kararlı bir şekilde ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Platonik olarak birbirleri için mükemmeldiler, ama aralarında romantik bir kıvılcım yoktu. Emma sessiz kaldı, sonra "Cidden, June, umarım bir gün senin sahip olduğun şeye kavuşurum. O hissi tatmak güzel olurdu," dedi.

"Olacaksın," dedim, elini sıkarak. Emma pencereden dışarı bakarak dalgın dalgın düşüncelere dalmıştı. "Yarın için gergin misin?" diye sordum birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Evet," dedi. "Neenee ve Dr. Duncan olumlu olmaya çalışmamı söylediler, ama her zaman öyle olmak zor, çoğu zaman zararlı bile oluyor, çünkü zoraki bir iyimserlikle değil, yaşadıklarımı olduğu gibi *hissetmek* istiyorum. Bazen tedavinin işe yaramayacağından endişelenmeden edemiyorum. Korkuyu, dehşeti hissetmek istiyorum. Dürüst olalım, hepimiz bunu daha önce duyduk, bu yüzden buradayız. Kötü haberlere alışkınız."

"Biliyorum," dedim, başparmağımı avucunun arkasında gezdirerek. "Ama bundan sonra sadece iyi şeyleri hayal etmeye çalışıyorum. Ve bu bana yardımcı oluyor. *Bu* bana yardımcı oldu. Sandığından daha fazla." Emma'ya gülümsedim, o da gülümsedi. "Ve hepimizi gelecekte görüyorum, hala en iyi arkadaşlar olarak. Sen beni UT'ye ziyarete geliyorsun ve umduğun o çocuğu bulduğunu ve ona deli gibi aşık olduğunu söylüyorsun."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Emma ve gözleri biraz parladı. "Aslında, mükemmel geliyor."

BÖLÜM 11

Haz

MYÜREĞİM GÖĞSÜMDE ÇALINIYOR GİBİYDİ. HEPSİMİZ REC'TEYDİK odada, kararlaştırdığımız gibi. Ailelerimiz de oradaydı. Şu ana kadar Silas,

Toby ve Chris Dr. Duncan'ı görmüştü ve yazdığım gibi, tedavi işe yarıyordu.

Gerçekleşiyordu.

Hepimizin hayalini kurduğu şey gerçekleşiyordu... Gerçek dışı gibi geliyordu. Emma'nın geri gelmesini beklerken bacağım titriyordu. Jesse'nin eli benim elimde sıkıca tutmuştu. İkimiz de henüz içeri girmemiştik ve midem düğüm düğüm olmuştu.

Annem ve babam yakınımızda oturuyorlardı ve arkadaşlarımdan biri gülümseyerek içeri her girdiğinde, babamın sırtının güvenle dikleştiğini ve annemin yüzünde heyecanla parıldadığını gördüm.

"June," dedi Jesse ve ben başımı kaldırıp Emma'nın bize doğru geldiğini gördüm. Gülümsemesi genişti ve doğrudan bana bakıyordu. Kollarını uzattı ve ben ayağa kalktım. Jesse'nin elini bıraktım ve Emma bana sarıldı.

"Senin için çok mutluyum," dedim ve Emma'nın kollarımda titrediğini hissettim. Onun için hissettiğim sevinç bir tsunami gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi ve geri çekildi. "Şu ana kadar hepimiz buradayız." Haklıydı ve ben de heyecandan kendimi tutamadım. Hepimiz bunu başarabilirdik. Hepimiz iyileşmeye doğru yol alabilirdik.

"Jesse," diye seslendi Neenee. Kafamı Jesse'ye çevirdim ve gözlerim onunla buluştu.

"Haydi bakalım," dedi.

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "İkinci grup kazandı," dedim bu sefer ilk ben ve yumruğumu uzattım.

Jesse güldü ve yumruğumu yumruğuyla karşıladı. "Grup iki kazanacak." Neenee'yi Dr. Duncan'ın ofisine kadar takip etti ve ben onun dönmesini beklerken gözlerimi kapıdan ayıramadım. Jesse için yazdığım bölümde olduğu gibi, erkek arkadaşımın dönmesini beklemek dışında her şey kayboldu.

Erkek arkadaş... Bu, bizim için çok basit bir ifadeydi.

"Tuvalete gidiyorum," dedi Chris ve oyun odasından koşarak çıktı. "Jesse geri geldiğinde burada olmak istiyorum."

Dakikalar geçti. Diğerlerinden daha uzun sürmüş gibi geldi ve endişelenmeye başladım. Yoksa o kadar uzun sürmemiş miydi? *Jesse* olduğu için mi daha uzun geldi, bilmiyordum.

Yaklaşan ayak sesleri kalbimin ağzıma gelmesine neden oldu. Ailem bile ayağa kalktı. Chris yüzünde geniş bir gülümsemeyle içeri girdi. Omuzlarım düştü. *Jesse neden bu kadar uzun sürüyordu?*

"Neden böyle gülümsüyorsun?" diye sordu Emma. Evet, Chris iyi haber aldığı için mutlu olduğu belliydi, ama o sevinçten uçuyor gibiydi. Chris'in omzunun üzerinden Jesse'yi aramaya çalıştım, ama koridor hala boştu.

"Az önce Jesse'yi gördüm," dedi Chris ve tüm dikkatim Chris'e yöneldi. Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

"Ne dedi?" diye sordum, sesimde gergin bir titreme vardı.

"Telefonda konuşuyordu," dedi. "Sanırım annesiyle. Ama bana gülümsedi ve başparmağını kaldırdı."

Anında rahatladım. "Öyle mi?" dedim, sesim artık daha güçlüydü. Chris şiddetle başını salladı ve Emma sevinçle kollarını omuzlarıma attı. Beni sıkıca sarıp sarmaladı ve mutluluk beni sardı. Jesse... işe yarıyordu. Tedavi işe yarıyordu ve o iyi olacaktı. O ana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"June?" dedi Neenee ve annemin elini sırtımda hissettim.

"Artık içeri girmeliyiz tatlım," dedi annem. İçeri girmeden önce Jesse'yi görmek için koridoru tekrar aradım, ama o hala annesiyle telefonda konuşuyor olmalıydı. Annesi çok mutlu olacaktı. *O da* çok mutlu olmalıydı.

Annemin ve babamın kollarını koluma takarken hissettim: İyi haberin bana geldiğini hissettim. UT'ye gideceğimin turuncu parıltısını

. Asla gerçekleřmeyeceęini dűřűndűęűm bir rűya řimdi yine elimdeydi.

Babam bařıma bir űpűcűk kondurdu ve sessizce benim heyecanımı paylařtıęını biliyordum. Dr. Duncan'ın ofisine girdik ve Dr. Duncan bilgisayarından bize bakarak gűzlerimizi kaçırdı. "Bunu sana sűylemek çok űzűcű, June, ama ilk bulgularımız tedavinin umduęumuz kadar iyi sonuç vermedięini gűsteriyor."

Sűzleri, kafama bir kova buz gibi su dűkűlműř gibiydi. řoktan kalbim durdu ve babamın "Ne?" diye fısıldadıęını duydum.

Ellerim titremeye başladı ve annem uzanıp ellerimi sıkıca tuttu.

"Sadece bir ařamada tedavi gűrdűn, ancak bu yeni monoklonal antikorlar çok gűlű ve řimdiden iyileřme gűstermelisin. Sonuçlarımıza gűre AML'nin ilerlemiř."

Hareketsizdim, sanki vűcudum çıkamadıęım bir kafese kilitlenmiř gibiydi.

"Birinci aşama senin için başarılı olmadı, ama hala ikinci aşama var. Ve başka bir tedavi turuyla bunun işe yarayabileceğine dair umudumuz var."

Annem de benim kadar şok olmuş gibiydi, sessizce bu beklenmedik haberi sindirmeye çalışıyordu.

"şansımız nedir?" diye sordu babam. "İkinci aşamada iyileşme şansının ne kadar olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Bu laboratuvarıda test edildiğinde, yűzde ondan fazla olmamıştı," dedi Dr. Duncan, doğrudan konuya girerek. "Ama bu insanlarda yapılmamıştı, bu yűzden kesin bir kanıtımız yok. Daha fazla veya daha az olabilir. Bir sonraki aşamayı denemeden bilemeyiz."

Yutkundum.

"Peki, ikinci aşama sonunda bir iyileşme olmazsa?" diye sordu babam ve ben kendimi hazırladım.

"O zaman deneme tedavisi Haziran için başarısız sayılır," diye açıkladı Dr. Duncan. "Ve June'un kanseri ilerlemeye devam eder. Bir sonraki aşamadan sonra da iyileşme olmazsa, June palyatif tedaviye alınacak. Acısını dindirmek için elimizden geleni yapacağız, ama daha fazla kemoterapi veya imműnoterapiye gerek kalmayacak."

Tek duyabildięim, kalbimin gűęsűme arpmasıydı. Bir ařama daha. Bu tedavinin bir fark yaratması için bir ařama daha vardı

ki bu pek olası görünmüyordu — ve başarısız olursa belki sadece birkaç ay ömrüm kalacaktı.

Midem bulandı ve koltuğumdan fırladım. Dr. Duncan'ın gözlerinin içine bakarak, “Ölecek miyim?” diye sordum.

"Dediğim gibi, henüz bu bilgiye sahip değilim," diye cevapladı.

Başımı salladım. Bu cevap benim için yeterli değildi. Panik içinde kendimi kaybediyordum. "Sizin görüşünüze göre, tedavi bir sonraki aşamada işe yarayacak mı?" Doğrudan konuştuğumu, onu tekrar ettirdiğimi biliyordum, ama ben sadece... sadece tekrar duymaya ihtiyacım vardı. Bunu iyice anlamam gerekiyordu.

"Dediğim gibi, laboratuvar sonuçları yüzde on civarında. Şansımız çok yüksek değil, ama devam etmeliyiz, çünkü insanlar tedaviye daha iyi yanıt verebilir. İmmünoterapinin dozunu artıracamız ve vücudunuzun buna dayanabildiğinden emin olmak için sizi izleyeceğiz. Umut var, June. Küçük bir umut, ama var. Henüz pes etmemeliyiz."

Yüzde doksan. Bu tedavinin başarısız olma ihtimali yüzde doksan.

Annem önüme geçti. "June?" Yüzünden gözyaşları akıyordu.

Babam da ayağa kalktı; yüzü sarsılmıştı. Sonra Jesse'yi düşündüm; gülümseyen yüzünü, tedavisinin işe yaradığı için ne kadar heyecanlanacağını, umarım ben de herkes gibi aynı haberi alacağımı.

UT'de birlikte olacağımız hayali buhar oldu. Bu çiftlikten kansersiz olarak çıkma fikri artık olasılıktan çok bir hayal gibi geliyordu.

Ofisten çıkıp koridorda durdum. Dinlenme odasından kahkahalar geliyordu. Orayı göremezdim. Ayaklarım yere yapışmıştı.

"Hadi tatlım. Odana gidelim," dedi annem, ama ben başımı salladım. Odama gitmek istemiyordum. *Ne* istediğimi bilmiyordum.

Ve şu anda dinlenme odasına dönmüş olan Jesse'nin yüzüne bakamazdım — Emma'nın, Chris'in ve diğerlerinin yüzüne bakamazdım. Tanrım, Jesse... Tedavim başarısız olmuştu. Onunki işe yarıyordu; o iyileşecekti, ama bensiz hayatına devam edecekti.

"Yalnız kalmam lazım," diye patladım ve ofisten uzaklaşarak dışarıya açılan kapıya doğru yürüdüm. Babam peşimden gelmeye çalıştı ama ben ellerimi uzattım. "Lütfen," dedim, alt dudağım titriyordu. "Sadece..."

Lütfen peşimden gelme. Bana biraz zaman ver." Binadan kaçtım ve sıcak bir esinti ile karşılaştım. Yine de donuyordum.

Şok, diye düşündüm. Belimden süveterimi çekip giydim ve bacağımdaki acıyı görmezden gelerek olabildiğince hızlı yürümeye başladım. Acı birdenbire daha şiddetli hissedilmeye başladı.

Hızlandım, Dr. Duncan'ın sözleri beyinimde bir kasırga gibi dönüyordu.

Yüzde on. Bundan sonra tedavinin işe yarama şansı sadece yüzde on olabilir. Yavaşladım, dudaklarımda tuzun tadını aldım ve gözlerimden yaşların aktığını fark ettim.

Bu haksızlıktı. Neden vücudum bu yeni tedaviyi kabul etmiyordu? Ya da eski tedaviyi? Bende ne vardı da her türlü tedaviyi reddediyordu?

Her adımında kalbim parçalanıyor gibi hissediyordum. Kendimi ahırda bulduğumda durdum.

"June?" Ahırın yöneticisi Olivia yanıma geldi. "İyi misin?" "Ginger'ı tımar edebilir miyim?"

Olivia'nın yüzünde endişesi belliydi, ama başını salladı. "Yularını getireyim." Yuları getirip, "Onu getirmemi ister misin?" diye sordu.

Titrek ellerime baktım. "Evet, lütfen," diye fısıldadım. Olivia onu getirmek için padokta doğru giderken, ellerime baktım ve o kopukluk hissi geri geldi. Ellerimi yumruk yaptım, ama artık benim gibi görünmüyorlardı.

Beynim yine koruma moduna geçmişti, ama beni bundan koruyacak hiçbir şey yoktu.

Gözlerim padokları dolaştı, uzaktan onları çevreleyen ağaçların hafif esintiyle sallanmasını izledim. Atların rahatlatıcı kokusunu içime çektim ve ayaklarımda altındaki sert zemini hissettim. Toprağa basmaya, bedenime geri dönmeye ihtiyacım vardı. Hala burada, hayatta olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sert zeminde at nallarının sesi başımı kaldırmamı sağladı. Olivia, Ginger'ın ipini tımar kabinine bağladı ve bana fırçaları getirdi. Bana anlayışla başını salladı, sonra beni Ginger'la yalnız bıraktı. Sanki duygusal acı içinde olduğumu biliyormuş gibi, Ginger başını bana doğru çevirdi ve ben boynuna yaslandım. Gözyaşları onun kürkünü ıslatırken bile kıpırdamadı. Sanki bana sarılmış gibiydi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak vücut fırçasını aldım ve Ginger'ın vücudunu yavaşça ve düzenli bir şekilde fırçalamaya başladım, kalbimin sakinleşmesini istedim. Nefes almaya

Nefes almaya çalıştım. Bunu yaparken, düşüncelerimi değiştirmeye, yüzde 10'a sıkı sıkı tutunmaya çalıştım. Dakikeler geçti ve uyuşukluk beni sardı. Ginger'ı fırçalamak için yaptığım monoton hareketler ellerimin titremesini azalttı ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı.

"Junebug?"

Sırtım kabinin ön tarafına dönüktü, bu yüzden onun geldiğini görmemiştim. Donakaldım, kıpırdamadan. Jesse'ye dönüp bakamadım. Ona farklı yollara gidebileceğimizi söyleyemezdim.

"June?" diye tekrar denedi, eli nazıkçe dirseğimi tuttu.

Yeni bir korku dalgası beni sardı; ölmekten değil, beni ayaklarımdan kesen bu çocukla daha fazla zaman geçiremeyeceğimden korkuyordum.

"Lütfen... bana bak," diye yalvardı.

Uzun bir nefes vererek döndüm ve orada duruyordu. Soluk turuncu Longhorns tişörtü, çok giyilip yumuşacık olmuştu, kot pantolonu ve ters takılmış şapkasıyla, tek istediğim onun kollarında eriyip gitmekti. Derin yeşil gözlerinde korku ile bana bakıyordu.

"Haberler iyi değil," diye fısıldadım, sesim her kelimedede titriyordu.

Jesse'nin yüzü soldu ve bana yaklaşarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Onu durdurmak için elimi uzattım. Bana dokunamazdı, dokunursa parçalanırdım. "Jesse." Başımı salladım. "İkinci aşamadaki tedavinin işe yarama şansı sadece yüzde on." Ona sulu bir gülümseme verdim. "Ben... ben..." Elimini Ginger'ın boynuna götürdüm, Jesse'nin acı dolu yüzünden uzaklaşıp Ginger'ın kestane rengi tüylerine baktım.

"June," diye tekrar denedi.

"Sanırım burada ayrılmamız gerekiyor," dedim, ağzımdan çıkan her kelimededen nefret ederek. Ama Jesse'nin başarılı olmasını istiyordum. Yaşamasını istiyordum. Onun hayatını benimkine bağlamak, onun ilerlemesini yavaşlatırdı. Hayatında buna ihtiyacı yoktu.

"June..."

"Bunu yenme şansın var," dedim, onu yine keserek. Hâlâ gözlerinden kaçıyordum. Ona bakamıyordum. Ona çok aşık olmuşum ve bu, göğsümü yararak kalbimi söküp çıkarmak gibi geliyordu. "UT'ye girip hayallerini gerçekleştirmek için bir şansın var. Ve tüm dikkatini buna vermelisin." Sonunda ona bakmaya cesaret ederek başımı kaldırdım ve "*Bir şansın var, bebeğim*" dedim.

Jesse kollarımı nazıkçe, yumuşakça ve bana karşı hissettiğini bildiğim tüm sevgiyle tuttu. Bu beni neredeyse paramparça etti. Sonunda kendime izin vermiştim

beni kaybetmek zorunda kaldığım gibi onun da beni isteyebileceğine inanmaya izin vermişim.

Gözlerine baktığımda ve kendime son bir kez daha gözlerinde kaybolma izni verdiğimde, Jesse şöyle dedi: "Bir şansım var... yüzde on kadar."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

Jesse uzağa baktı, sonra tekrar bana dönerek, "Bunu yenme şansım," dedi, sesi boğuk ve kırık, "yaklaşık yüzde on."

Kafamı salladım. "Çok kafam karışık..."

"İyi haber almadım," diye sözümü kesti.

Vücudum heykel gibi dondu. Nefes almakta zorlandım. "Ama Chris..." Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. "Chris, Dr. Duncan'ı gördükten sonra koridorda ona gülümsediğini söyledi. Ona başparmağını kaldırmışsın. Tedavinin işe yaradığını düşünmesini sağlamışsın."

Neler olduğunu anlamaya çalıştığımı gören Jesse, "Randevundan sonra sana söylemek istedim, bu yüzden sen bitirene kadar odamda bekleyecektim. Ama sonra Chris'in dinlenme odasından çıktığını gördüm. Ondan kaçmak için annemle telefonda konuşuyormuş gibi yaptım. Ama o beni gördü ve haber almak için beni inceliyordu. Bu yüzden, sana yalnız kaldığımızda, Chris'ten değil, kendi ağzımdan söylemek istediğim için ona başparmağımı kaldırdım."

"Hayır..." diye fısıldadım, onun için duyduğum mutluluk anında korkuya dönüştü.

"Tedavi bende de işe yaramıyor, Junebug. En azından Doktor Duncan öyle söyledi." Bana tatlı bir gülümseme attı ve ben yavaş çalışan beynimin söylediklerini anlamaya çalıştım. "Kanserim ilerlemiş. Bir tedavi daha göreceğim ama o da işe yaramazsa..."

"O zaman palyatif bakıma alınacaksın," dedim, Dr. Duncan ile yaptığım konuşmayı tekrar ederek.

"Bingo," dedi ve beni inceledi. Gözleri hüznle doldu.

"Jesse?" Onu bu kadar üzgün görünce sordum.

"Şu anda yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamayacağımı biliyordum, benim için ne kadar yıkıldığını gösteren ifadeyi." Yüksek sesle yutkundü. "Senin mutlu olmanı, odaklanmanı ve iyileşmeye devam etmeni istedim. Tüm kalbimle bunu diledim."

Parmaklarımla yanağını okşadım, Jesse dokunuşuma doğru eğildiğinde kalbim küt küt atmaya başladı, sanki temasımız sınırlıymış ve o bundan olabildiğince yararlanmak istiyormuş gibi. "Şu anda yüzündeki ifade de," dedim, "*bana karşı*."

"Evet," dedi boğuk bir sesle, sonra beni göğsüne çekti. Jesse'nin kolları beni o kadar sıkı sardı ki nefes alamıyordum. Ama umurumda değildi. O beni tutuyordu, ben de onu tutuyordum ve ikimiz de... Tanrım, ikimiz de hayatımıza tutunuyorduk. "Sana iyi haberler almanı çok istedim," dedi Jesse ve sözlerinin doğruluğunu iliklerime kadar hissettim.

"Ben de senin için öyle olmasını istedim," dedim, başımı gömleğine yaslayıp onu daha da sıkı sarıldım. O kadar sıcaktı ki. *Hayatta olduğunu* hissediyordum.

Jesse geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. O anda futbol topunun olmadığını fark ettim. Her zaman yanında taşırdı, ama şu anda yoktu, bu hayat değiştiren anda yoktu. Kalbim yeniden parçalandı. Jesse, UT QB olma hayallerinin yok olduğunu mu kabul ediyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Titreyerek nefes alıp verdim ve "Kalemim o kadar da sihirli değil galiba. En azından bizim için değil, yazdığım son bölüm gerçekleşmedi" dedim.

"En azından bu hayatta değil," dedi Jesse. Bana dikkatle baktı, sonra "Seni seviyorum, Junebug. Uzun zamandır seviyorum. Ama seni seviyorum ve bunu bilmeni istiyorum."

Onun ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, bizi saran tüm korku ve acı kayboldu. Beni esir alan o kopukluk hissi yok oldu ve ben tekrar bedenime döndüm.

Seni seviyorum.

"Jesse," diye fısıldadım, kalbim saniyeler içinde kurşundan helyuma dönüştü. Elimini yanağına bastırarak, onun hiç eskimeyen gözlerine baktım ve "Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki, acıyor," dedim.

Jesse'nin bakışlarında her zaman bir parça acı vardı, içinde hiç serbest bırakmadığı bir üzüntünün işareti, ama o acı bu anda yoktu. Ben onu seçiyordum ve o da kalan zamanımız ne kadar olursa olsun beni seçiyordu.

Birbirimizin nefesini içimize çektik, sonra Jesse geri adım attı, elini uzattı ve "Gidelim" dedi.

"Nereye?" diye sordum.

"Dinlenme odasına."

Başımı salladım, mutlu baloncuğumuz patladı. "Yapamam..." Sonra aklıma bir düşünce geldi. "Herkes sonuçlarını aldı mı?"

O başını salladı.

"Herkesin durumu daha iyi mi?"

Jesse yine başını salladı. Gözlerinde yine hüznün belirdi. Ve nedense bu kez hüznünün kendisi için değil, benim için olduğunu anladım.

"Sadece sen ve ben kaldık, Junebug," dedi Jesse boğuk bir sesle. Yumruğunu kaldırdı, bakışlarındaki üzüntü yerini kara mizaha bıraktı. "İkinci grup kazanacak." Bu sloganın ironisi komik olmamalıydı, ama komikti.

Tüm üzüntü, şok ve ikimizin tırmanması gereken dağın artık Everest büyüklüğünde olduğunu bilmeme rağmen, yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım ve yumruğumu onun yumruğuna vurdum. "İkinci grup kazanacak."

Kahkaham dinince, hala hem paramparça hem de coşku dolu, uyuşmuşluk ve Jesse'nin sevgisini her zerresinde hissetmek arasında gidip gelen karmaşık duygular içindeydim.

Jesse, tıpkı bir merhem gibi beni yatıştırmıştı. Beni *seviyordu*... ve evren, bizim hala burada, yan yana, aynı savaşı vermeye devam etmemizi sağlamıştı. Sanki bunun arkasında daha büyük bir plan vardı, neredeyse dünyevi olmayan bir şey.

Jesse elimi tutarak beni kulübeden dışarı çıkardı. Olivia, Ginger'ı padokta bırakacağını işaret etti. Yavaşça ve sessizce dinlenme odasına doğru yürüdük, bunu yapmak için hep birlikte güç topladık. İçeri girdiğimizde herkes konuşmayı kesip bize döndü. Annem ve babamın da burada olduğunu görünce gözlerim doldu. Beni bekliyor olmalılar. Gözlerinde hala yaşlar vardı, ama aynı zamanda inanç ve kararlılık da vardı. Belki sadece yüzde 10'luk bir şansım vardı, ama bu mücadelede hala bir yerim vardı — Jesse ve benim. Birlikte daha da güçlüydük.

"İkiniz de iyi misiniz?" Chris, iyi olmadığımızı biliyor gibi çekinerek sordu.

Jesse elimi sıktı. "Tedavilerimiz işe yaramıyor," dedi Jesse ve arkadaşlarımızın yüzlerinde şaşkınlık ve üzüntü gördüm, en çok da Emma ve Chris'in. Emma'nın gözlerinden hemen yaşlar döküldü ve Chris şok olmuş gibiydi.

"Seni yanılttım Chris, önce June'dan başka kimseye söylemek istemedim. Yalnız kalana kadar, ama..." Jesse bana baktı, haberimi paylaşmamda bir sakınca olup olmadığını sordu.

"Benim tedavim de işe yaramıyor," dedim. Emma'nın anne babasının, annemin sık sık konuştuğu Paster Noel ile birlikte benimkilerin yanına doğru ilerlediğini gördüm. "Hala bir şans var mı?" diye sordu Emma, sesi çok kısık.

Donakalmıştı, yüzünde acısı açıkça görülüyordu. İlk en iyi arkadaşım ve bu durum bizi ayırmak üzereydi.

Jesse bana döndü, ben de ona döndüm. "Yüzde on," dedik aynı anda, sonra güldük, ki bu tamamen uygunsuz bir davranış olmalıydı. Bu, bize bir dizi şaşkın bakışların yönelmesine neden oldu. Delirdiğimizi düşünmüş olmalılar.

"Henüz pes etmedik," dedim, bu sözlerin doğruluğunun damarlarımdan geçip kalbime yerleştiğini hissederek. "Şansımızı değiştireceğiz."

"Henüz kavgamız bitmedi," diye tekrarladı Jesse, sonra başıma bir öpücük kondurdu ve kolunu omuzlarıma doladı.

Hayatta kalma şansımız çok azdı. Ama yüzde 10 civarındaydı. Jesse yanımda olduğu için, o yüzde 10 yüzde 100 gibi geliyordu. Hayatımda hiç bu kadar zor bir şey için savaşmak istememiştim.

BÖLÜM 12

Jesse

“JESSE?” ANNEM TELEFONU AÇARAK SORDU. “SENİ GÖREMIYORUM. Neden görüntülü aramıyorsun?” Titrek bir nefes aldı. O basit nefeste paniğini duyabiliyordum. “Sonuçlarını aldın mı?” Annem Randevum varken işten çıkamamıştı. Boşalır boşalmaz onu arayacağıma söz vermiştim.

Boğazımdaki yumruyu bastırıp, “Sonuçlar geldi” dedim. Konuşmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

“Jesse,” diye fısıldadı annem, “beni korkutuyorsun. Lütfen görüntülü arayın. Yüzünü görmem lazım.”

Gözlerimi sildim, sonra ekrana dokunarak kamerayı açtım. Annemin yüzü hemen ekrana geldi ve ben çöktüm. Omuzlarım titriyordu ve boş elimle yüzümü kapattım. Onun beni bu halde görmesini istemiyordum.

“Hayır, Jesse,” dedi annem, sesinde umutsuzluk vardı.

Hâlâ konuşmaya çalışarak başımı salladım. Konuşabilene kadar dakikalar geçti. Annem, kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, benimle birlikte olmak için görüşmeyi sonlandırmadı.

“Henüz çalışmıyor anne,” diyebildim.

“Dr. Duncan ne dedi? Bana söylediği her şeyi, elinden geldiğince anlat.”

“Kanserim ilerlemiş,” sesim biraz daha güçlü çıktı. Ekranın arkasından annemin gözlerine baktım. “Hayatta kalma konusunda ne olacağını tam olarak bilmiyorlar

, çünkü bu tür antikorlar daha önce insanlarda test edilmemişti, ancak önceki laboratuvar sonuçları yüzde on civarında." Kalbim o anda bir an durdu.

"Güneş ışığı," diye fısıldadı annem ve yüzü hüznle kaplandı. Ama pes etmedi. Annem güçlüydü ve benim önümde yıkılmayacağını biliyordum.

"Yani bir şans var. Ama bir sonraki aşamada iyileşme olmazsa..." Bu kelimeleri söylemek bile istemedim. June'u gözümün önüne getirdim, Austin şehir merkezinde yürürken elimi tutuyordu; kendimi UT turuncu futbol forması giymiş olarak hayal ettim ve o hayallerin giderek uzaklaştığını hissettim.

"Hala oyundasın, Jesse," dedi annem, sesinde tartışmaya yer yoktu. "Biraz geride olabilirsin, ama henüz pes etme. Tamam mı?"

"Evet, Koç," dedim boğuk bir sesle, ama içimdeki ağırlığın bir kısmının kalktığını hissettim.

Annemin dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ciddiyim, Jesse..." Bir an durdu. "Bekle, tek başına mısın?" Ağzını yuttu.

Haziran'ın hala üzerimde bıraktığı acı taze ve neredeyse dayanılmazdı. "Junebug," dedim. "Sadece ben ve June."

"Ah, oğlum," dedi annem, sesi derin bir duygu ile titredi. Annem June'u çok severdi. Annem aradığında ve June benimle birlikteyken birkaç kez görüntülü görüşme yaparlardı.

Pencereden dışarı baktım, sonra annemin gözlerine baktım. "Bunu birlikte aşacağız anne. Kazanmak için elimizden geleni yapacağız."

"Başaracaksın," dedi annem kendinden emin bir şekilde. "Bunu başarabilecek biri varsa, o da siz ikisiniz." Annem gülümsemeye çalıştı. "Siz birbiriniz için yaratıldınız, bunu biliyorsun, değil mi oğlum? Sen ve Junebug'un."

Kalbim göğsümde kabardı. "Evet," dedim, bunun doğru olduğunu bilerek. "Ne olursa olsun, bunu birlikte yapacağız."

İç geçirdim. "Bu gece kızlarla konuşmasam olur mu? Bir şeylerin ters gittiğini fark ederler diye endişeleniyorum."

"Tabii ki," dedi annem. "Yarın ara. Ya da ne zaman istersen. Arayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Seni seviyorum, oğlum," dedi ve boğazımda yine bir yumru oluştu.

"Ben de seni seviyorum anne. Yarın ararım." Telefonu kapattım ve verandanın kapısından dışarı baktım. Yağmur camlara vuruyordu, bu çok uygun görünüyordu. Odama döndüğümde Olivia ve ahır görevlilerinin

atları tarlalardan ahırların güvenliğine götürmek için acele ettiklerini gördüm. Sonra karanlık çöktü ve fırtına şiddetini artırdı.

June, ailesinin yanındaydı. Dinlenme odasında duyurumuzu yaptıktan sonra, onu yanlarına almalarını istemişlerdi. İyi olduğundan emin olmak istiyorlardı. Bana da onlarla gelmemi istediler, bu beni şaşırttı ama reddettim. Bu, onların tek başına yapması gereken bir şeydi.

Bu düşünce az önce gelen telefonu aklıma getirdi. Annem haberim üzerine yıkılmıştı ve bunu görmek beni çok üzmüştü. Ama yüzde 10'luk şansımızı altın değerine çevirmeye kararlıydım.

Dışarıdaki yağmuru lanetledim. June ile verandada bir gece geçirmem, nefes almam kadar önemliydi. Sadece onunla konuşmak, yanında olmak istiyordum. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum. Ne kadar kendimi ayakta tutmaya çalışsam da, üzüntü beni ele geçirmeye çalışıyordu. Gelecek planlarımın imkansız olduğunu düşünmemek için çok uğraşıyordum. Hızlı bir şekilde iyileşip, gelecek yıl oynamak için formuma ve sağlığıma kavuşmak için hala umudumu kaybetmemiştim. Neredeyse imkansızdı, ama başarabileceğimi hissediyordum. UT'nin koçu, benim yerimi ayırdıklarını söylemişti. O yer benim olduğu sürece, her şey hala mümkündü.

Yatağımda otururken, en son çizdiğim eskize döndüm. Bu gece üzerinde çalışmayı umduğum çizim değildi. Ama bu görüntü, sabahtan beri ruhumdan çıkmaya çalışıyordu ve onu kağıda dökmem gerekiyordu. June'un, benim de kötü haberi aldığımı anladığı andı.

Parmağımı yanağına sürerek kömürü cildine bulaştırdım. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, gözleri kederle dolmuştu. Ama beni mahveden, yüzündeki o çaresiz ifadeydi. O anda, kendi sağlığının bozulması onu bu kadar üzmüyordu. Benim de sağlığımın bozulduğunu öğrenmek onu üzmüştü.

Yüzde on.

Bu an ne kadar acımasız olsa da, onun beni ne kadar sevdiğini de gösteriyordu. Kendi acısı benim acımın gölgesinde kalmıştı. June'un beni ne kadar sevdiğinden hiç şüphe duymuşsam, bu görüntü... hayatım boyunca zihnimden silinmeyecekti.

Süitimin kapısı hafifçe çalındı ve eskiz defterimi kapattım. Onun olması için dua ederek kapıyı hızla açtım. "Junebug," dedim, sesimde rahatlama vardı ve onu içeri almak için kenara çekildim.

O odama girdi ve ben kapıyı kapattım.

Dönüp, elinde defteriyle yatağıma doğru ilerlediğini gördüm. Onun yanımda olmasıyla anında sakinleştim. O yatağımın kenarına otururken başımı eğdim. "Bu gece seni görebilecek miyim bilmiyordum." Dışarıdaki yağmuru ve gökyüzünü aydınlatan şimşekleri işaret ettim. "Fırtına seni engeller diye düşündüm. Ayrıca bugün olanlardan sonra ailenin seninle olmak isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Onlara ebeveynlerinin evine dönmelerini söyledim," dedi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Junebug Scott, bunu erkek arkadaşının odasına gizlice girebilmek için mi söyledin?"

June kızarmadı; bunun yerine gözlerime dik dik baktı ve kendinden emin bir tavırla "Evet" dedi. Davranışı beni şaşırttı. Onu hiç böyle görmemiştim, vücudunda hiç şüphe ya da güvensizlik yoktu. Hoşuma gitti. Hoşumdan da öte.

Yatağın kenarına ulaştım ve June'a baktım. Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve bakışlarımı karşıladı. "Seni yaramaz, yaramaz kız," dedim ve June kahkahayı patlattı.

"Ne diyebilirim ki? Sen kötü bir etkisin," dedi, sesinde hem mizah hem de yorgunluk vardı. Çok zor bir gün olmuştu.

O gülmeyi kesince, parmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdım. Eğilip onu öptüm. Dudakları dudaklarıma değdiği anda vücudumdaki tüm tedirginlik kayboldu. Ayrıldığımda, "Bunun için asla özür dilemeyeceğim, tabii bu seni benim sığınağıma getirirse." dedim.

"Sığınağıma mı?" diye kekeledi.

"Aşk odası mı?" dedim, kahverengi gözlerindeki kahkahaya nefesim kesildi.

June'un eli koluma kondu. "Şimdilik bırakalım. *Lütfen*." Omuz silktim ve June eskiz defterimi ve ellerimdeki kömür lekelerini gösterdi. "Çizim mi yapıyordun?"

"Evet," dedim ve ben de yatağa oturup başlığa yaslandım.

June kaşlarını çattı. "Ne çizdin?" Midem alt üst oldu. Onun görmek isteyeceğini sanmıyordum. Zaten yeterince üzgünken daha da üzülmesini istemedim. Omuzlarımı tekrar silktim ve June sordu, "Bir bakabilir miyim?"

Tereddüt ettim ama June'un bakışı cesurdu. Ona hayır diyemeyerek eskiz defterini aldım ve sayfayı açtım. Ona uzattım ve yüzünde onu üzen bir işaret var mı diye baktım.

"Bu ne zamandan?" diye sordu sessizce.

"Bugün," dedim boğuk bir sesle, "tedavinin bende de işe yaramadığını söylediğim an."

June başını salladı ve portresinin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına elini sürdü. Ama üzgün görünmüyordu, daha çok hayranlık duyuyor gibiydi. Gözlerini bana çevirip, "Senin için işe yaramadığını söylediğin an kadar hiç bu kadar korkmamıştım," dedi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ben de," dedim ve June haberini verdiğinde vücudumu saran titremeyi hâlâ hissediyordum. Kızımın kurtarılamayabileceğinin adaletsizliğini hâlâ hissediyordum. Birbirimiz için hissettiklerimiz, aramızdaki havada statik elektriğe dönüştü.

"Buraya gel," dedim ve kollarımı uzattım. June, eskizini ve defterini yanına koydu, sonra yatağa tırmandı. Kollarıma düştü ve sıcaklığı kemiklerime işledi. Onu kollarıma sardım ve June başını boynuma gömdü.

Eşarpsız başını okşadım. Beyaz pijamalar ve kabarik pembe çoraplar giymişti. Ben ise eski bir eşofman altı ve yıpranmış bir McIntyre futbol antrenman tişörtü giymiştim.

"Jesse?" diye sordu June, dışarıdan büyük bir gök gürültüsü duyulduktan hemen sonra.

"Öyle mi?" dedim ve pürüzsüz saçlarını öptüm.

June başını kaldırıp gözlerime baktı. "Seninle geçirdiğim her dakikayı çok sevdim." Midem düğümlendi, çünkü sözleri kulağıma meleklerin şarkısı gibi gelse de, sesi hüzünlüydü.

"Daha fazlası olacak," dedim, bunun bir dilek yerine bir söz olmasını dileyerek. "*Çok* daha fazlası."

"Ama olmazsa," dedi ve parmağıyla dudaklarımın kenarını izledi. Gıdıklanınca dudaklarımı birbirine sürtmek zorunda kaldım. June'un gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Hemen ciddileşti. "*Olmazsa*, seni tanımanın, seninle olmanın hayatımın en güzel anları olduğunu bilmeni istiyorum."

"Aynı şekilde," dedim, daha iyi bir cevap bulamadığım için. Bulabilsem bile söyleyebileceğimi sanmıyordum. Birkaç saniye sonra, "Benden vazgeçmiyorsun, değil mi Junebug? Söylediklerin kesin gibi geliyor," dedim.

Başını salladı. "Asla, ama artık içimde saklamayacağım. Birine bir şey söylemek istersem, söyleyeceğim." Gözlerime bakarak June itiraf etti, "Sana aşık oldum, Jesse Taylor. Tamamen. Ve sana daha da aşık olmaya devam edeceğimi biliyorum. Sana olan hislerim

... sonsuz olabilir."

"Junebug..." diye mırıldandım, sözlerinin içime işlemesine zaman verdim. Ellerimi sırtında gezdirdim, sonra iki yanağını avuçladım. Tüm dikkatini bana verdiğinden emin olduktan sonra, "Ben dayanılmazım. Tam bir *atıştırmalık*." dedim.

June kahkahayı patlattı ve ben de dudaklarına öpüşmeden duramadım. Onu kendime çektim ve o da hemen dudaklarını araladı. Onu daha derin öptüm. Bugün aldığımız haberlerden mi, yoksa giderek büyüyen duygularımızı paylaşmaktan mı bilmiyorum, ama bu öpücük farklıydı. Her şeyi tüketici ve sevgiyle sarılmıştı.

June ellerimi taklit ederek avuçlarını yanaklarıma koydu. Sanki yarın yokmuş gibi beni öptü. Ayrıldığımızda bana gülümsedi ve bu gülümseme kalbimi parçaladı. O kadar güzeldi ki. Onu bir kez daha öptüm ve o çenesini eline dayayıp beni izlerken, "Baban o öpücüğü görmediğine çok sevindim. Yoksa av tüfeğiyle peşimden gelirdi. Yüzde onluk şansım sıfıra düşerdi" dedim.

June başını geriye attı ve öncekinden daha çok güldü. Dudaklarından çıkan her kahkaha, benim için çok ihtiyacım olan bir tonik gibiydi. Yaşamalıydık. İkimiz de. Başka bir sonuç düşünemiyordum.

June'un dikkatini odanın diğer ucunda bir şey çekti. "Bugün ahırda futbol topun yoktu." Topun durduğu yeri işaret etti

sonra bana döndü. "Seni hiç onsuz görmedim galiba."

"En son ne zaman elimde olmadığını hatırlamıyorum," diye cevapladım. Yüzümü okumaya çalışıyor gibi göründü, ben de "Rekreasyon odasına dönmediğini fark edince seni aramaya çıktım," dedim. Elimi yüzümden geçirdim. "Odaya dönüp sandalyede gördüğümde orada unuttuğumu bile fark etmemiştim." "Hedefim her zaman futbol olmuştur. UT'ye girmek, NFL'ye girmek vb." dedim, midem gerildi. Futbola bir göz attım, sonra tekrar June'a odaklandım. Kahverengi gözleri, devam etmemi beklerken kocaman açılmıştı. "Bugün sana bir şey olduğunu anladım. O anda, ilk kez, elimde futbol topunun olmadığını düşünmedim bile. Ve başka bir şeyin daha farkına vardım."

"Ne?" diye fısıldadı June.

"Artık asıl hedefim futbol değil." June derin bir nefes aldı.

"Onun yerine... *sen*. Seninle olmak. Seninle birlikte bunu atlatmak." "Jesse," dedi, gözleri parlayarak ve başını göğsüme yasladı.

Kalbimin hızlı atışlarını duyabildiğinden emindim. Ama bu doğrudu. June yüzünde bir gülümsemeyle bana dönmediğinde, futbol bugün anlamını yitirmişti. Ruhumda, onun da benimle aynı haberi aldığını hissetmişim. Bu konuda garip bir şekilde birbirimize bağlıydık. Birbirimizin aynasıydık ve bu, sadece kendim için değil, June için de güçlü kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Sonsuza kadar birlikte olma şansını istiyordum.

Bu, dikkatimi June'un defterine çevirdi. "Hikayenin devamını yazdın mı?" diye sordum. June üzerimde kaskatı kesildi. "June?"

Başını kaldırdı ve çenesini yine ellerinin üzerine dayadı. Ellerimi başının ve yanaklarının üzerinde gezdirdim. Kahretsin, bu kız beni tamamen kontrolü altına almıştı. "Devam etmeyeceğim galiba," dedi ve beni derinden sarsan bir cümle kurdu.

Haziran, bizim mutlu sonumuzu yazarak *canlanmıştı*. Tutkusunu gerçekleştirmek onu ıslık ışık yapmıştı. Çiftlik ne kadar güzel bir hastane, ne kadar mutlu bir yer olsa da, ölüm her zaman yakındaydı ve depresyonun bekleyen kollarına geri düşmek, tek bir kötü haber kadar uzaktaydı. Yazmak ona bir amaç vermişti.

Bizim başarıımızı anlatan hikayeyi okumak... *bana* umut vermişti.

"Neden?" diye dikkatlice sordum.

June'un gözleri hüznle doldu. "Bu çok fazla geliyor," dedi, "burada, zar zor geçinirken mutlu sonumuzu yazmak."

"İşte bu yüzden devam etmelisin," dedim ve o gözlerini bana dikti.

"Bize hak ettiğimiz hikayeyi yaz, Junebug."

"Ama ya..." Sesi kesildi ve gözünden bir damla yaş süzüldü. *Ya başaramazsak?* demek istiyordu.

"O zaman sayfaların içinde yaşarız."

June'un dudakları seğirdi. Bu sözler benim kadar onun da hoşuna gitmişti.

"Her neyse, benim bir teorim var," dedim, havayı yumuşatmak için.

June'un bastırmaya çalıştığı gülümseme galip gelmeye başladı. "Oh, bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi, Teksas aksanıyla küstahça.

Gözlerimi kısarak baktım. "Junebug, sporcuların da iyi fikirleri olabilir." Gözlerini devirdi. "Ya kitabındaki Jesse ve June paralel bir evrende, senin onların hikayesine hayat vermeni bekliyorlarsa?"

June'un başı yana eğildi. Meraklandığını anlayabiliyordum.

"Ya o dünyadaki June de bir kitap yazıyorsa, sadece o versiyonda, onun hikayesi *bu dünyadaki* sen ve ben, biz, burada, çiftlikte, yüzde onumuzu iki elimizle sıkı sıkı tutuyorsak?"

"Paralel evren mi? Bak, büyük silahları çıkardın," diye şaka yaptı June, ama yüzünde ilgi vardı. Zihninin heyecanla çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

Elini tuttum. "Yaşamayı istiyorum, June. Eğer bunu başarabilmemizin tek yolu senin kitabında olmaksa, en azından bir yerlerde, paralel bir evrende, gerçekten başardığımızı bilerek rahatlayabilirim. Hayat bize biraz zorluk çıkarsa da, durumu tersine çevirip onu *yenmiş oluruz*."

June başını öne eğdi ve kelime seçimime gülerek güldü. Ama duygularımı anladı. Anladığını biliyordum. Vücudu benimkine yaslanarak gevşemişti. Başını kaldırdığında, "Bunu sevdim, benim sözlerimin, benim hikayemin, *bizim* hikayemizin başka bir dünyada zaten var olan bir hayatın anlatımı olması fikrini," dedi.

İçimde heyecan uyandı. Yazmanın ruhuna kattığı ısıltı manyetik gibiydi. Ona yakın olmak için parmaklarını öptüm. "Yazmakla ilgili hayalin nedir, Junebug?"

Cevabını düşünürken gözleri odaklanamadı. Tekrar gözlerime baktığında, dudaklarında küçük bir gülümsemeye fıslıladı: "Dünyanın penceresine parmak izimi bırakmak istiyorum."

"Vay canına," dedim, bu sözlerin beni derinden etkilediğini hissederek. "Bu çok güzel. Benim o kadar derin bir kişiliğim ya da birine böyle bir etki bırakacak kapasitem olduğunu sanmıyorum." O inanılmazdı. Beni neden sevdiğimi nasıl şüphe edebilir ki?

"Jesse, sen derin bir ruha sahipsın, sevgi ve şefkatle dolusun. Sanatın, onu gören herkesi hayran bırakıyor." June bu sefer elimi öptü. Gözlerimin içine bakarak, "Ve sen beni mutlu ediyorsun. Gerçekten mutlu." dedi. Gözleri parlıyordu. "Ben kelimenin tam anlamıyla ölüyorum, ama sen beni çok saçma bir şekilde canlı hissettiriyorsun. Sen busun. Ve *bu*, Jesse, Tanrı'nın bir armağanı."

Onun sözleri boğazımı tıkadı. Onu mutlu ediyordum. Hayatta bundan daha büyük bir övgü olabileceğini düşünmemiştim.

Ellerimi June'un koltuk altlarına sokup onu kendime doğru çektim. Yorganı geri attım, onu yanıma yatırdım, üzerimize örttüm ve ışıkları kısık hale getirdim. Birbirimizin ellerini tutarak sadece birbirimize baktık.

"Eğer ölürsem," diye fıslıladım bir süre sonra, "aynı şekilde ölmek istiyorum, sen yanımda, elimi tutarken." June'un dudakları titredi. Ama başını salladı ve bana sessizce söz verdi. "Hikayemizi yaz, Junebug. Paralel evrendeki kendilerimiz en iyi hayatları yaşasınlar. Başka bir hayatta olsa bile, sonsuza kadar mutlu olmayı hak ediyoruz."

"Yazacağım," diye fıslıladı, sonra güzel kahverengi gözleri kapanmaya başladı. "Seni çok seviyorum. İyi geceler, Junebug."

"Ben de seni seviyorum, Jesse. İyi uykular," diye mırıldandı, yarı uykulu halde.

Ben de gözlerimi kapattım, deli gibi aşık olduğum kızla en azından birkaç hafta daha geçirebileceğimi bilmekle mutluydum.

BÖLÜM 13

June

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Tüm eşyalarımı topladıktan sonra oda garip görünüyordu. Yatağımın karşısındaki duvar boştu, Jesse'nin benim, bizim, Ginger'ın ve tüm Chemo Club üyelerinin birlikte filmde çekilmiş fotoğraflarının olduğu çizimleri yoktu.

odasında birlikte. Bunlar benim en değerli eşyalarımı ve bavulumun içindeki bir klasöre güvenle saklanmıştı.

Uzun bir nefes verdim. Hepimiz buraya ölmek üzere gelmiştik, sadece birkaç ay, hatta belki birkaç hafta ömrümüz kalmıştı. Ama çiftlik, iyileşme, kahkaha ve sevgi dolu bir yer haline gelmişti ve şimdi hepimiz kanserden kurtulmuş, liseden mezun olmuş ve hepimize çok iyi gelen yeni tedaviyi tamamlamıştık.

Başörtümü yataktan aldım ve elimi saç derimin üzerinde gezdirdim, saçlarımın yeniden uzadığını hissetmek beni gülümsetti. Bu pürüzsüzlüğe alışmıştım. Aynanın önüne geçtim ve sonunda karşımdaki kızı tanıdım. O bir savaşçıydı ve mükemmeldi. Yeni koyu kahverengi tüylerimi görmeye bayılıyordum.

Başörtümü yerine yerleştirdim ve elbisemin üzerine ellerimi gezdirdim. Buraya geldiğim ilk gün giydiğim adaçayı yeşili elbiseydi. Jesse'nin en sevdiği elbise olduğunu biliyordum.

Kapıda tanıdık bir vuruş sesi duyuldu. Kapıyı açtığımda, karşısında Jesse Taylor'ı görünce ağzım açık kaldı. Tişört ve soluk kot pantolon giyen çocuk yoktu

yerine, keten düğmeli bir gömlek ve lacivert şort giymiş bir adam vardı.

"Jesse..." dedim, o kapı çerçevesine kolunu dayarken. Son birkaç haftadır Jesse kas küttlesini ve kilosunu artırmaya başlamıştı. Birkaç hafta sonra UT'de sezon öncesi antrenmanlara gidecekti. Ben de sporcu olmayan birinci sınıf öğrencileri geldikten sonra onun peşinden gidecektim. Jesse başarmıştı. Kısa sürede formunu yakalamış ve bunu altın değerine çevirmişti.

Başarmıştık. Remisyona girmiştik ve UT'ye gidiyorduk.

Jesse'nin her zamanki gibi, hiç çıkarmadığı o lanet Longhorns beyzbol şapkasını hala taktığını görünce gülümsedim. Benim gibi, saçları da uzamaya başlamıştı; kıvrılmaya başlamasını sabırsızlıkla beklediğim açık kahverengi saç tutamları vardı.

"Junebug Scott," dedi, sesi hayranlıkla doluydu. Jesse elini uzattı ve ben de tuttum. "Beni döndür, hayatım," dedi, sesi kısılmıştı ve beni yerinde döndürdü. "Güzel," dedi ve beni göğsüne çekti. Beni biraz geriye eğerek, Jesse eğildi ve beni öptü.

"Keyfin yerinde," dedim dudaklarına, bu sözü söylemenin gereksiz olduğunu hissederek. Tüm grubumuz neredeyse coşku doluydu. Ruh halimizi bozan tek şey, Dr. Duncan'ın veda konuşmasıydı. Konuşmasında, bizim yaşımızda, önümüzdeki beş yıl içinde %50 ila %85 oranında nüksetme olasılığımız olduğunu söylemişti.

Jesse ve ben bununla ilgilenmemeye ve sadece kontrol edebileceğimiz şeylere ve şu anda olanlara odaklanmaya karar vermiştik. Kanser bize en azından bu hayatta tek yolun anı yaşamak olduğunu öğretmişti.

Jesse beni tekrar öptü ve daha önceki birçok kez olduğu gibi, ben onun kollarında eriyip gittim. Başörtümün ucunu eline doladı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttu. Dudaklarıma gülümserken, "Yakında bunu at kuyruğunla da yapabileceğim" dedi. O kadar çok kızardım ki, yanıyormuşum gibi hissettim. "Bu çok seksi olacak" diye alay etti.

Arkamızda bir boğaz temizlendi. "Duydum, Jesse Taylor. Şimdi lütfen kızımı bırak."

Jesse donakaldı, duyulmayacak kadar alçak sesle küfretti, sonra benden uzaklaştı. Elbisemi düzelttim ve koridorda babamı gördüm. Jesse yanıma geldi ve elimi tuttu. Gülmemeye çalıştım. Babam kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gömlek ve kravat giymişti ve çok yakışıklı görünüyordu.

"Merhaba efendim," dedi Jesse aşırı nazik bir ses tonuyla, elimi iki kez sıktı. Babam Jesse'ye bir süre sessizce baktı, sonra "On dakika sonra başlıyoruz," dedi. Uzaklaştı, ama yanılmıyorsam, koridordan geçerken omuzları gülmekten titriyordu. En sevdiği eğlence, erkek arkadaşımın dalga geçmekti. Ama hepimiz biliyorduk ki annem ve babamın onu çok sevdiğimizi biliyorduk.

Jesse inledi ve bana döndü. "Üniversiteye gidip, seni her öptüğümde baban köşeden çıkıp gelemeyecek hale gelene kadar sabırsızlanıyorum."

Onu dinlenme odasının yönüne doğru çektim. "Bizi takip etmeye kalkışmasın sakın."

Jesse beni duvara bastırdı ve tekrar öptü. "İmkansız. Üniversitede baş başa kalacağız, kemoterapi yok, antikör tedavisi yok, sadece Jesse ve June dünyayı fethedecek." Jesse yumruğunu kaldırdı. "İkinci grup kazanacak."

Yumruğumu onun yumruğuna vurdum. "Grup iki kazanacak."

Beni tekrar öptü, sonra "Önümüzdeki birkaç ay seni görmeden nasıl hayatta kalacağım bilmiyorum" dedi.

"Biliyorum," dedim ve parmağımı yüzünde gezdirerek her santimini hafızama kazıdım. Birkaç aydır buradaydık, her gün birlikteydik. Çiftlik bizim küçük dünyamızdı, burada yaptığımız her şey daha anlamlı, daha büyük, daha parlak geliyordu. Burada geçirdiğimiz birkaç ay, dışarıdaki dünyada yıllar gibi geliyordu.

Buradaki küçük kozamızdan büyük, geniş dünyaya nasıl geçeceğimizi bilmiyordum. Üstelik, önce birbirimizden kilometrelerce uzaktaki küçük kasabalarımıza bir süreliğine geri dönecektik. Onu çok özleyecektim.

Jesse, balonlarla ve "Mezuniyet" yazan bir afişle süslenmiş dinlenme odasına girerken bana sıkıca sarıldı. Hepimiz lise mezuniyetimizi kaçırmıştık, bu yüzden bugün kendi versiyonumuzu yaşayacaktık.

"Bence bize bir madalya falan vermeliler," dedi Jesse. "Liseyi ve ölümcül kanseri atlatmak, Doc Duncan'ın el sıkışması ve lise diploması gibi görünen bir kağıt parçasından daha iyi bir ödül olmalı."

Chris arkamızdan gelip kollarını omuzlarımıza doladı. "Yakalandık millet. Ne muhteşem bir gün!"

Emma koluma girdi ve başını omzuma yasladı. "Mutluyum, ama sizden ayrılacağım için çok üzgünüm," dedi, benim duygularımı yansıtarak. "En iyi arkadaşlarım olmadan ne yapacağım?" Chris'e baktı. "Yani, June ve Jesse olmadan."

"Pssht," diye mırıldandı Chris. "Seni buradan ben çıkardım, Em. Bunu biliyorsun."

Emma gözlerini devirdi ve gülümseyerek başımı onun başına yasladım. Emma benim için inanılmaz derecede önemli hale gelmişti — iyi günde kötü günde hep yanımda olan gerçek bir en iyi arkadaş.

"UT'ye ziyarete geleceksin, ben de College Station'a seni görmeye geleceğim," dedim. "Anlaştık." UT ve Texas A&M birbirinden çok uzak değildi, bu yüzden Emma ve Chris'i orada görmek mümkün olacaktı.

"Kemoterapi... ama lütfen Tanrı'm, kemoterapi olmasın," dedi Chris ve hepimizi güldürdü, "Ömür boyu kulüp!"

"Kemoterapi - ama artık kemoterapi yok - Ömür boyu kulüp!" dedik hepimiz ve kahkahalara boğulduk. Hava mutlulukla dolmuştu.

"Başlayalım mı?" dedi Neene ve geçici sahneye çıktı. Dr. Duncan diplomalarımızı elinde tutuyordu. Neene konuşmasını yapıp isimlerimizi okumaya başladığında, neredeyse gerçek dışı bir hisse kapıldık. Hiçbirimiz mezun olacağımızı beklemiyorduk. Ama işte buradaydık, neredeyse yepyeni hissediyorduk.

Çiftlikten değişmiş olarak ayrılıyordum. En iyi arkadaşlarım ve hayatımın aşkı vardı. Yazmaya olan tutkum her zamankinden daha belirgindi, ama gerçek, gerçek bir şey yazmak istiyordum. En büyük korkum hakkında yazmak istiyordum: Jesse ile daha fazla zaman geçirememek, hiç bir geleceğimin olmaması. Orada otururken bile ellerim yazmak için kaşınıyordu. Bir takma adla yazdıklarımı bölüm bölüm halka açık bir platforma koymaya başlamıştım ve o kadar çok okunuyordu ki başım dönüyordu.

Başarmıştım. Bir aşk hikayesi yazıyordum ve insanlar onu seviyordu.

"Düşüncelerine bir kuruş," dedi Jesse sessizce ve omzuma hafifçe vurdu. Acı yoktu, ağrı yoktu. Dizim hala hafifçe topallıyordu, ama hepsi o kadardı.

"Burada olduğumuz için çok mutluyum." Kolunu omzuma doladı ve isimlerimiz tek tek okunana kadar beni sıkıca sarıldı. S ve T alfabe sırasına göre yan yanaydı.

Kaderimiz.

Jesse'nin annesi ve kız kardeşleri sahneye çıkarken bağırıp çağırıyorlardı, annem ve babam ise ıslık çalıyor ve ağlıyorlardı.

*Bu gün şükran günüydü, benim için çok anlamlı bir gündü.
Sırada üniversite vardı ve hikayemizin yeni bir bölümü
başlayacaktı.*

BÖLÜM 14

Jesse

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Teksas Üniversitesi

antrenman sahasından koşarak duşlara girdim. Duşta belki otuz saniye kalmıştım ki, hemen çıkıp giysilerimi giydim.

"Neden kıçın yanıyor?" Sheridan, geniş alıcı ve oda arkadaşım, saçımı tarak yerine parmaklarımla tararken sordu (saçlarım yine biraz uzamıştı!).

Spor ayakkabılarımı giyip kapıdan fırladım. "Taylor?" Sheridan, kaşlarını çatarak şaşkınlıkla bağırdı.

"Kız arkadaşım bugün geliyor!" dedim ve soyunma odasından olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım. Yurtlara yaklaştıkça, sokaklar ebeveynleriyle birlikte gelen birinci sınıf öğrencileriyle dolup taşıyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bunun hızımla hiçbir ilgisi yoktu. Uzun bir ayrılıktan sonra Junebug'ımı görecektim. Sezon öncesi yoğun geçmişti ve hiç izin günüm olmamıştı. Bu yüzden kız arkadaşımı görmek için sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi bir geri sayım yapıyordum.

Bay Scott bana geldiklerini mesaj atmıştı. June'a sürpriz yapmak ve yerleşmesine yardım etmek istedim. Yanlarından koşarak geçerken insanların meraklı bakışlarını hissedebiliyordum, ama June'un yurduna varana kadar durmadım. Nefes nefeseydim, ama formumu ve gücümü büyük ölçüde geri kazanmış olduğum için minnettardım.

ön kapıyı tuttum ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Önce onun sesini duydum ve neredeyse tökezledim. Tanrım, onsuz bu son birkaç ayı nasıl geçirdim? Ardından Bayan Scott'ın sesi geldi ve köşeyi dönüp kapısına yaklaşıırken, koridorda Bay Scott'ı gördüm.

Beni gördü ve bana geniş, sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Onun beni son gördüğünden bu yana çok değiştiğimi biliyordum. Öncelikle saçlarım uzamıştı, ama aynı zamanda daha dolgunlaşmış, biraz kilo almış ve kas yapmıştı. Henüz istediğim noktaya gelmemiştim, ama oraya yaklaşıyordum.

Bay Scott bana doğru geldi, elimi sıktı, sonra beni kucakladı ve göğsüm sıkıştı. Bay ve Bayan Scott'ın beni kabul edişi her zaman beni şaşırtacaktı.

Bay Scott saçlarımı karıştırdı, ben de şakacı bir şekilde onu itekledim. Parmağını dudaklarına götürdü, sonra seslendi: "June, gelip bu kutuyu taşımama yardım eder misin lütfen?"

Nefesimi tutarak gözlerimi kapıya sabitledim. Sonra o ortaya çıktı ve kalbimi ikiye böldü. June soluk kot şort ve beline sokulmuş basit beyaz bir gömlek giyiyordu. Gözlerim ayaklarına indi ve giydiği eski kahverengi kovboy çizmeleriyle gülümsedim.

Ama asıl şok bu değildi. Asıl şok, sırtının ortasına kadar uzanan uzun kahverengi saçlarıydı. June, kollarını göğsüne kavuşturmuş duvara yaslanmış beni görünce babasına konuşmak için ağzını açtı.

"Günaydın, Junebug," dedim, sesim titreyerek. Kendimi tutamadım. Uzun bir ayrılıktan sonra nihayet June'la yeniden bir araya gelmiştim — boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu. Onu tekrar görmek lanet olası bir hediye gibiydi.

"Jesse..." June, kollarıma atılırken sesi titreyerek konuştu. Hala tüy kadar hafifti, ama biraz kilo almasına çok sevindim. Sağlıklı ve dolgun görünüyordu, tam bir güzellik abidesi. Onu kendime doğru çekince uzun saçları yanağımı gıdıkladı ve boynuma sarılan kolları o kadar sıkıydı ki, beni bırakıp bırakmayacağından emin olamadım.

June geri çekildi ve yanaklarından gözyaşları süzüldüğünü gördüm. Büyük, kahverengi gözleri beni tarıyordu ve saçımı görünce gülümsedi. Elini saçlarımın arasında gezdirdi. Her gün, günde birkaç kez görüntülü konuşuyorduk,

ama birbirimizin daha sağlıklı olduğunu görmek çok büyük bir sürprizdi.

"Küçük buklelerin," dedi June ve elini buklelerimin üzerine koydu. Nemden dolayı sıkı olduklarını biliyordum.

Ona bir dakika daha dudaklarımdan ayırmak istemedim ve ona doğru eğilip öptüm. Elimle başının arkasını okşadım ve bütün gün böyle kalmak istedim. Bu sefer Bay Scott bile bizi rahatsız etmedi.

June sonunda geri çekildiğinde, alnını alnıma dayadı ve "Başardık, bebeğim. Buradayız" dedi.

O kadar çok gülümsedim ki yüzüm çatlayacak sandım. Elimi aramızdaki küçük boşluğa soktum ve yumruk yaptım. "İkinci grup kazandı."

June yumruğuma vurdu. "İkinci grup kazandı."

Kızımı doya doya seyrettim. Onu geri kazandığım için artık hiçbir anı kaçırmak istemiyordum. "Saçların bir gecede mucizevi bir şekilde uzamış Junebug," dedim ve uzun, koyu kahverengi saçlarını parmaklarımla okşadım.

"Annem dün gece üniversiteye başlangıç hediyesi olarak saç uzatma yaptırdı," dedi, biraz kızarak. "Doğal saçlarım seninkinden çok daha uzun değil." Diye iç geçirdi.

"Ne?" diye sordum.

June kollarını boynuma daha sıkı doladı. Onu yere indirmem gerektiğini biliyordum, ama onu kucaklamaktan henüz doyamamıştım. "Buraya gelip yeni bir başlangıç yapmak istedim, anlıyor musun?" Sesini alçaltarak, "Kanserli Kız olmak istemedim. Herkes gibi olmak istiyorum. Sadece üniversiteye başlayan bir birinci sınıf öğrencisi."

Anladım. "Harika görünüyorsun," dedim, söylediğim her kelimenin doğru olduğunu bilmesini istedim. "Ama saçın olsun ya da olmasın, her zaman güzelsin. Kanser Kızken sana aşık oldum, ben de Kanser Oğlan'dım." Kaşlarımı çattım. "Dur, bu bizi süper kahraman gibi gösterdi, neden?"

June başını geriye attı ve güldü, sesi cennetten geliyor gibiydi.

"Tanrım, seni çok özledim Junebug."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü. Geri çekildiğinde bacaklarını belimden çekti ve "Gel odamı gör," dedi.

İçeri girdim, Bay ve Bayan Scott June'un eşyalarını yerleştiriyorlardı. Bayan Scott June'un yatağını çoktan hazırlamıştı. "Jesse!" diye selamladı ve

bana sıkıca sarıldı. "Seni çok özledik!"

"Ben de sizi çok özledim," diye cevap verdim. Gerçekten özlemiştim. Artık onlar benim ailemdi.

Annem ve kız kardeşlerim de hepsini çok seviyordu.

"Merhaba," dedi yeni bir ses. Arkama döndüğümde uzun boylu, kıvıll saçlı bir kız gördüm. "Ben Sydney, June'un oda arkadaşı."

"Jesse," dedim, elini sıkarak. "June'un hayatının aşkı, ona mutluluğun gerçek anlamını gösteren ve June'a tüm eğlencesini getiren çocuk."

Sydney, June'a biraz şaşkın bir şekilde baktı.

"Merak etme," dedi June. "Çok kısa sürede ona alışırısın."

Bay Scott son kutuyu boşalttı ve "Hepsi bu kadar, tatlım. Her şeyi yerleştirdin," dedi. Gözleri parladı, ama duygularını gizlemek için "Çıkmadan önce yemeğe gidelim," dedi. Beni işaret etti. "Sen de gel, evlat. Sezon öncesi hazırlıklar ve takımın durumu hakkında her şeyi duymak istiyorum."

June elini elime soktu ve ben iki kez sıktım. UT'deydik, sağlıklıydık ve bu bölümün başlaması için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 15

Jesse

“ DIŞ DÜNYANIN NASIL GÖRÜNDÜĞÜNÜ UNUTMUŞUM,” DEDİM,
Zilker Park'ın geniş manzarasını içime çekerek. Duruşmanın ikinci aşamasına başlamadan önce bizi çiftlikten çıkarmak için Neenee, Austin şehir merkezindeki

Çiftliği çok seviyordum. Orada bizim için gerçekten her şey vardı. Ama burada, halka açık bir yerde normal şeyler yapmak çok ihtiyacımız vardı. Sanki bir asır gibi gelen bir süredir kendi dünyamızda yaşıyorduk. Diğer insanların günlük hayatlarını sürdürmelerini görmek gerçekten garipti.

"Sanki bir tarikattan kaçmışız gibi konuşuyorsun," dedi Chris ve ben gülümsedim. Güneş yüzüme çok iyi geliyordu.

Emma, June'un kolundan ayrıldı ve "Herkes geri çekilsin. Her yerde sporcu, yarı çıplak erkekler var ve ruh ikizimin bu parkta bir yerlerde olabileceğini hissediyorum" dedi.

Chris öğürüyormuş gibi yaptı. "Em, lütfen, Tanrı aşkına, bugün senin flört ettiğini görmek istemiyorum. Bir sonraki immünoterapi tedavisi beni yeterince hasta edecek. Senin de buna katkıda bulunmana gerek yok."

Emma elini kulağına götürdü. "Bu sinir bozucu vızıltıyı başka duyan var mı?" Omuz silkti. "Oh." Chris'e baktı. "Senin sızlanma sesinmiş."

June kıkırdadı ve ben tişörtümü çıkarıp şortumun içine soktum. Neenee beni görse öldürürdü. Her zaman kapalı giyinmemiz konusunda çok katı kurallar vardı. İlaçlar yüzünden güneşe fazla maruz kalmamamız gerekiyordu

ama şakamın işe yaraması için bunu yapmak zorundaydım. Komedi bu fedakarlığı hak ediyordu.

Chris'i işaret ettim. "Emma, kırıldım," dedim. "Ben ve buradaki arkadaşım çok sporcuyuz ve çiftlikte sürekli yarı çıplak dolaşıyoruz. Son birkaç aydır gözlerinize bayram etmedik mi?"

Emma bu sefer ögürdü. "Şimdi *midem* bulandı. Teşekkürler, Jesse." Emma bana baktı, vücudumu inceledi. "Tamam, kabul ediyorum. *Sen* seksisin, Jesse, bunu biliyorsun. June sürekli bunun hakkında şiirsel sözler söylüyor..."

"Ne?!" June şok olmuş bir şekilde, yanakları hızla kızararak dedi. "Hayır, söylemedim!"

"Junebug!" dedim ve şakacı bir şekilde uzaklaşmaya çalışırken onu geri çektim. "Beni ne kadar seksi bulduğunu daha fazla anlat."

June, o an komik bulmamak için dudaklarını sıkıştırdı. "Hayır, teşekkürler," dedi alaycı bir şekilde.

Emma'ya göz kırptım. "Kızım hakkında bu bilgi için teşekkürler, Emma." Kollarımı June'un omuzlarına doladım ve yanağına öptüm. "Çok faydalı oldu." June sonunda uzandı, bileklerimi tuttu ve göğsüme gömüldü.

"Ama *sen* bir ziyafet değilsin," diye devam etti Emma, şimdi Chris'e dönerek. "Daha çok, asla tatmin etmeyen ortalama bir meze gibisin."

"Ah, yakıldı," diye mırıldandım, Chris Emma'ya gözlerini kısarak. "Seni sevdiğim için şanslısın, Em," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye şarkı söyledi Emma ve sahayı tekrar taradı. Burada çok insan vardı. Frisbee oynayan gruplar, battaniyelerde uzanıp güneşin tadını çıkaranlar. Bazıları koşuyordu ve uzakta, birkaç adamın birbirlerine futbol topu attığını gördüm. Yanmamak için dikkatli olmam gerektiğini bildiğimden tişörtümü tekrar giydim, güneş kremi de ancak bir yere kadardı. Kollarımı tekrar June'un omuzlarına doladım.

Emma, "Ünlü olmak böyle bir şey olmalı" deyince June birden kollarımda kaskatı kesildi. Kaşlarımı çattım, sonra insanların bize baktığını fark ettim. Kanseri tedavisi gördüğümüzün belli olduğu belliydi. Kızlar başörtüsü takıyordu, Chris ve benim şapkalarımız da saçsız olduğumuzu tam olarak gizleyemiyordu. Silas, Cherry, Toby ve Kate'in diğer yöne doğru yürüdüklerini görmüştüm, bu yüzden tüm dikkatler sadece üzerimizdeydi.

Bu daha önce hiç rahatsız etmemişti, şimdi de etmiyordu. Görünüşüme her zaman güvenmiştim. Ama June'un kollarımda küçüldüğünü hissetmek, dikkatlerin onu ne kadar savunmasız hale getirdiğini gösterdi.

Kulağına fısıldadım. "İyi misin, bebeğim?"

Kollarımın arasında döndü ve göğsüme sokuldu. Eğer ortadan kaybolabilseydi, o anda kesinlikle öyle yapardı. "Dikkat çekmekten nefret ediyorum," dedi. June'un bazen kendini güvensiz hissettiğini biliyordum, ama gözlerin üzerinde olmasını bu kadar sevmediğini bilmiyordum.

"Junebug," dedim, "Ben buradayım."

Chris de benim gibi insanların meraklı bakışlarından rahatsız görünmüyordu. İnsanlar kötü niyetli değildi. Her şeyden çok, bize sempati duydukları anlaşılıyordu. June'u kollarıma alıp dünyadan sakladım.

"Gidip daha تنها bir yer bulalım," dedim arkadaşlarıma.

Emma, futbol oynayan çocuklardan çok uzak olmayan, uzaktaki büyük bir ağaçlık alanı işaret etti. "Orası, oldukça boş ve ağaçlar bizi güneşten koruyacak."

"Başka kimse Bubble Boy gibi hissediyor mu?" dedi Chris. Bu çok doğru bir benzetmeydi. Bu gün çiftlikten uzaklaşmak için bir fırsat yakalamış olsak da, uymamız gereken bir dizi kural vardı. Chris, bugün çeşitli zamanlarda almamız gereken ilaçlar ve turuncu renkli sıvının bulunduğu bir soğutucu taşıyordu. Neenee ve Bailey de bizimle birlikteydi, ayrıca günde birkaç kez kontrol etmemiz gereken iki hemşire de vardı.

Yürürken June başını göğsüme gömmüştü. Kalabalık azalana kadar başını kaldırmadı. "Artık çıkabilirsin," dedim June'un kulağına.

Başını dikkatlice kaldırıp etrafımıza baktı. Doğru söylediğimi görünce rahat bir nefes aldı. "Çok korkunçtu," dedi, gergin sesinde dikkatlerin ona yönelmesinin yarattığı stres hissediliyordu.

Emma uzanıp June'un elini tuttu. "Dikkat çekmekten hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

June başını salladı. "Hiç sevmedim." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tamamen içe dönük biri değilim, ama ilgi odağı olmak beni titretir."

Chris kaşlarını çatı. "Jesse Taylor'la çıktığını biliyorsun, değil mi?" Elini omzuma koydu. Midem düğümlendi.

June'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tamam mı?"

Chris tereddüt etti. "June, sen Teksaslısın. Bir futbolcunun ne kadar ilgi gördüğünü bilirsin. Özellikle de benim adamım kadar iyi bir futbolcu. O *Jesse Taylor*. Nesilde bir kez görülen bir oyuncu."

June bana baktı, ama vücudunda hala gerginlik hissedebiliyordum. Kahverengi gözleri benimkileri aradı, ama ne diyebilirdim ki? Chris doğruyu söylüyordu. İkinci aşamayı geçerse, *yani* ikinci aşamayı geçerse ve UT'ye girip Longhorns için oynayabilirsem, alacağım ilgi... çok fazla olurdu.

"Sanırım hiç düşünmemiştim," dedi June, sesi birden temkinli oldu. Bu ses tonunu hiç sevmedim.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. Ama kafasında bir şüphe tohumunun ekildiğini görebiliyordum ve onun bariz endişesi beni rahatsız ediyordu.

"Eğer biri sana laf yaparsa June, beni ara. Gelip kızıma bulaştıkları için kışkılarını tekmelerim," dedi Emma, June'u gülümseterek.

June nefes verdi, ama onun tepkisi beni sarsmadığını söyleyemezdim.

Başarmaya, yüzde 10'umuzu alıp yüzde 100'e çevirmeye kararlıydık, ama şimdi bundan sonra ne olacağı konusunda biraz endişeliydim. Önceliğim, kız arkadaşımınla birlikte UT'ye gitmekti. Longhorns için oynamak ve NFL'ye girmek ikinci sıradaydı. Her gün kendime oraya varacağımı söyledim. June ve futbolun uyuşmayacağını hiç düşünmedim bile.

"Taylor?"

Solumdan gelen soyadımın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

Liseden arkadaşım Matthew Banks'ın bize doğru geldiğini görünce yüzümde geniş bir gülümseme yayıldı. "Banks?" dedim ve June, onunla konuşabilmem için kenara çekildi.

"Ağaçların oraya gidelim," dedi Chris ve June, Emma ve Chris yürümeye devam ederek, sahanın karşısındaki ağaçların gölgesine oturdular.

"Kahretsin, dostum!" Banks bana ulaştığında dedi. Elini uzattı. Elini tuttum ve beni kendine çekti, sırtıma bir şaplak attı. Banks benden bir yaş büyüktü, linebacker'dı ve şimdi UT'de oynuyordu.

Elini çektiğinde, bakışları üzerimde dolaşırken gülümsemesi kayboldu. Yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi ve midem bulandı. Bir an için, June'un bizi izleyenleri fark ettiğinde nasıl hissettiğini anladım.

"Nasılsın?" Eli kolumu sıktı. "Hasta olduğumu duydum. Çok üzüldüm, Jesse. Çok kötü. Sanırım bu yüzden koç senin yerine başka bir QB aldı."

Tüm dünyam durmuş gibiydi.

"Gelecek yıl seninle oynayamayacağıma inanamıyorum," dedi Banks ve sözleri beynime işlerken görüşüm bulanıklaştı. *Koç senin yerine başka bir QB aldı...*

Bu doğru olamazdı, değil mi? Bana bu konuda hiçbir şey söylenmemişti. Annem de, McIntyre'daki koçum da hiçbir şey söylememişti. Vücudumdaki her kas gerilmeye başladı, ağrımaya kadar.

Boğazımı temizleyerek, "Hala UT'ye gitmeye niyetliyim," dedim.

Banks sessizleşti. "Gelecekte mi?" Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi kaşlarını çattı.

Kafamı salladım, kendimi dağılmaya başladığımı hissettim. Ellerim titremeye başladı.

Koç senin yerine başka bir QB aldı...

"Hayır, bu yıl," dedim ve Banks'ın bakışları yine üzerimde dolaştı.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bana... sana bir bakım evine yatırıldığını söylediler."

"Gitmedim," dedim, sesimde sertlik vardı. Hiçbir zaman pislik biri olmamıştım, ama o anda öyle konuştuğumu biliyordum. "Klinik bir ilaç denemesindeyim. İyileşeceğim. Ve UT için oynayacağım." Yeni koçumun başka bir QB aldığını umursamıyordum; her zaman birkaç tane alınırdı. Yine de zirveye çıkacaktım.

Banks yine sessizleşti. Sonra, "Sezon öncesi çok zorlu, dostum," dedi. Ona baktım, ama o anda orada değilmişim gibi hissettim. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ellerim yumruk haline gelmişti ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

"Biliyorum," dedim dalgın bir şekilde.

Banks arkasına baktı ve tanıdığım bir adam gördüm. Jason Williams. UT'nin savunma oyuncusuydu. Banks'ı ve beni merakla izliyordu. Yüzü... Onun, yürüyen bir ölü izlediğini düşündüğünü fark ettim. Kansere yakalanıp her şeyini kaybetmeden önce her şeye sahip olması gereken bir QB yıldızı.

"Remisyona gireceğim ve bu yıl UT'ye gideceğim. Kilo alıp formuma kavuşacağım. Göreceksin," dedim ve sesimde çaresizliği duyabiliyordum. Kendime susmamı söylemek istedim ama her şey ağzımdan döküldü. "Longhorns için oynayacağım, Banks. Hazır ol. Yazın sezon öncesi için orada olacağım."

Banks uzaklaştı ve benden uzaklaşmak istediği belliydi. "Harika, dostum," dedi ve omzunun üzerinden Williams'ı işaret etti. "Ben gitsem iyi olacak." Daha da uzaklaştı

ve uzaklaştı, sonra "Seni görmek güzeldi Jesse. Tedavinin iyi geçmesini dilerim" dedi.

Banks dönüp Williams'ın yanına koştu. O da benim gelecekteki takım arkadaşım olacaktı.

Koç senin yerine başka bir QB aldı...

Banks, Williams'la alçak sesle konuştu. Bana baktılar, ben de dönüp arkadaşlarıma yanına gittim. Ama sarsılmıştım. Yıkılmıştım.

Sezon öncesi çok zorlu, dostum...

Zorlu olduğunu biliyordum. Oraya ulaşmak ve katılabilmek için tüm gücümü kullanmam gerektiğini biliyordum. Ama yapabiliyordum. Yapabileceğimi biliyordum.

Ama Banks yapamadı. Bana deliymişim gibi baktı.

Ellerime baktım. Titriyorlardı ve bir an için benim ellerim gibi gelmediler. June bu yüzden mi yaptı? O anlarda kendini kendinde hissetmiyor muydu?

Kalbimi sakinleştiremedim. Ama arkadaşlarıma yaklaşırken zorla gülümsedim.

"Jesse!" dedi Chris ve bana eliyle işaret etti. "*Die Hard*. Noel filmi değil mi?"

Onların serdiği battaniyenin üzerine çöktüm ve June'un yanına oturdum. Eli bacağıma değdiğinde irkildim. Gözlerine baktım ve endişenin gözlerinin derinliklerini doldurduğunu gördüm.

"Beni korkuttun," dedim, normal konuşmaya çalışarak. Ama Chris'e döndüğümde June'un dikkatinin hala üzerimde olduğunu hissettim ve beni anladığını anladım. Her zaman anlardı.

"Noel filmi," dedim, içimde açılan çukura düşmemeye çalışarak. Boğazım duygudan düğümlenmişti ve yıkılmamak ve gözyaşlarının akmasına izin vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Banks'a öleceğimi söylemişlerdi. Koç,
iyileşeceğime olan inancını
kaybetmişti.

June'un elini kaldırıp benimkine dokunduğu an, neredeyse kendimi kaybedecektim. Başını koluma yasladı. Ama konuşamıyordum. Ona bakamıyordum bile, çünkü o zaman anlardı. Her şeyin altından halının çekildiğini anlardı.

"Öyle değil!" Emma çığlık attı. "Sırf Noel zamanı ve bir Noel filmi diye böyle olmaz! Ugh!" June'a döndü. "June, bana hak verdiğini söyle."

"Ben izlemedim, üzgünüm," dedi June, o da normal davranmaya çalışıyordu. Ama sesinde endişe duyabiliyordum. Bende bir sorun olduğunu düşünerek endişeleniyordu.

Öyle de vardı. Her şey yanılttı, her şey çok yanlış gidiyordu. Yüzde on bile *imkansız* görünüyordu.

"June, hiç yardımcı olmuyorsun kızım," dedi Emma ve etrafımdaki konuşmalar kayboldu.

Donakaldım, çökmekte olan kararlılığımın cehenneminde sıkışıp kalmıştım.

Futbolcu değilse kimdim ben? June vardı, June'u istiyordum, ama futbola da ihtiyacım vardı. İkisini de istiyordum.

"Bebeğim?" dedi June, kolumu okşayarak. June'a baktım, Chris ve Emma'nın da endişeli bakışlarını üzerimde hissettim. "Yürüyüşe çıkacağız. Geliyor musun?"

"Hayır," dedim. Gözlerim Banks ve Williams'ı buldu. Rahatça futbol topunu birbirlerine atıyorlardı. Kolumu döndürdüm ve acıya dişlerimi sıkarak zorunda kaldım.

Artık futbol topunu hiç atamıyordum. Son birkaç haftadır bunu kabullenmeye çalışmıştım, ama şimdi yüzüme çarpmıştı. Longhorns için oynamak istiyordum, ama lanet olası bir topu bile atamıyordum.

"Ben de kalacağım," dedi June.

"Hayır!" dedim biraz fazla sertçe.

June'un kahverengi gözleri şokla büyüdü.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Git, Junebug. Biraz yürüyüş yap. Ben..." Yanımdaki çimleri koparıp attım. "Sadece yorgunum."

"O zaman hepimiz kalacağız," dedi Chris, bana başını sallayarak.

Aniden öfkem kayboldu ve geriye sadece içimi parçalayan bir çaresizlik kaldı. "Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen, gidin."

June başını salladı, Emma ve Chris ayağa kalktı ve Zilker Parkı'nın geri kalanını geçecek patikaya doğru yürüdü.

June yavaşça yaklaşıp elini omzuma koydu. "Jesse?"

"Lütfen, Junebug," dedim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Sadece yürüyüşe çıkın. Ben iyiyim."

"Hayır, sen..."

"Lütfen," diye yalvardım.

Eli omzumda dondu. Yavaşça kayarken, kızımı tutup kendime sıkıca sarılmak istedim, ona olan her şeyi anlatmak ve kendimi daha iyi hissetmem için yalvarmak istedim. Çünkü bunu sadece onun yapabileceğinden emindim.

Ama ben parçalanıyordum ve eğer parçalanırsam, sonunda tüm kendimi açığa vurmak ve bazen her şeyin berbat olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım.

"İhtiyacın olursa ara beni," dedi June ve ayağa kalktı. Onun yürüyüşünü izledim ve başını dik tutarken, ona bakan insanların yanından geçip giderken bile, dünyadaki en mükemmel kız olan ve sadece on sekiz yaşına ulaşmak için tüm gücüyle mücadele eden kızım için göğsümde bir gurur duygu parladı.

June geri dönüp bana baktığında, yüzündeki ifade beni incitti. Ona güven verici bir şekilde el salladım, ama kızım hiçbir şeyden emin değildi.

Arkamdan kahkahalar yükseldi ve ben de Banks ve Williams'ın dünyadan habersiz sohbetlerini izlemek için döndüm.

Ve öylece kaldım, kanserden kurtulmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek. Artık hatırlayamıyordum.

Kemoterapinin tahrip ettiği cildimin yanmaması için ağaçların altında durup onları izledim.

Bailey beni buldu ve portakal rengi sıvıyı içtiğimden emin oldu. Ağzıma girdiğinde tadını bile almadım.

Chris, June ve Emma geri döndüğünde, uzandım ve uyuyormuş gibi yaptım. Bunun saçmalık olduğunu biliyorlardı, ama hiçbir şey söylemediler.

Bir saat sonra otobüse bindik. June yanıma oturup elimi tuttu, tek kelime etmedi. Başımı pencereye yaslayıp gözlerimi kapattım. June yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görse de, hiçbir şey söylemedi.

"Rekreasyon odasına mı gidiyoruz?" diye sordu Chris otobüsten indiğimizde. Kafamı salladım ve odama doğru yürüdüm.

"Ben onunla giderim," diye June'un sesini duydum. Adımları arkamda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Yalnız kalmam gerekiyordu. Annemle ve lise koçumla konuşmam gerekiyordu. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Jesse," diye seslendi June, odama girerken. İçeri süzüldü, ama ona dönüp endişeli yüzünü gördüğümde, kendimi tutamadım.

"Yalnız kalmam lazım," dedim.

June başını geriye attı, onu şaşırtmıştım. Ondan hiç ayrılmak istememiştim, şimdi de istemiyordum. Beni aşağı çekmeye çalışan boşluğun onu etkilemesini istemiyordum.

"Jesse, lütfen," diye yalvardı. "O adam sana ne dedi?"

"June," diye fısıldadım, "lütfen beni yalnız bırak."

"İstemiyorum," dedi cesurca. "Bence yapmamalısın." "Yapmam gerek!" dedim, sesim biraz yükseldi.

Bu sefer, şoktan ağzı açık kaldı. Kendimi dünyanın en büyük pıslığı gibi hissettim. June mükemmeldi ve ben ona bağırmıştım. Ama kendimi tutamadım. Boğuluyordum ve onu da benimle birlikte boğmak istemiyordum.

"Git... Yalvarıyorum," dedim ve June'un gözleri yaşlarla doldu. Fikrimi değiştirmemi bekledi, ama ben ona bakakaldığımda başını salladı ve odamdan çıktı.

Aniden çöken sessizlik kulakları sağır ediyordu. Cep telefonumu cebimden çıkarıp koçumu aradım. "Jesse?" Lisede koçum cevap verdi. "Nasılsın evlat?"

"UT benim yerime başka birini mi aldı?" Koçun tek cevabı uzun bir sessizlikti. Yatağıma çöktüm. "Neden bana söylemediniz?" diye fısıldadım.

"Çünkü seni yıkmak istemedik, evlat. Mücadele etme isteğini kaybetmeni istemedik." Pencereden dışarı baktım, alacakaranlık çöküyordu. Her şey karanlık görünüyordu. "Takımdaki yerin hala orada, bursun da öyle, ama UT koçu, quarterback pozisyonunda yeterli derinliğe sahip olduğundan emin olmak istedi. Sen oyun dışı değilsin Jesse, ama koç, gelecek sezon için takımının mümkün olduğunca güçlü olmasını sağlamak zorundaydı."

"Bu hep imkansızdı, değil mi?" dedim. "Boş bir hayaldi. Gelecek sezon için zamanında iyileşemezdim. Aptaldım." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Hepiniz bunu biliyordunuz ve bana rol yapmama izin verdiniz."

"Hepimizin zor zamanları atlatmak için bir şeye ihtiyacı vardır, Jesse. Sen kararlıydın." Koç boğazını temizledi. "Sen, koçluk yapma şerefine nail olduğum en yetenekli oyuncusun. Belki gelecek sezon için iyileşmen için çok geç. Ama daha on yedi yaşındasın. Bir sonraki sezon var. Koç Higgins'i tanıyorum. O da benim kadar, hepimiz kadar sana inanıyor."

Göz yaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Oğlum, sen bir futbolcusun. Hem de çok iyi bir futbolcu. Biliyorsun ki, bitene kadar bitmez. Ve benim tanıdığım Jesse mücadeleye devam ederdi. Beni duyuyor musun?"

"Hayatta kalma şansım sadece yüzde on," dedim, kalbim çok ağırlaşmıştı. Her zaman olumlu olmak zordu. "Tedavi işe yaramıyor, belki hiç işe yaramayabilir ve o zaman hiçbir seçeneğim kalmaz."

"Bunu başarabilirsin, Jesse," dedi ko, annemin ona çoktan anlattığını biliyordum.

Ama duymaya ihtiyacım vardı, başımı salladım. Göğsüm ağrıyordu. Böyle zamanlarda babamın olmasını, beni yeterince sevip yanımda kalarak zor zamanlarda bana yardım etmesini gerçekten dilerdim. Eski dostum olan reddedilme duygusu damarlarıma sızdı. "Teşekkürler, Koç," dedim. "Ben gidiyorum."

"İyi olacaksın, Jesse," dedi. "Buna inanıyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Hoşça kal." Telefonu kapattım ve yatağıma uzandım. Üzerime yorganı çektim ve lambayı kapattım. Hareket edemiyordum ve sadece dünyanın bir süreliğine yok olmasını istiyordum.

Hayır, bu doğru değildi. Junebug'ı istiyordum. Vicdan azabı beni kemiriyordu. Onu kovmuştum. Annem ve kız kardeşlerim dışında beni koşulsuz seven, benim için savaşı, iyi olduğumdan emin olmak için peşimden koşan ilk kişi... ve ben onu kovmuştum.

Ayağı kalkıp yorganımı da yanıma alıp verandaya ıktım. Ginger, iti atlayıp yanıma oturmak istermiş gibi bana bakıyordu. Ama ruhumun istediğı tek bir kişi vardı. Onun gelmesini beklemek için verandasının kapısına oturdum.

Ondan af dilemek için yalvaracaktım, ama o anda June ve onun bana olan sevgisi, beni bu dünyaya bağlayan tek şey gibi geliyordu.

BÖLÜM 16

June

EEMMA KAPIYI AÇTI VE YÜZÜ DÜŞTÜ. "ÜZGÜNÜM, babes," dedi ve beni içeri çekti. Ailesi burada olmadığı için minnettardım. O anda en iyi arkadaşımınla baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

an

Kollarının arasına düştüm ve duygularımı dışa vurdum. Emma beni sıkıca sarıp sarmaladı. "Ne olduğunu söylemiyor," dedim. Emma beni yatağına yönlendirdi ve oturduk.

Yüzümü sildim ve Emma sırtımı ovuşturdu. "O bir futbolcuydu, değil mi?" dedi Emma, Jesse'nin parkta konuştuğu adamı kastederek.

"Sanırım."

Emma omuz silkti. "Belki de onu vurdu, bilirsin? Tüm gerçekler. Belki gelecek sezon oynayamayacak olması. Tekrar forma girmek için ne kadar çaba sarf etmesi gerekeceği."

"Biliyorum," dedim ve derin bir nefes aldım. Ağaçların altında bize geldiği anki yüzünü düşündüm. Yıkılmıştı. Jesse Taylor eğlenceli ve dışa dönük bir çocuktü. Yanımızda oturan çocuk ise tam tersiydi.

Jesse'nin ruhunda her zaman bir parça hüzn görmüşüm ve bugün o parça tamamen açılmış gibi hissettim. "Beni yalnız bırakmamı istedi," dedim Emma'ya ve kalbim parçalandı. "Benden hiç gitmemi istememişti."

Emma başını omzuma yasladı. "Bu, ölümcül bir hastalığa yakalanmanın gerçeği, değil mi?" dedi Emma. "Güneşin karanlık bir örtüyle kaplandığı günler

. Gelecek ve hayal ettiğin her şeyin bir anda yıkıldığı günler.

Jesse, her sabah kapımda bekleyerek, küstah gülümsemesi ve güneş gibi kişiliğiyle beni ayakta tutmuştu. Tedavilerim sırasında elimi tutmuş ve çizimleriyle yeteneğini göstermişti. O benim dayanağım olmuştu.

"Ona zaman ver," dedi Emma. "Hepimiz kırılırsınız, değil mi? Ben kırıldım."

Ben de kırıldım. Birçok kez. Ve fark ettim ki, birini seviyorsam, her yanını sevmeliyim. En karanlık yanlarını da.

Emma'nın elini tuttum ve sıktım. "Odama gidip onu bekleyeceğim. İyi olduğunu bilmem lazım." Ona sarıldım. "Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Sonsuza kadar, bebeğim. Biz ömür boyu en iyi arkadaşız."

Gülerek kalbimdeki ağırlığı attım. "İyi geceler," dedim.

Jesse'nin odasının önünden geçerken kulağımı kapısına dayadım. İçeriden ses gelmiyordu, uyumuş mu diye merak ettim. İçeri girip ona sarılmaktan başka bir şey istemiyordum. Kırık parçalarından korkmuyordum, ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Çiftlik harikaydı, ama şüphesiz baskı altındaydık. Bazen sakinleşip dinlenmemiz gerekiyordu.

Yatak odama girip yatağımın yanındaki lambayı yaktım. Yatmaya hazırlanmak için banyoya gitmek üzereyken birdenbire irkildim. Şoktan ağzımı elimle kapattım, çünkü verandanın kapısının diğer tarafında Jesse, bir battaniyeye sarılmış duruyordu.

Kapıya gidip kilidi açarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Kapıyı açtığımda Jesse başını kaldırdı. "Özür dilerim, Junebug," diye fısıldadı ve tanıştığımızdan beri ilk kez başını eğip hıçkırarak ağlamaya başladı.

Beni saran acı tam anlamıyla mutlak bir acıydı. Kendimi Jesse'nin boynuna attım, kollarımı onun boynuna doladım ve onunla birlikte ağladım. Hayatımın aşkını zayıf kollarımda tutuyordum, ama onun için burada, böylece yanında olmak bile beni dünyanın en güçlü insanı gibi hissettiriyordu.

"Ben buradayım," diye fısıldadım. "Ben yanımdayım."

Jesse uzanıp kolumu tuttu, sanki ona destek olmamı istiyormuş gibi.

Başını defalarca öptüm, elimi yanağına götürdüm. "Seni seviyorum," dedim onu sallarken. "Seni çok seviyorum."

Bu Jesse'yi daha da ağlattı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Onu bu halde görmek dayanılmazdı — benim çekici, büyüleyici sevgilim, gözyaşlarına boğulmuştu. Yine de, onun yanında parçalanabileceği tek kişi olduğum için kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyordum.

Biz birbirimizin diğer yarısıydık. İyi günde, kötü günde.

Jesse'nin göğsü ağlamanın ardından sarsılıp zıplamaya başlayana kadar orada oturduk. Sonra başını kaldırdı, gözleri şişmiş ve yüzü kızarmıştı. Konuşmadı, ama yüzünde minnettarlık parıldadığını gördüm.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "İçeri girelim," dedim ve Jesse ayağa kalkıp yorgani da yanına aldı. Bizi yatağıma götürdüm ve birbirimize bakacak şekilde uzandık. Jesse'nin iki elini aramızda tutup dudaklarıma götürdüm ve öptüm.

Jesse gözlerini kapattı, dudakları hâlâ üzüntüden titriyordu. Sonunda, kekeleyerek nefes aldı ve "UT, gelecek sezon benim yerime başka bir QB aldı" dedi.

Kalbim parçalandı. "Bebeğim," dedim boğuk bir sesle.

"Tabii ki almışlar," dedi. Yıkık gözleri benimkilere baktı. "Sanki..." Sözüünü yarım bırakıp ekledi, "Sanki her şeyimi kaybediyorum."

Ona biraz daha yaklaştım ve tekrar öptüm. İçini dökmesini istedim.

"Ben safmışım, Junebug." Jesse zorlukla yutkundu. "Birinci aşamadaki tedavi işe yarasa bile, gelecek sezon UT'de oynayamayacaktım." Derin bir nefes aldı. "Gücüm ve enerjim tamamen tükendi. Özellikle de immünoterapi işe yaramadığı için."

"Henüz," diye ekledim.

"Henüz," diye tekrarladı Jesse, dudaklarının kıvrımı duygusal sisin biraz da olsa dağıldığını gösteriyordu.

Elini bıraktım ve elimi yanağına bastırdım. Dokunuşuma doğru döndü ve avucumu öptü. Kalbim çarpıntıya başladı. "Jesse Taylor, sen tanıdığım en inanılmaz çocuksun." Biraz daha gülümsedi. "Gelecek sezon oynayamasan bile, bir sonraki sezon için çok çalışacağına inanıyorum."

O içini çekti. "Yaralılar listesine alınacağım ve listeden çıkmak için çok çalışmam gerekecek."

"Bunu birlikte atlatacağız."

"Biz mi?" Jesse, huzurla dolarak sordu.

"Ne?" diye sordum.

"Sen 'biz' dedin," dedi.

Ona gülümsedim ve Jesse'nin yanağında beliren gamzesi beni eritti. "Tabii ki," dedim. "Kazanmak için ikimiz varız, unuttun mu?"

Elimi kaldırıp yumruk tokuşturmak için uzattım. Ama Jesse elimi kendi eliyle kapattı. Gülümsemesi kayboldu ve bakışlarıyla beni dinlemem için yalvarırcasına, "Bazen çok üzülüyorum," dedi. Midem düğümlendi. Ama o sadece benim hep şüphelendiğim şeyi kelimelere döküyordu. Devam etmesi için ona başımı salladım. "Bu reddedilme, Junebug. Ben bununla pek iyi başa çıkamıyorum."

"Anlayabilirim," dedim. "Çok şey yaşadın." Jesse gözyaşlarını silmeye çalıştı ama birkaç tanesi damladı. Eğilip öptüm.

"Bu beni yutuyor. Annem ve kız kardeşlerim için hayal ettiğim şeyi yapamadığım için suçluluk duyuyorum. O kadar ki, memleketimdeki doktorum bana depresyon ilacı verdi."

"Bundan utanacak bir şey yok," dedim sert bir sesle. "Kanser olan birçok insan ruh sağlığıyla mücadele ediyor. Sürekli ölümü düşünüyor ve konuşuyoruz, Jesse. Bu kimse için kolay bir şey değil."

Jesse başını salladı. "Sanırım..." Durakladı. "Sanırım bugün, Matthew Banks'ı gördüğümde, konuştuğum adamı, birden fark ettim."

"Ne?"

"Uzun zamandır kurduğum planımın işe yaramayacağı. Bir sonraki aşamada remisyona girsek bile, vücudum çok şey yaşadı. Belki de o hayalleri gerçekleştirmek için çok fazla şey yaşadı."

"Jesse," dedim, ona o kadar yaklaştım ki aynı havayı soluyorduk. "Anneni çok uzun zamandır tanımıyorum, ama sana yüzde yüz emin olarak söyleyebilirim ki, onun tek istediği senin mutlu olman. Eğer bu, futbol hedeflerine ulaşmak için çalışmaya devam etmek anlamına geliyorsa, harika. Ama gelmiyorsa, annenin bunu da destekleyeceğinden eminim."

"Biliyorum," dedi Jesse, sanki yılların stresini boşaltır gibi vücudu gevşedi.

Ona eğilip öptüm. Dudaklarında gözyaşlarının tuzunu hissettim. Geri çekilirken, "Seni beklentisiz seviyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum çünkü sen tanıdığım en tatlı, en nazık çocuksun." Gülümsedim. "Beni güldürüyorsun ve hayatın düşündüğümde daha fazlası olduğunu gösteriyorsun. Sana hayranım. Ve sen hayatında ne yaparsan yap, ben senin yanında olduğum sürece umurumda değil."

"Olacaksın," dedi Jesse ve bu sözlerin doğruluğunu ruhumun derinliklerinde hissettim. "Sen ve ben, Junebug. Sonsuza kadar sen ve ben." Beni tekrar öptü. "Seni seviyorum. Seni uzaklaştırdığım için lütfen beni affet."

"Affedecek bir şey yok," dedim ve yorganı ikimizin üzerine çektim. Uyku bizi çekene kadar birbirimize baktık.

Jesse ilk uykuya daldığında, bir şekilde daha hafif görünüyordu, ama kalbim onun taşıdığı tüm yükü hissediyordu. Babasının ayrılması, onu hiçbir çocuğun gitmemesi gereken bir yola itmişti. Ama ben, hayatımızın geri kalanında, kendine çok fazla yük bindirdiğinde onun kurtuluşu olmaya karar verdim. Onun yerçekimi olacaktım, onu yere bağlayacaktım ve onun güneşi olacaktım, kaçınılmaz olarak gelecek karanlık bulutları uzaklaştıracaktım.

Son nefesime kadar onun kalbini kucaklayacak kız olurdum
—ve hatta ötesinde.

BÖLÜM 17

Jesse

“ BİR SONRAKİ TURA HAZIR MISIN?” DIYE SORDU SUSAN.

"Duruma bağlı," dedim. "Kovalar hazır mı?"

"Tabii ki," dedi, pazı kasımdan turnikeyi çözüp kan örneklerimi test için bir kenara koydu. İmmünoterapinin ikinci turu yarın başlayacaktı. Ve ben hiç olmadığım kadar hazırdım. June, ben tüm hayati organlarımı kontrol ettirip kanımı verirken, ebeveynlerinin evine gitmişti. Geçen geceki konuşmamızdan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Kendime biraz yükten kurtulup sadece *kendim olmaya* izin vermiştim. Ayrıca, hastanenin psikoloğu Michelle ile konuşmaya başlamayı da ayarlamıştım. Zararı olmazdı ve muhtemelen çoktan yapmam gerekirdi.

"Yarın görüşürüz Susan," dedim ve Susan'ın ofisinden çıktım. Bacaklarımdaki ağrıya dişlerimi sıkarak, bu gece uyuyabilmek için daha fazla ağrı kesici almam gerektiğini kendime hatırlattım. Son birkaç haftadır ağrım biraz artmıştı, ama bunun kanserin ilerlemesinin bir yan etkisi olduğunu düşündüm.

June'un kapısı hala kapalıydı, yani henüz dönmemişti. Kafamda çizmek istediğim birkaç görüntü vardı ve odamın kapısını açıp içeri girerken "SÜRPRİZ!" sesini duydum.

Zıpladım ve gözlerim, önümde duran takım arkadaşlarım ve McIntyre'ın ponpon kızlarına bakarak fal taşı gibi açıldı. Odamda yaklaşık otuz kişi vardı. Süitim tamamen

mavi ve beyazla süslenmişti, iyileşmem için posterler ve benim ve arkadaşlarımdan resimleri vardı.

"Ne... ne?" diye kekeleydim. "Burada ne yapıyorsunuz?"

En iyi arkadaşım ve takım arkadaşım Michaels öne çıktı. "Seni görmeye ve bir sonraki tedavi için sana şans dilemeye geldik," dedi.

Bana bakarken gülümsemesinin biraz kaybolduğunu fark ettim. Midem düğümlendi. "Berbat göründüğümü biliyorum," dedim ve Michaels gözlerini bana dikti.

"Ben... ben... ben..." diye kekeleydi.

Koluna hafifçe vurdum. "Seninle dalga geçiyorum," dedim, tam o sırada arkadaşım ve baş ponpon kız Josie bana bir hediye çantası uzattı.

"Jesse, seni görmek çok güzel," dedi ve bana sarıldı.

Yorgunluğumu belli etmemeye çalışarak yatağa oturdum. Hediye çantasını açtım ve içinden bir ev forması çıkardım. Tüm takım arkadaşlarım üzerine iyi dileklerini ve geçmiş olsun mesajlarını yazmışlardı.

"Çok beğendim," dedim, sesim titriyordu. Kafamı kaldırdığımda, tezahüratlar kesilmiş ve herkes bana biraz garip garip bakıyordu. Kendimi akvaryumdaki balık gibi hissettim. Ayağa kalkarak, "Neden öyle duruyorsunuz? Gelin merhaba deyin" dedim. Takım arkadaşlarımı ve arkadaşlarımı tek tek kucakladıkça gerginlik azaldı. Hepsi futbol eşofmanları giymişti ve ponpon kızlar ellerindeki ponponlara kadar tam üniformalıydılar.

Herkes odanın içinde yerini aldı, yere, minderlere ve koltuklara oturdu. Michaels, mevcut sezon ve yaşadıkları birçok mağlubiyet hakkında konuşmaya başladı. Onların maçları, partileri ve dedikoduları hakkında konuşmalarını dinlerken, kendimi tamamen kopmuş hissettim. Rakip takımlarımızdan ve maç günlerinden bahsediyorlardı, ama o hayat bana çok uzak geliyordu.

"Ne zaman geri döneceksin?" Yedek oyun kurucu Gavin sordu. Kendini küçümseyen bir kakhaha patladı. "Orada ölüyorum dostum." Gözleri o kadar büyüdü ki beni güldürdü. "Öyle demek istemedim... Çok üzgünüm," diye kekeleydi.

Ölmek. Ne kadar tabu bir konu.

"Önemli değil dostum," dedim ve tekrar güldüm. Ama o kakhaha ağzımda toza dönüştü. Onların burada olmalarını seviyordum ve beni görmek için bu kadar yol kat ettiklerini takdir ediyordum, özellikle de Zilker Park'ta olanlardan sonra. Ama bana farklı davranıyorlardı. Çabalıyorlardı ve bunun için hepsini seviyordum, ama ortadan kalkmayan bir garip his vardı. Ölmek ya da seni yok etmeye çalışan bir hastalıkla savaşmak

insanlar sana eskisi gibi davranmaz, seni kırılgan ve hassas biri olarak görürlerdi. Banks'ın da böyle düşündüğü belliydi.

"Yakında geri döneceğim demek isterdim, ama..." Omuz silktim. "Daha tedavi görmem gerekiyor." Şaşırtıcı bir şekilde, bunu söylemek, geleceğime bu kadar odaklanmak zorunda olmamak iyi geldi.

"Ama geri geleceksin, değil mi?" dedi Michaels ve oda o kadar sessizdi ki iğne düşse duyulurdu. Sonuçları sadece annem, kız kardeşlerim ve koçum biliyordu. Arkadaşlarım hiçbir şeyden habersizdi. Ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken, onlara cevap vermek için ağzımı açtığımda kapım aniden açıldı ve June içeri girince gerginliğim anında azaldı.

"Jesse!" dedi, gözleri elindeki deftere kilitlenmiş halde. "Daha fazlasını yazdım..." Yavaşça durdu ve gözlerini kaldırarak odamdaki herkesin ona odaklandığını gördü. Yanakları kızardı ve gerginliğini bastırmaya çalıştığını gördüm.

Otuz çift meraklı göz, siyah tayt, kabarık çoraplar, terlikler ve bol siyah bir kazak giymiş kızımı süzüyordu. Bugün kırmızı bir başörtüsü takmıştı ve bu, kahverengi gözlerini sonbahar yaprakları gibi gösteriyordu.

Kimse bir şey söylemeyince June başını bana çevirdi.

"Junebug," dedim ve elimi uzattım.

Utangaçlığı onu ele geçirdi ve hareket etmesi bir saniye sürdü, ama yine de elimi tuttu ve ben onu kendime doğru çektim. Kolumu beline doladığım anda, hissettiğim tüm garip duygular kayboldu.

Ekibime dönerek, "Çocuklar, bu June. Kız arkadaşım," dedim.

Yüzlerinde şok ifadeleri gördüm, June'u değerlendiren ve onun da burada hasta olduğunu açıkça anlayan insanlar gördüm. Michaels ilk ayağa kalktı. "Ben Michaels, James, ama herkes bana Michaels der. Jesse'nin en iyi arkadaşıyım."

"Merhaba," dedi June ve elini sıktı. Sonra utangaç bir şekilde diğerlerine el salladı. "Merhaba. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

June bana döndü. "Ekibim, ikinci aşamaya geçmeden önce bana sürpriz yapmak istedi" diye açıkladım. Omuzları gevşedi ve yüzündeki memnun ifadeyi görebiliyordum.

"Çok nazıksınız," dedi. Son birkaç gündür benim dayanağım olmuştu ve ekibimin benim için bunu yapmasından gerçekten etkilendiğini görebiliyordum.

"Koç bizim için dışarıda barbekü hazırlıyor." Michaels, June'a başıyla işaret etti. "Herkesi buraya davet ediyor. Sen de gelmelisin."

"Teşekkürler," dedi June kibarca ve ben onu kendime yaklaştırdım. "Sizi yalnız bırakayım," dedi, uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu yakınımında tuttum.

"Aslında," dedim, takımıma dönerek, "June ile kısa bir şey konuşmam lazım, sonra hemen gelirim."

Ekibim tek tek ayrıldı, el sallayarak ve vedalaşarak birbirlerini itip kakarak dışarı çıktılar. Son kişi de çıkıp kapı kapandığında June bana döndü. "Bu çok utanç vericiydi. Misafirlerin olduğunu bilseydim içeri dalmazdım."

Ekibimin hazırladığı dekorasyonu engelsiz bir şekilde görebildim. Çok... fazlaydı. Minnettardım ama... ne hissettiğimi bilmiyordum.

June gözlerimin izlediği yere baktı ve bakışları şimdi duvarıma yapıştırılmış posterlere, sandalyelere bağlanmış balonlara ve masamın üzerinde duran imzalı kaska kaydı. June her posterini inceledi, özellikle de eski fotoğraflarımın olduğu posterleri.

"Seni gerçekten seviyorlar," dedi. Cevap vermediğimde bana baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Boğazım kurumuştur. Başımı öne eğdim ve June'un göğsüne yasladım. O benim beyzbol şapkamı çıkardı ve elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. Nefes alıp verdim, onun dokunuşunun hissine odaklandım. "O... artık eskisi gibi değil."

June devam etmemi bekledi, düşüncelerimi kelimelere dökmem için bana zaman verdi.

"Onlar benim takım arkadaşlarım, en iyi arkadaşlarım. Onları çocukluğumdan beri tanıyorum." Ellerimi June'un süveterine doladım. Dışarısı sıcak olsa bile o hep üşürdü. "Ama bugün onları görmek ve Zilker Park'ta Banks'ı görmek... farklı bir his. Ben farklı hissediyorum. Sanki artık eskisi gibi değiliz." June'un gözlerine baktım. "Bu mantıklı geliyor mu?" Kafam hâlâ biraz karışık.

"Tabii ki mantıklı," dedi ve başparmağını yanağımda yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. "Çünkü artık aynı *değilsiniz*. Ne kadar istesek de, aynı olmak imkansız. Biz burada hayatlarımız için savaşıyoruz, onlar ise evlerinde, hayatları değişmeden. Kimsenin suçu ya da hatası yok, ama gerçekliklerimiz o kadar farklı ki, artık aramızda bir mesafe olmalı."

"Seninle aramızda yok," dedim ve ona daha sıkı sarıldım. June benim can simidimdi.

O gülümsedi. "Bu çünkü biz bağlı bağlı iki ve Kemoterapi Kulübü üyeliğiyle birbirimize bağlıyız. Biz böyle özeliz."

Başımı geriye attım ve güldüm. "Şakacı olan benim, Junebug."

"Meh," dedi. "Benim de anlarım var. Özellikle sen moralin bozukken."

"Seninle tanıştığıma çok mutluyum," dedim ve elini tutup avucunu öptüm. avucunu öptüm.

"Hangi evrende? Bu evrende mi, yoksa sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız evrende mi?" diye alay etti.

"Her ikisinde de," dedim, yüzde yüz ciddiydim. "Her evrende, her hayatta, ne kadar uzun sürerse sürsün."

June geri çekildi ve hala elimi tutarak beni çekti. "Hadi gidip takım arkadaşlarını görelim. Seni görmek için uzun yol geldiler. Onları daha fazla bekletmek kabalık olur."

"Benimle kalacaksın, değil mi?" dedim.

"Her zaman," dedi ve beni avluya götürdü. "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım."

Sonsuza kadar, diye düşündüm dışarı çıkarken.

Sonsuza kadar.

Birkaç saat sonra, otobüs çiftlikten ayrılıp yolda kaybolurken takım arkadaşlarıma, koçuma ve arkadaşlarıma el salladım. Izgara dumanının kokusu hala havada asılı duruyordu.

June kolunu belime dolamış, başını göğsüme yaslamıştı. "Odalarımıza gidelim," dedi, ama ben onun yumurta sandalyeye dönmek istediğini biliyordum. Gece ılık, gökyüzü kararmaya başlamış ve yıldızlar uyanmaya başlamıştı.

Onu kapısında öptüm. "Dışarıda görüşürüz."

June başını salladı ve odasına girip gece ilaçlarını aldı ve pijamalarını giydi. Ben de aynısını yaptım ve Michael'ın bana verdiği Polaroid'i yatağımın başucundaki masadan aldım.

Fotoğrafta June ve ben el ele tutuşmuş, birbirimize gülümsüyorduk. Michaels, hepimizin fotoğrafını çekmek için kamerayı getirmiş ve ayrılmadan önce fotoğraflarla başka bir poster hazırlamıştı. Cheerleaderlar onu odama asmıştı

odama asmışlardı, ama Michaels vedalaşırken bana özel olarak vermişti.

"O seni mutlu ediyor, dostum," dedi. Sonra gülümsemesi kayboldu. "İyi değilsin, değil mi?"

June'la çekilmiş fotoğrafıma sıkıca sarıldım ve başımı salladım. Michaels uzun bir nefes verdi ve alt dudağının titrediğini fark ettim. Elimi koluna koydum. "Bana iyi bir arkadaş oldun. Seni özleyeceğim, dostum."

"Hoşça kal deme, unutma," dedi, sesi titriyordu. Kansere yakalandığımdan beri bu benim alışkanlığım olmuştu. Hoşça kal demeyi nefret ediyordum. Her zaman çok kesin geliyordu.

"Veda yok," diye tekrarladım.

"Michaels!" Koç seslendi. "Gitmemiz gerek, evlat." Koç bana baktığında gözleri hüznünlüydü ve ben daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Seni seviyorum, kardeşim," dedi Michaels ve beni kucakladı. Sıkı bir kucaklaşmaydı ve ikimiz de bunun son kucaklaşmamız olabileceğini biliyorduk. "Arama beni. Konuş benimle. Ben senin için buradayım."

"Ararım," dedim. Geri çekildi ve Polaroid'i işaret etti. "Onu bulduğuna sevindim."

Ben de öyleydim.

Eskiz defterimi dışarıya çıkardım, yumurta sandalyeye oturdum ve çizmeye başladım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ki, yumurta sandalye sallandı ve June otururken battaniye kalktı. İlk başta konuşmadık. Ben çizmeye devam ettim, o da yazdı. Ayaklarımla sandalyeyi ileri geri salladım. Sonunda, ay yüksekteyken, kolum ağrımaya başladı.

Eskizime baktığımda, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Michaels'ın bana verdiği resim gibiydi. Ama bu çizimde June ile aramızdaki bağı daha fazla hissettim. June'un elini elimde hissedebiliyordum, ona gülümserken dudaklarımın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Çok beğendim," dedi June ve masanın yanındaki fotoğrafı aldı. Bir süre sessiz kaldı, sonra "Sana bakışım hoşuma gitti," dedi. Gözlerini bana çevirdi. "Ve senin bana bakışın da."

"Aynı şekilde," dedim ve June tek kelimelik cevabıma sessizce güldü. Artık ne zaman çok şey hissettiğimi ama ne söyleyeceğini bilmediğimi biliyordu. Konuşmamızdan beri onun yanında tüm maskelerimi düşürmüştüm. June artık tüm beni, gerçek beni, tüm çıplaklığımı ve yaralarımı tanıyordu.

Bu çok özgürleştiriciydi.

Egg sandalyenin sallanması hipnotik bir etki yaratıyordu. June, "Buraya gelmeseydik..." dedi. Bir an durakladı ve ben sandalyenin yastığına başımı yaslayıp ona baktım. Gözlerime baktı. "Çiftliğe gelmeseydik, sence tanışır mıydık?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle olduğunu düşünmek istiyorum... neden?"

June, Ginger'a baktı. "Ne kadar yakın olsak da, sen bir futbolcusun, ben ise bir kitap kurduyum. Bu çiftliğin dışında, çok farklı çevrelerde yaşıyoruz. UT'de bile, sporcu yurtlarında kalırdın." June derin bir nefes aldı. "Josie gibi kızlar senin dikkatini çekerti, benim gibi ikircikli, yazar olmak isteyenler değil." Başını salladı. "Bilmiyorum, bazen bu yerde olmasaydık, birlikte olur muyduk diye merak ediyorum."

Onun ağzından çıkan kelimelerden nefret ettim. "Olurduk." Koltuğumda yerimi değiştirdim ve June'un elini tuttum. "Seni çok seviyorum, June." Boğazımı temizledim, kalbim hızla atmaya başladı. "Sen benim ruh ikizimsin."

Gözleri parladı, ay ışığında çikolata havuzları gibi. "Ben de öyle düşünüyorum, biliyorum. Ama bazen, güvensizliğim beni ele geçirdiğinde, bunun her zaman yeterli olup olmadığını merak ediyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Birbirimize aşık olduğumuzu söylemiştik. Ruhlarımızı olabildiğince açmıştık.

"Üniversitede birlikte olduğumuzu yazıyorum," diye açıkladı ve dikkatim hemen deftere kaydı. Okumak istedim. "UT'ye gidersek, ya da umarım gideriz, sen futbol oynarsın, ben yazarım, nasıl olacak?" June tekrar bana döndü. "Sen futbol partilerinde olacaksın, ben eğlenemeyeceğim. Ben yazma gruplarında olacağım." June yenilgiyi kabul eden bir nefes verdi. "Bilmiyorum, sadece yazdıklarımı yazarken, bugün takım arkadaşlarını görünce, bu çiftliğin dışında tamamen farklı insanlar olduğumuzu hatırladım."

"Zıt kutuplar birbirini çeker," dedim ve June'un üzüntüsü biraz azaldı. "Bana bak," dedim ve o da baktı. Belki de şimdi onun titreme sırası gelmişti. Ellerini daha sıkı tuttum. "Sorunlarımız, meselelerimiz, hatta kavgalarımız olabileceğini anlıyorum." Sanki titriyormuş gibi yaptım ve June biraz gülümsedi. "Bütün çiftlerde olur. Ama sana kesin olarak bildiğim bir şeyi söyleyeceğim." June başını eğdi. "Her zaman, her evrende seni seçeceğim. Seni tamamen kendim için seçiyorum." Çenemi onun defterine doğru ittim. "Kavga ettiğimizi, mücadele ettiğimizi yaz, ama bir an bile bunun bizim için son olacağına inanma. Bazen zor olacak mı? Evet. Ama hiçbir şey kanserle mücadele kadar zor olmadı ve bence

bunda oldukça başarılı olduğumuzu düşünüyorum — immünoterapi işe yaramamasına ve kanserimizin ilerlemesine rağmen."

June, karanlık mizah girişimime kahkahalarla güldü.

Yine de beni anladığından emin olmak istedim: "Yazılarında bize zor anlar yaşatarak, sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza dair hislerini, endişelerini ve şüphelerini ifade etmek istiyorsan, sorun değil. Bu beni şu anda üzmez. Ama şunu bil ki, bizden asla vazgeçmeyeceğim. Bu hayatta ya da bu defterde yarattığın hayatta." Elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," dedi ve elimi bırakıp defteri bana verdi. "O zaman oku," dedi ve battaniyeye kıvrılıp yanıma sokuldu.

Kalbim güm güm atarken sandalyeye yaslanıp okumaya başladım.

BÖLÜM 18

Haziran

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

I Sınıftan çıkıp avluya girdim. İnsanlar gruplar halinde çimlerde uzanmış dinleniyorlardı. Jesse'yi arayıp nerede olduğunu sormak için cep telefonumu çıkardığımda, tanıdık kahkahası kulaklarıma ulaştı.

Avluyu taradım ve Jesse'yi takım arkadaşlarının oluşturduğu büyük bir grubun içinde buldum. Onun ilgi odağı olarak keyifli vakit geçirmesini izlerken gülümsedim, ama sonra futbol takımına doğru yürüyen bir grup kız gördüm, içlerinden ikisi Jesse'ye doğru ilerliyordu. Kızlardan biri Jesse'nin söylediği bir şeye güldü ve koluna dokundu.

Jesse hemen çekildi, ama midem bir anda düğümlendi ve kıskançlık beni ele geçirdi. Oraya gidip onu görmem gerektiğini söyledim kendime. Ama Jesse'nin üniversitede gördüğü ilgiyle hala başa çıkamıyordum. Ne zaman birlikte olsak, yargılayıcı bakışları hissedebiliyordum. Kendime güvenim artmış olsa da, bazen yetersizlik duygusu beni felç ediyordu. Jesse beni seviyordu. Bunu biliyordum. Onu seviyordum ve birlikte olmamız gerektiğine inanıyordum. Ama bazen kendimi değersiz hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum ve umursamamaya çalışıyordum. Ama ben böyle biri değildim ve spot ışığında olmak benim için asla rahat bir şey olmayacaktı.

Jesse cep telefonuna baktı, yazmaya başladı ve telefonuma bir mesaj geldi.

JESSE:

Neredesin bebeğim? Buluşmak ister misin?

Cesur olmaya çalışarak bir adım öne çıktım. Ama Jesse başını kaldırıp beni aramak için avluya baktığında, dönüp kütüphaneye doğru koştum. O anda o kadar insanın karşısına çıkamazdım. Başka bir gün tekrar deneyecektim.

—en azından kendimi buna inandırmaya çalışıyordum.

Sydney ve ben caddede yürürken sokak kalabalıktı. Sağımızdaki evden müzik sesi geliyordu ve insanlar ön bahçeye dökülmüş, tökezleyip bağırarak eğleniyorlardı. Sydney kolunu bana daha sıkı sarıldı. Bu ikimizin de tarzı değildi, ama Jesse'ye geleceğime söz vermiştim ve Sydney de bana eşlik edeceğini söylemişti.

Bugün Jesse sahaya çıkmıştı. İkinci yedek oyun kurucu sakatlanmıştı ve bu sayede Jesse ilk kez yedek kulübesinde yer almıştı. Birinci yedek oyun kurucu da sakatlanınca Jesse sahaya çıktı. Harika bir performans sergiledi ve ben onunla gurur duyuyordum.

Sezonun bu kadar erken bir döneminde Jesse'nin sahaya çıkacağını beklemiyorduk. Geçen yılki tedaviden sonra hazır olup olmadığından emin değildim ve vücudunun takımdaki diğer oyuncular kadar güçlü olmadığını düşünüyordum. Ama yanılmışım, hem de çok yanılmışım.

Ayrıca, tamamen karanlıkta yaşadığımı da fark ettim. Jumbotron'da görünen Jesse'nin büyüleyici gülümsemesi ve inanılmaz yeteneği ile mükemmel bir görüntü sergilerken, seyircinin tepkisini görünce, onun ne kadar önemli bir oyuncu olacağını ve futbolcuların gerçekte ne kadar popüler olduğunu ne kadar hafife aldığımı anladım.

Oynadığı oyundan sonra, tüm dikkatler artık onun üzerindeydi.

Jesse'nin annesini video görüşmesi ile aradım, böylece iş molasında maçın bir kısmını izleyebilirdi. Bu onu çok mutlu etmişti. Ama daha sonra Jesse'yi arayıp buluşmak istediğimde, koç onun röportajları olduğunu söyledi. Üniversite futbol sahnesine patlamıştı ve birdenbire herkes onunla ilgilenmek istiyor gibiydi.

Bu akşam bir üniversite kulübünde düzenlenecek futbol partisinde onunla buluşmayı kabul etmiştim, ama şimdi buraya gelince kararımdan şüphe etmeye başladım.

"Vay canına," dedi Sydney, kapının yanındaki saksiya kusarken uzun boylu bir adamı izlerken. Midem bulanıyordu. Hiç lise partisine gitmemiştim ve bu benim için ateşten geçmek gibiydi.

Jesse'ye mesaj attım ama henüz cevap vermemişti. "İçeri girip onu bulsak iyi olur," dedim, Sydney'i can simidiymiş gibi sıkıca tutarak. Ön kapıdan içeri girdiğimizde tam bir kaos vardı. Müzik o kadar yüksek sesliydi ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum, yerler dökülen içeceklerle yapış yapıştı ve hava dumanla doluydu.

Bunun için yaratıcı yazma dersini kaçırmıştım. Birkaç haftadır bir kafede küçük bir yaratıcı yazma kulübüne katılıyordum ve Jesse dışında hayatımdaki en güzel şeydi. Jesse ve benim hakkımda yazdığım çevrimiçi hikaye her zamankinden daha popülerdi ve üniversiteyi ve derslerimi seviyordum. Ama eksik olan bir şey vardı: erkek arkadaşımın daha fazla zaman geçirmek. Futbol ve dersler arasında birlikte geçirebileceğimiz zaman çok azdı ve bu beni çok üzüyordu.

Aramızda bizi farklı yönlerle çeken bir çekim hissediyordum. Bu beni çok korkutuyordu. Şimdi, onun arkadaşları ve tanımadığım insanlarla dolu bu partiye bakınca, aramızdaki farklar çok bariz görünüyordu.

"June!" Jesse'nin takım arkadaşı ve yakın arkadaşı Sheridan beni merdivenlerden gördü ve eliyle beni çağırdı. Elinde kırmızı bir Solo bardak vardı ve içindeki bira ya da her neyse onu yere döküyordu. Ona doğru yürüdük ve o kolunu omzuma attı. "Erkek arkadaşını gördün mü?"

"Onu arıyordum," diye bağırdım.

"Ne?" Sheridan bağırdı, sonra başını salladı. "Seni duyamıyorum." Mutfağı işaret etti. "Bu tarafta."

Sydney'in elini sıkıca tutarak Sheridan'ın ardından mutfağa girdik. Her taraftan insanlar bize çarpıyordu ve mutfağa girip onu görene kadar nefesimi tuttum.

Jesse, takım arkadaşlarıyla birlikte duruyordu, elinde bir bira vardı. O içki içen biri değildi, ama bu gece kutlayacak çok şeyi olduğunu tahmin ediyordum. Gözlerim onu gördüğü anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Jesse Taylor'a bakıp başım dönmeyecek bir anın geleceğini hiç düşünmemiştim. Saçları uzamıştı, kulaklarının etrafında kıvrılıyor, alnına rastgele düşen bukleler çok sevimli duruyordu. Kasları daha da gelişmişti, bunu giydiği kolsuz Longhorns tişörtünden ve belirgin pazılarından anlaşıyordu.

Sanki beni izlediğini hissetmiş gibi, Jesse başını kaldırdı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. İstedikimiz kadar sık görüşmesek de

görüştüğümüzde sanki ay ve yıldızlar hizaya girmiş ve dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi oluyordu.

Jesse, takım arkadaşının sözünü bitirmesine bile izin vermedi. Bunun yerine, doğrudan bana doğru koştu, kollarıyla beni sardı ve yerden kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım ve partiyi unutup, sadece ikimizin olduğu küçük dünyamıza daldık.

"Junebug," diye fısıldadı, sonra beni o kadar derin öptü ki, ayak parmaklarımın ucunda bile bir karıncalanma hissettim. Ayrıldığında alnını alnıma dayadı. "Gelmişsin."

"Bugün harikaydın," dedim, ellerimi başının arkasındaki buklelerine geçirerek. "Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsemesi odayı aydınlattı. Ona daha sıkı sarıldım, sonra beni yere indirdi.

O bunu yaparken, bir grup kızın bize bakarak öfkeyle baktığını fark ettim. Midem bulandı. Bu, burada yaşamımızın beklememiştik bir başka yönüydü: Jesse'nin kızların ilgisini çekmesi. Jesse'ye yüzde yüz güveniyordum ve bunu beklemediğim için naif davrandığımı biliyordum. Ama kızların bizi birlikte gördüklerinde yüzlerindeki inanamama ifadesi beni rahatsız etti. Bunu söylemekten utanıyordum, ama öyleydi. Eğer bugün olduğu gibi sahada zaman geçirmeye devam ederse ve bugün olduğu gibi iyi oynarsa, durumun daha da kötüye gideceğini biliyordum.

"Hey, Syd," dedi Jesse, Sydney'e dönüp ona hızlıca sarıldı. "Bir şey içmek ister misiniz?"

"Bir soda lütfen," dedi Sydney.

"Sana su ister misin, Junebug?" Yakındaki kızlardan yine birkaç alaycı yorum duydum ama duymazdan gelmeye çalıştım. Ben içki içmezdim. Ölümcül kanseri atlattıktan sonra vücuduma olabildiğince iyi davranmaya çalışıyordum. Tabii ki kendime ödülleri veriyordum ama Jesse ve ben nüksetme olasılığını biliyorduk ve en iyi şansы yakalamak için elimizden geleni yapıyorduk.

Jesse bize içeceklerimizi uzatırken, arkadan biri "Taylor!" diye seslendi. Longhorns'un savunma oyuncusu Lockwood, Jesse'ye el sallıyordu.

Jesse başını salladı. "Kız arkadaşımınla birlikteyim." Kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Maçtan sonra seni göremedim, üzgünüm. İşler çığırından çıktı."

Ona gülümsedim. O kadar mutluydu ki, coşku dolu görünüyordu. Yanaklarını avuçlayarak, "Harikaydın," dedim.

Jesse beni öptü, tam o sırada başka biri onun adını seslendi. Jesse inledi ve alnını alnıma dayadı. "Buraya gelmemeliydim."

"Tabii ki gelmeliydin," dedim ve bu gece onu kutlamak isteyen bu kadar çok insan olması beni gerçekten etkilemişti. Bu an için çok mücadele etmişti. Hayali gerçek oluyordu.

"Git," dedim ve onun dikkatini çekmeye çalışan oyunculara işaret ettim. "Ben burada bekleyeceğim."

"Emin misin?" diye sordu çekinerek.

"Git," dedim, o beni tekrar öperken gülerek, sonra da insanlık tarihinin en klişe hareketiyle uzaklaşırken elleriyle bir kalp işareti yaptı. Sydney'e döndüm, o da farlara bakmış geyik gibi duruyordu. Jesse mutfaktan çıkınca, mutfak çabucak boşaldı ve biz yalnız kaldık.

"Sanki ünlü biri gibi," dedi Sydney, herkesin ona akın akın koşmasını izlerken.

"O her zaman böyle çekiciydi," dedim, Harmony Ranch'e geldiğim günü hatırlayarak, herkesin onu çevrelediği anı, ben de dahil. Kızlar yine ona doğru ilerledi, elleriyle kollarına, sırtına dokunmaya çalışıyorlardı, ona yaklaşmak için her şeyi yaparlardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Sydney, aynı şeyi açıkça görerek.

Hayır demek istedim, ama söyledim. "Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Çok güzel bir kız Jesse'nin boynuna kolunu doladığında midem bulandı. Jesse, kibarca onu itti. Sonra bana döndü ve gözlerime baktı. Orada ne gördüğünü bilmiyorum, ama bana doğru bir hamle yaptı, ancak başka bir grup erkek tarafından engellendi.

"Tuvalete gitmem lazım," dedim Sydney'e. "Gelir misin?"

"Evet," dedi. Mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yürüdük. Tuvaletin boşalması için sadece birkaç dakika beklemek zorunda kaldık. "Sen önce gir," dedi Sydney, duvara yaslanarak. "O insanlardan biraz uzaklaşmam lazım."

Onu çok iyi anladığımdan, tuvalete girdim, kapıyı kilitledim ve nefes almaya çalıştım. Gözlerimi kapatıp Jesse'ye sarılan kızın görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Kıskançlıktan nefret ediyordum. Zehirli bir duyguydu, ama farklılıklarımızla ilgili tüm korkularımın gerçek olduğunu görmek gibiydi.

Lavaboya gidip ellerimi yıkadım. Kendime veya görünüşümle ilgili olumsuz düşüncelere kapılmamaya kararlı bir şekilde yüzüme baktım. Kendime moral verici sözler söyledikten sonra çıkmak üzereydim ki, "Nasıl birlikte olduklarını hiç anlamıyorum" diye bir ses duydum.

"Sheridan, aynı hastanedeydiklerini, kanserle mücadele ettiklerini söyledi. Böylece bir araya gelmişler." Vücudumdaki her kas dondu.

Ben.

Benden ve Jesse'den bahsediyorlardı.

"Topallamasını açıklıyor," dedi içlerinden biri acımasızca gülerek, kalbimi parçaladı.

"Ve o berbat saç uzantıları," dedi diğeri ve tüm niyetime rağmen gözlerim doldu.

"Dürüst olalım," dedi ilk kız, "eğer travma bağı olmasaydı, ona iki kez bakmazdı bile. Jesse Taylor çok yakışıklı. On üzerinden on bir. O en iyi ihtimalle beş. Onu terk ettikten sonra hayatta kaldıkları için kendini kötü hissettiği için onunla birlikte olduğuna eminim. Gerçekten çok üzücü. Bugün oynadığı oyuna bakılırsa, büyük işleri başaracak. Onunla uzun süre birlikte kalmayacak."

Sanki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. Kalbim dakikada bir milyon kez atıyordu ve içimdeki tüm güvensizlikler su yüzüne çıktı. Ölümcül kanseri yenmiştim. Kazanmıştık. Yine de acımasız sözlere karşı hala hassastım. Bazen dünya çok kötü bir yer olabiliyordu.

Titrek ellerimle kapı koluna uzandım ve kapıyı açtığımda mutfaktan bana dik dik bakan aynı kızlarla karşılaştım. Dışarı çıktığımda ağızları açık kaldı. Başımı dik tutmaya çalışarak yanlarından geçerken topallamama lanet ettim.

"Sürtükler," diye tısladı Sydney, elimi tutarken. "Onun neler yaşadığını bilseydiniz, affetmesi için yalvarır, yakarırdınız. Jesse'ye gelince, onun ayaklarının dibinde tapınmasına ve sizin pislik kışklarınıza bakmadığı için kışkırtıyorsunuz."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sadece gitmek istiyordum. Yüzümü silerek üzüldüğümün izini bırakmadım ve aşağı indiğimizde kalabalığın içinde Jesse'yi aradım.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Sydney, sırtımı ovuşturarak.

"Hadi gidelim," dedim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Dışarıda, evin garaj yolunda durduğumuzda, "Ona olanları anlatma, lütfen," dedim.

"Neden?" diye sordu. "Senin iyi olup olmadığını görmek ve o kızlara hadlerini bildirmek isteyecektir."

"Hayır," diye bağırdım. "Bu gecenin tadını çıkarmasını istiyorum. Bunu hak ediyor, Syd. Ne kadar hak ettiğini bilemezsin." Aklım, gücünü yeniden kazanmak için mücadele ettiği günlere gitti. Bu sezon oynayabilmek için yorulmak bilmeden çalışmıştı.

Bugün, tüm bu çabaların doruk noktasıydı.

"Onların söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Sydney ve ellerimi tuttu. "June? Bana inanman gerekiyor. Sen çok güzelsin ve onlar sadece senin onlardan daha iyi, daha nazik ve daha güzel olmandan dolayı kıskanç ve mutsuzlar."

"Seni seviyorum, Syd," dedim, ona sarılarak, desteği için minnettar hissederek. Beni savunmak için sözleriyle o kızları parçalamıştı. Tek sorun, onların da sözleriyle beni parçalamış olmalarıydı — kusursuz bir hassasiyetle.

"Junebug?" Jesse ön kapıdan girerken sesi evin dışına kadar duyuldu.

Sydney'den uzaklaşarak kendimi toparladım ve ona gülümsedim.

"Nereye gittin?" diye sordu, bana yaklaşıp. Yüzümü inceledi, gözleri kısıldı.

"Sadece temiz hava almaya çıktım." Başparmağımı omzuma doğru uzattım. "Ama eve gideceğim. Yorgunum."

Jesse'nin yüzü soldu ve yutkundu. "O kız bana dokunduğu için mi? Yemin ederim onu ittim, June." Yüzümü avuçladı ve ağlamak istedim. O çok iyi bir insandı, ama burada dururken, arkamızda futbolcular ve hayranlarıyla dolu bir ev, Syd ve ben dışarıda, bariz ayrılığı görmemek imkansızdı.

"Sana güveniyorum, Jesse. Bunu biliyorsun." Öyleydim. Kesinlikle.

"Bir şey mi oldu?" Sesinde endişe vardı. "Junebug?"

"Hayır, gerçekten. Bu," dedim, evi, partiyi işaret ederek, "bu benim tarzım değil, bebeğim. Ama sen kal. Gecenin ve zaferinin tadını çıkar."

"Sen olmadan kalmam," dedi empatik bir şekilde.

"Ben eve gidip yatacağım," dedim. "İkimiz de." Sydney'i işaret ettim. "Sen kalmalısın. Takımınla kaynaş. Hepiniz için önemli bir gün."

Jesse'nin yüzündeki çelişkiyi okuyabiliyordum. "Yarın görüşürüz, tamam mı?" Onu tekrar öptüm.

Jesse yüzümü incelemeye çalıştı. Bir şey sakladığımı biliyordu, ama bunu onun için mahvetmek istemedim. "Emin misin?" diye sordu, tam o sırada Sheridan kapıdan onun adını seslendi.

"Çok içme," dedim ve içimde bastırmaya çalıştığım aynı korku dalgası yüzeye çıktı.

*"Bir damla bile içmedim," dedi Jesse, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle.
"Sadece birayı tutuyorum ve kimse bakmıyorken su içiyorum."*

"Gitsen iyi olur," dedim, Sheridan'ın hâlâ beklediğini görünce. Jesse tereddüt etti, sonra "İyi geceler, Junebug," dedi.

Gözlerim dolarken, "İyi uykular," dedim.

Sydney koluna girdi ve beni yurda geri götürdü.

Jesse ve ben bunu atlatacaktık; biliyordum. Biz birbirimiz için yaratılmıştık, ruh ikizleriydik. Kalbimde ortaya çıkan o şüphe çatlağını ve o kızların sözlerinin içimde bıraktığı izleri görmezden gelmem gerekiyordu.

BÖLÜM 19

Jesse

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

*O Bir şey açıktı: June benden kaçıyordu.
Bir hafta. Partiden bir hafta geçmişti ve o gece bir şey olduğunu biliyordum. Ne olduğunu öğrenememiştim ama bunun nedeni June'un benden kaçmasıydı. Midem bulandı.*

Gerçek şu ki, donakalmıştım. O olmadan hayatımda kim olduğumu bilmiyordum. O benim her şeyimdi. Futbolda çok başarılıydım. Kıdemli oyun kurucu Henderson ve yedeklerinin çoğu hala sakattı ve koç antrenmanlarda bana giderek daha fazla süre veriyordu. Her zaman hayalini kurduğum futbolu oynuyordum, inanılmaz bir birinci yıl geçiriyordum.

Ama artık bunların eskisi gibi bir önemi yoktu.

June son maça gelmişti ama maçtan sonra takılmamak için bir bahane uydurmuştu. Ortam gergindi ve nedenini bilmiyordum.

Yarın sabah deplasmana gitmek zorundaydım ve June'un bu akşam yaratıcı yazarlık kulübünde olduğunu biliyordum. Onu görmem ve aramızdaki uçurumu kapatmaya çalışmam gerekiyordu.

Hala beni sevdiğini bilmemin tek nedeni, bizim hakkımızda yayınladığı bölümdü — tedavilerimizin başarısız olduğu hikayemiz... beni mahveden hikaye.

Ama imkansız bir durumdan çıkmaya çalışırken ve paylaştığımız aşkı anlatırken bile, bu beni mahvetti. Ve bu tür duygular tek bir yerden geliyordu: onun kalbinden. Hala bizi istediğini, bunu istediğini bildiğim kalbinden.

Ve eğer o bunu göremiyorsa, onu ikna etmem gerekiyordu.

Kahve dükkânına girip, arka tarafta bir grup öğrenci bulana kadar kalabalık yeri aradım. Birkaç kişi bana bakıyordu. Maçta oynama şansı bulup takımımın galibiyetine katkıda bulunduktan sonra, kampüsün ünlülerinden biri haline gelmem şaşırtıcıydı.

Bir gazeteci, yeni bir monoklonal antikor formu için klinik deneye katılarak ölümcül kanserden kurtulduğum hikayemi duymuş ve bir gecede viral olmuştu. İnsanlar beni yeniden doğmuş bir sporcu gibi görüyordu.

Bunların hiçbiri umurumda değildi. Tek istediğim kız arkadaşımın geri dönmesiydi. Onsuz bir hafta çok uzun bir süreydi.

Dükkânda benim varlığım hakkında fısıldaşan insanları iterek geçtim ve yazı grubunun bulunduğu masa grubunun önünde durdum. Junebug'u birkaç saniye içinde buldum. Kot pantolon ve pembe gömlek giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış olan June, birinin söylediklerine dalmış, kahverengi gözleri parıldayarak ilgisini gösteriyordu.

Tanımadığım, kız arkadaşımın çok yakınında oturan bir adam başını kaldırıp beni gördü. Kaşlarını kaldırmamasından kim olduğumu bildiğini anlayabiliyordum. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyiz?"

Çalışmalarını okuyan kişi durakladı ve June, yanındaki adamın kiminle konuştuğunu görmek için başını çevirdi. Beni görür görmez koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Yanakları soldu ve tek istediğim masanın üzerinden uzanıp onu öpmek ve ona benim kızım olduğunu, benim de onun erkeği olduğumu, bizim Jesse ve June olduğumuzu hatırlatmaktı.

"Jesse," diye mırıldandı June, masanın etrafına gergin bir şekilde bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yarın Clemson'a gitmeden önce kız arkadaşımı görmeye geldim," dedim. "Seni özledim, Junebug," derken tüm dikkatinin bende olduğundan emin oldum. Sesimde, söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu ona anlatan gerginliği hissettim.

June'un yanındaki adam ona döndü. "Jesse Taylor'la mı çıkıyorsun?"

Adamın tavrı berbattı, ama onu görmezden geldim, hala June'un cevabını beklemekle meşguldüm.

"Öyleyim," dedi ona, sonra ayağa kalktı. Eşyalarını topladı ve yanına geldi. "Dışarı çıkalım," dedi.

Onu dışarıya kadar takip ettim. Kahretsin, bu kızı dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Dışarı çıkar çıkmaz June bana döndü. Çantasını kalkan gibi göğsüne çaprazlamış, savunma pozisyonunda duruyordu ve bana zar zor bakabiliyordu.

"Junebug?" diye fısıldadım. "Ne oluyor?"

Uzağa bakakaldı. Tekrar bana döndüğünde, ifadesi kaybolmuştu, büyük kahverengi gözleri hüznünlüydü. "Sanırım..." dedi, başını sallayarak. "İkimizin çok farklı yönleri gittiğini hissediyorum, Jesse."

Kalbim binlerce parçaya ayrıldığını hissettim, yavaşça, her biri acı verici bir darbeye.

"Ne?" diye çaresizce sordu. "Ne demek istiyorsun?"

June'un gözleri yaşlarla doldu. "Senin futbolun var. Hayalinin peşindesin, Jesse. Senin için çok mutluyum. Ama ben o dünyaya ait değilim." Arkasında bulunan kahve dükkânını işaret etti. "Benim yazma grubum, Sydney ve çevrimiçi hikâyem var. Evde kalıp kitap okuyarak eğleniyorum. Sen ise stadyumlarda on binlerce insanın önünde oynuyorsun ve senin için partiler düzenleniyor."

"Ee?" dedim çabucak. "Hepsi boş laf. Benim için önemli olan sadece sen ve ben."

"Sen de futbolu önemsiyorsun, Jesse. Önemsiyor olmalısın. Hayatın boyunca istediğin tek şey bu. Bizim için bir gelecek olmadığını düşündüğümüz zamanlarda, bizim için dua ettiğimiz şeyi sen yapıyorsun."

"Sen benim geleceğimsin, June!" Endişeyle saçlarımı karıştırdım. "Gerçekten ne oluyor?" diye sordum. "Partilere gelmek zorunda değilsin. Eğer istiyorsan ben de gitmem."

"Sana bunu yapamam, Jesse. Anlamıyor musun?" Yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Tüm övgüyü, tüm ilgiyi hak ediyorsun. Ama ben bununla başa çıkamıyorum... Bu ilgiyi kaldıramıyorum."

"Ne ilgi?" diye sordum, tamamen kafam karışmıştı.

June aniden sessizleşti ve tamamen kapandı, yüzü dondu.

"Junebug, lütfen," dedim ve ona yaklaştım. Kollarımı ona dolamak istedim, ama ruhu kırılmış ve zayıf görünüyordu. "Bir şey mi oldu? Geçen hafta öğrenci yurdunda bir şey oldu, değil mi? O zamandan beri benden uzaklaşıyorsun."

June o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hiç konuşmayacak sandım, ama sonunda sessizce, "Benimle dalga geçiyorlardı," dedi.

Donakaldım ve ellerim titremeye başladı.

"Hepsi senin dikkatini çekmeye çalışan bir grup kız."

Kanım buz gibi oldu ve damarlarımdan yavaşça akmaya başladı. Onun hayalet gibi bakışları benimkilerle buluştu.

"Benim topallamamı, saçımı alay ediyorlardı, Jesse..." Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı. "Neden benimle olduğunu anlayamıyorlardı ve bunun sadece birlikte kanseri yendiğimiz için, şimdi benimle olmak zorunda hissettiğin için olduğunu söylüyorlardı."

"Ama bu doğru değil," dedim. Soğukluk gitmişti. Öfke, sıcak ve güçlü, içimde o kadar çok birikti ki, sanki ateşten yapılmışım gibi hissettim. June'a yaklaştım ve ellerimi nazikçe kollarına koydum. "Bebeğim, bunu bilmelisin." Yanaklarından akan gözyaşları, durdurmam gereken iki nehir gibiydi.

"Bu aptalca. Öyle insanların ne düşündüğünü umursamamalıyım, özellikle de başkalarını yıkmaktan başka bir şey istemeyen acımasız insanlar. Ama bu beni çok aşağılık hissettirdi, Jesse."

"Öyle değilsin," dedim dişlerimi sıkarak. "Asla öyle düşünme, Junebug. Sen güzelsin, harikasın. Tanrım, June, şu anda hayatta olmamın, sahip olduğum her şeyin sebebi sensin. Sen yanımda olmasan, futbol umurumda bile olmaz."

June yere bakıyordu. Kalbim de onunla birlikte yere çakıldı. Bittiğini görebiliyordum, yenilmiş tavrından. "Ben kalın derili değilim, Jesse. Belki de haklılar, belki de çiftlik olmasaydı burada olmazdık. Belki de kanserle mücadele ederken birbirimize tutunduk ve ne zaman ayrılmamız gerektiğini bilemedik."

Beni vurabilirdi, o zaman daha az acırdı. "Bunu kastetmedin," dedim, sesim korkudan titriyordu. O anda beni çok korkutmuştu. June cevap vermedi. Bir adım geri attım. "Ne yani? Her şeyden sonra, bizden uzaklaşıyor musun?"

June'un omuzları çöktü. "Bence biraz ayrı kalmalıyız. Biraz nefes alalım, bir süre kendimize odaklanalım. Sadece... nefes alalım."

"Benden ayrılıyor musun?" diye fısıldadım, sanki yer altımdan kaymış gibi hissederek.

June'un gözleri benimkilere çarptı. "Asla," dedi şiddetle, ve bu, tüm bu karmaşık konuşma boyunca ondan aldığım tek teselli oldu. "Ama ben sadece... Bir süre göz önünde olmamam lazım,

Hayatımda biraz sıkıcı bir şey istiyorum." Başını salladı ama gözlerimden ayrılmadı. "Son birkaç yıl, ikimiz için de bir roller coaster gibiydi. Bir süre sakinleşmem, üniversitede fanfare ve yargılamalar olmadan ayaklarımın üstüne basmam gerekiyor."

"Ben sana sakinlik veremiyor muyum?" diye sordum. Kendimi uyuşmuş hissetmeye başlamıştım.

Parçalanmış.

June öne çıktı ve elini yanağıma koydu. Yumuşak, sıcak avucuna yaslandım. "Lütfen... sadece biraz zaman," dedi. "Söz veriyorum. Ben..." Nefesi kesildi. "Kendimi çok bunalmış hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse, o kızların söyledikleri... Henüz o tür bir incelemeye katlanacak kadar güçlü hissetmiyorum. Duygusal olarak hala toparlanmaya çalışıyorum ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Ben sadece..."

"Anlıyorum," dedim ve gerçekten anlıyordum. June dışa dönük birinden çok içe dönük biriydi. Küçük arkadaş grubunun rahatlığını, ruhu ile sayfalar arasındaki kişisel bağ olan tutkusunu seviyordu. Ben gürültücüydüm ve stadyumun ortasında olmayı seviyordum. Futbolun heyecanını, her şeyi riske atmayı seviyordum.

O kızların söyledikleri onu açıkça paramparça etmişti. Saçları ve topallığı konusunda özgüveninin olmadığını biliyordum. Birlikte olduğumuz ilk zamanlarda zorlanmıştı. Ama ben onu hiçbir zaman mükemmelden az görmemişim. Onların ona bu kadar acı vermesi beni çılgılık atmak istememe neden oldu.

"Anlıyorum," diye tekrarladım ve avucunu öptüm. Sonra eğilip dudaklarını öptüm. Dudakları yumuşaktı ve kahvesine serptiği tarçının tadı hala ağızımda vardı. "Çok uzun süre gitme, tamam mı?" dedim, sesim kısılmıştı ve onu tekrar öptüm. "Sen hala benim kızsın, ruh ikizimsin... Junebug'um."

"Teşekkür ederim," dedi, benim karşılık vermememden açıkça rahatlamış bir şekilde. Gözlerim yaşlarla dolarken yumruğumu kaldırdım. "İkinci grup kazanacak."

June yumruğunu kaldırdı ve benimkine çarptı, alt dudağı titriyordu. "İkinci grup kazanacak."

Ona hüünlü bir gülümseme attım. "İyi geceler, Junebug," dedim ve yurduma doğru yürüdüm. Hemen gitmek zorundaydım, yoksa dizlerimin üzerine çöküp kalması için yalvaracaktım. Ama bencil olamazdım. Bu zamanı ona tek başına bırakmalıydım, bu beni mahvetsede bile.

"İyi uykular," diye fısıldadı ama ben arkanı dönmedim.

Kalbimi ve ruhumu onun ellerinde bıraktığımdan emindim. Yakında bana geri dönecekti. Ve ben o günün gelmesini bekleyecektim.

Gerekirse sonsuza kadar beklerdim.

BÖLÜM 20

Haz

I VE ÖKSÜRDÜ HİÇBİR ŞEY BAŞKA GELMEDİ , VE Jesse sırtımı ovuşturdu. İmmünoterapi, ikinci aşama iyi gidiyordu ve bu seferki etkiler çok daha kötüydü. Daha yüksek dozlarda ilaç alıyorduk ve bunu anlayabiliyordum.

Sanki işaret verilmiş gibi, Jesse kovaya kusmaya başladı.

"İyi gidiyorsunuz çocuklar," dedi Chris, koltuğundan, sanki bizim özel tezahüratçımız gibi.

Jesse ona başparmağını kaldırarak cevap verdi. Terliyor ve rahatsız olmasına rağmen mizahı kaçırmaması beni gülümsetti.

Son bir saatte sessizleşen Emma'ya baktım. "İyi misin, Em?"

"*Her yerim ağrıyor,*" dedi, ama yanakları kıpkırmızıydı ve iyi görünmüyordu. "Bundan nefret ediyorum." Derin bir nefes verdi ve Bailey hasta kovalarımızı almak ve iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için geldiğinde hepimiz sessiz kaldık.

Emma'nın alnına dokundu ve kaşlarını çattı. "Hemen dönerim," dedi ve Jesse ile endişeli bir bakışlaştık.

Diğer grup bu döngü boyunca yatak odalarında kalmıştı, ancak Chemo Club film odasında güçlü kalmaya kararlıydı. Arka planda *Yüzüklerin Efendisi* oynuyordu ve ben en sevdiğim film serilerinden birine odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. Ama sonra Bailey bir termometreyle geri geldi. Termometre yüksek sesle bipleyince, çömeldi ve "Dr. Duncan seni muayene etsin diye odana gitme zamanı geldi, Emma" dedi. Ateşin var ve

seni yakından izlememiz gerekiyor."

"Harika," dedi ve ben onun elini tuttum.

Dokunduğumda çok sıcaktı. "İyi misin?"

"Ne yapacağını biliyorsun, June. İlaçlarını al ve uyu, yarın *Kralın Dönüşü* için geri geleceğim. En iyi arkadaşlarınla vakit geçiremeyeceğim için üzgünüm." Bailey ona ayağa kalkmasına yardım ederken, ona el salladım ve destekleyici bir şekilde gülümsedim. Onun odasına geri dönmesini izledik. Ateş, tedavinin bir başka yan etkisinden ibaretti. "Daha sonra, sakinleştiğinde ona bir bakalım," dedi Chris. Başını ovuşturdu.

Başını ovuşturdu. Bugün hiçbirimiz kendimizi iyi hissetmiyorduk.

Ben karar verdim. "Bugün Kemoterapi Kulübü'nü bitirmeliyiz," dedim, tam da Jesse tekrar kusmaya başlarken.

Chris endişeyle Jesse'ye baktı ama sonra başını salladı. "Sonra görüşürüz. Birkaç saat sonra tekrar toplanıp Emma'yı görebiliriz, olur mu?"

"İyi plan," dedim, Jesse Chris'e bir kez daha başparmağını kaldırarak. Kovanı yere koyan Jesse, koltuğundan kalktı. Ben de ona katıldım ve terli ellerimizle yavaşça ve zorlukla koridordan ilerledik. Ama Jesse odasına gitmedi, benim odama kadar peşimden geldi. Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Annen ve baban bu gece yok..." diye başladı.

Elini sıktım ve odama girdik. Yatağıma uzandık. "Junebug, sanırım bu şimdiye kadar yaptığımız en sapıkça şey," diye şaka yaptı, yatak başındaki kusma kovalarına işaret ederek. Gülmek istedim, ama başım yastığa değdiği anda göz kapaklarım ağırlaştı ve uykuya daldım.

Aniden uyandım. Oda zifiri karanlıktı. Kalbim hızlı atıyordu ve hızla lambayı açmak için eğildim. Jesse yanımdaydı ve ışığın parlaklığıyla uyanarak gözlerini kırptı.

Dışarıda koridorda koşan ayak sesleri duyduğumda, beni uyandıranın bu olduğunu anladım. Jesse telaşla oturdu. İnsanların çılgınca emirler verdiği boğuk sesleri duyuluyordu. Mümkün olduğunca çabuk battaniyeyi üstümden attım ve ayağa kalktım. Jesse de aynısını yaptı ve kapıya koştu.

Ne olduğunu görmek için koridora kafamızı uzattığımızda, Chris'in bize doğru koştuğunu gördük. Yüzüne bir bakış, kalbimin

düştü.

"Emma," dedi ve sanki dünya durdu. Bu iki kelime korku, endişe ve kaygıyla doluydu.

Konuşamıyordum, korku beni sarmıştı. Hepimiz olabildiğince hızlı bir şekilde koridordan onun odasına doğru yürümeye başladık.

"Uyandım ve tekrar uyuyamadım, bu yüzden ona bakmaya gittim," dedi Chris. "Ama oraya vardığımda, ortalık kargaşa içindeydi." Yutkundum, nefes almaya çalışarak, ve ben kalbimin bir mengeneyle sıkıştırıldığını hissettim. "Doktorlar ve hemşireler vardı, ve sonra..." Chris sözlerini yutkundum, ve ben koluna elimi koyarak onun daha da kötüye gitmesini engellemeye çalıştım.

"June. doktorlar. ...
perişan haldeydi."

Kollarımı Chris'in etrafına doladım ve o kollarımın arasına yığıldım.

Emma'nın odasından yürek parçalayan bir çığlık koridorda yankılandı. Bir çığlık daha duyduğumda kalbim durmuş gibi hissettim ve boğazımda bir yumruyla Emma'nın odasına yürüdüm. Çığlık tekrar duyuldu ve içeri baktığımda Emma'nın anne babasının yatakta durduğunu gördüm. Annesi çığlık atıyordu ve babası alnını kızının elinin arkasına bastırmıştı... o el güçsüzdü.

Görüşüm bulanıklaştı. Emma'nın boğazında bir tüp vardı ve kollarından, ona yardım etmek için sıvı verilen serumlar bağlıydı. Dr. Duncan odanın köşesinde, elini alnına koymuş bir şekilde bir çizelgeye bakıyordu. Susan ve Bailey bizi kapıda gördü ve yüzlerine bir bakış, bilmem gereken her şeyi anladım.

O ölmüştü... Emma, en iyi arkadaşım... ölmüştü.

"Hayır," diye fısıldadım, başımı sallayarak, gerçeği kabul etmeyi reddederek

Emma'nın annesi başını kaldırdı ve yıkılmış ifadesi sonsuza kadar sonsuza kadar aklımda kalacaktı. "O öldü, June. Bebeğim öldü." Kafamı defalarca salladım. Sadece birkaç saat önce şakalaşıyor ve film izliyorduk. Ona sonra görüşürüz demiştim. En iyi arkadaşlar olarak geçireceğimiz zamanı kaçırmıştık.

"Hayır," dedim tekrar, sonra biri beni yakaladı ve geriye düştüm. Jesse olduğunu biliyordum. Onun kollarının rahatlığını her yerde tanırdım.

"Junebug," diye fısıldadı, sesi duygu dolu. Ona döndüğümde onun da ağladığını gördüm. Sonra Chris'e döndüm. Hareketsiz, önümüzdeki kabusu kilitlenmişti.

"Chris," dedim, ama beni duyamadı. Hareketsiz bir şekilde yatakta yatan arkadaşımıza bakıyordu.

"Onun iyi olduğundan emin olmak için geldim," dedi donuk bir sesle. "Ateşi düşene kadar yanında oturmak için." Chris bana döndü, yüzünde yıkılmış bir ifade vardı. "Yarın *Return of the King*'i izlemek istiyordu. Çok heyecanlıydı. Daha önce hiç izlememişti."

Boğazımdan acı bir çığlık kopardı ve dizlerimin benden kesildiğini hissettim. Bailey ve Susan bize doğru koşullar ve Jesse'nin beni yakındaki oturma odasına taşınmasına yardım ettiler. Bailey beni bir sandalyeye oturttu ve Jesse yanıma oturdu.

Chris hala kapının eşiğinde durmuş, yataktaki Emma'ya bakıyordu.

"O ölmedi," diye fısıldadım, inkar duygusu içimi kapladı. "Bu bir hata. O ölmüş olamaz. İyileşiyordu. Tedavisi işe yarıyordu. O benim en iyi arkadaşım."

Yüzü solgun, orman yeşili gözleri cam gibi olan Jesse'ye döndüm. Hiçbir şey söylemiyordu.

Elini tuttum. "Durumu iyileşiyordu. Emma tedaviye yanıt veriyordu. *Yaşayacaktı*." Bu kelimeyi söylerken sesim kısıldı. "Yaşayacaktı," diye tekrarladım, ellerim titriyordu. Jesse'yi asla bırakmayacakmışçasına ona sarıldım. O da beni aynı şekilde sıkıca tuttu. "Üniversiteye gidecek ve birbirimizi ziyaret edecektik."

"Bebeğim," diye fısıldadı Jesse ve beni göğsüne çekti.

O anda yıkıldım. Jesse'nin güvenli kollarında, ağladığımdan göğsüm parçalanmıştı. Yanımdaki sandalye sallandı ve başımı kaldırdığımda Chris orada, duvara bakıyordu. Kollarıma sarıldım ve o da yıkıldı.

Emma'nın annesi ve babasının cansız bedeni üzerinde ağlama sesleri eşliğinde, üçümüz arkadaşımızın kaybının acısıyla yıkıldık. Susan ve Bailey sessizce destek olmak için yanımdan ayrılmadılar.

Bir süre sonra Chris'in ailesi geldi ve hepsi yere yığıldı, Chris onların kollarında. Şok ve kederle dolu balonumuzda zaman durdu. Kaç saat geçti bilmiyorum, ama Jesse tüm bu süre boyunca beni tuttu. Güçlü ve sağlam, parçalanmama izin verdi.

"June, Jesse, Chris?" Susan önümüze geçti.

Ona gözlerimi kırptım. Gözlerim şişmiş, boğazım ağrıyordu ve vücudum yorgunluktan bitkin düşmüştü.

"Emma'nın ailesi, Papaz Noel ile görüşmek için bir süreliğine ayrıldı."

Emma'nın kapısı kapalıydı, içeride bir kayıp olduğunu belirtmek için dışarıda bir mum yanıyordu. Ailesinin gittiğini fark etmemiştim bile.

"Eğer isterseniz içeri girip veda edebilirsiniz, dediler."

Neenee yanımıza geldi. "Çok üzgünüm," dedi ve onun da ağladığını görebiliyordum. Emma çok sevilen biriydi.

"Ne oldu?" diye sordu Jesse.

"Sepsis oldu," dedi Neenee. "Tedavi nedeniyle bağışıklık sistemi zayıflamıştı, enfeksiyon kapığında mücadele edemedi. Çok çabuk vefat etti."

Buna kendimi inandıramadım.

"Gidip vedalaşmalısın," dedi Chris'in annesi. "Bunu yaptığın için mutlu olacaksın."

Neenee elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Ayağa kalktığımda beni göğsüne sıkıca sarıldı. Şok, adrenalin ve üzüntü, tedavinin etkilerini bastırdığı için kendimi hasta veya yorgun hissetmemiştim bile. Neenee beni tutarken yanaklarımdan taze gözyaşları süzüldü. Geri çekildiğimde Jesse elimi tuttu. Titriyordu. Ona sulu bir gülümseme attım. Emma'nın kapısına yaklaşırken Chris arkamızdan yürüdü.

Jesse kapıyı açtı ve içeri girdik. Oda sessiz ve sakindi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama sanki ruhu artık orada değildi. Havada canlılık yoktu, hayat yoktu, onun tatlı kahkahasının uzak yankısı bile yoktu.

Chris kapıyı arkamızdan kapattı ve ben sonunda kendimi yatağa doğru çevirdim. Emma çok güzel görünüyordu, sanki sadece uyuyormuş gibi. Başında başörtüsü yoktu ve yüzü temizdi. Boğazındaki tüp ve kollarındaki teller yoktu. Temiz krem rengi pijamalar giymişti.

Huzur içinde görünüyordu.

Yatağın kenarına oturup elini tuttuğumda hıçkırıklar boğazımdan çıkmaya başladı. Eli hala sıcaktı, ama elimi tutamıyordu, sıkamıyordu ve dudaklarında bir gülümseme bile yoktu. Başımı eğip elinin sırtını öptüm.

"Sen yaşamak için yaratılmıştın," dedim. "Kazanıyordun, Em. İyileşmeye doğru koşuyordun." Chris, Emma'nın diğer tarafına oturdu, diğer elini tuttu ve Jesse arkama oturdu. Elini bacağına koydu ve hepimiz

onu tutuyorduk — tıpkı geldiğimizden beri birbirimize yaptığımız gibi.

Bir süre sessizce öylece oturduk. Sonra Chris konuştu.

"Sen benim en iyi arkadaşımın, Em," dedi, sesi titriyordu. "Şimdi kim benimle dalga geçecek? Kim benim alaycı sözlerime sadece senin yapabileceğin şekilde cevap verecek?" Sözleri boğazında düğümlendi, sonra elini öptü. "Birlikte Aggies olacağız." Başıyla bana ve Jesse'ye işaret etti. "UT'de bu ikisinin rakibi."

Güldüm, ama gülüşüm hıçkırığa dönüştü.

"Sensiz geri kalanını nasıl atlatacağım bilmiyorum," dedi Chris.

Başını eğdi ve omuzları titremeye başladı.

Jesse, "Seni özleyeceğim, Em. Böyle olmamalıydı. Böyle olmaması gerekiyordu." dedi. Ona döndüm ve yanaklarından akan gözyaşlarını gördüm. Ona yaslandım ve göğsüne gömüldüm.

Emma'nın elini sıkıca tutarak konuşmaya başladım. "Seni özleyeceğim, Emma. Öyle çok ki, bununla başa çıkamıyorum." Derin bir nefes aldım ve fısıldayarak, "Sen yaşamak için varsın" dedim.

Neenee kapıyı açıp gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar iki saat boyunca onun yanında oturduk. Son dakikaya kadar ona sarıldım. Bırakmak istemiyordum, çünkü o zaman her şey gerçek olacaktı. Bunun sadece bir kabus olmasını istiyordum.

Neenee içeri girdiğinde, Emma'nın alnına öpmek için ayağa kalktım. "Bana en iyi arkadaşın ne olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim, Emma," diye kulağına fısıldadım. "Sen benim için bir lütuftun."

Sonra Emma'nın annesi ve babası geri geldi ve hepimize sarıldı. Gerçekti. Bu gerçektir.

O gitmişti.

En iyi arkadaşım gitmişti.

Ve nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 21

Jesse

N JUNE'UN YANINA YATAKTA UZANDIĞIMDA EENEE HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ. Ben June'un ailesini arayıp sorun olup olmadığını sorduğuna eminim, ama umurumda değildi. Onu yalnız bırakmayacaktım. Chris, ailesiyle birlikte

oda. Emma'nın cesedi şapelin dinlenme odasına götürülmüştü.

Güneşin doğmasına çok az kaldığını bilerek karanlık geceye gözlerimi kıptım. Bu gece olanları anlam veremiyordum. Kollarımı June'a sıkıca dolamıştım. Göğsüm onun gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Her şey çok adaletsiz geliyordu.

June yavaşça geri çekildi ve ben onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktım. Cildinde kırmızı lekeler vardı, gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Beni uzun uzun baktı, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz nasıl yaşayabilirim bilmiyorum."

Her kelime ruhuma işledi ve vücudumdaki tüm acı, altın ışıkla yıkanmış gibi yok oldu.

"Junebug," diye mırıldandım ve yanağını avuçladım. Her ihtimale karşı söylüyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bunu içinde tutamıyorum." Gözleri parladı ve kırık da olsa dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yavaşça yaklaşıp kızımı öptüm. Onun ruhundaki üzüntüyü silmeye çalışarak onu öptüm, öptüm.

Geri çekildiğimde June, "Bütün kalbim senin ellerinde" dedi.

Gülümsedim. "Sen de benimkini tutuyorsun." Elini kaldırdım ve parmak ucumla avucunu okşadım. Gözlerine baktım. "Bana bir şey olursa..."

"Lütfen, söyleme," diye fısıldadı. "Şu anda bunu duyamam."

Ama bunu söylemem gerekiyordu. Bu gece Emma'yı görmek, bize her an her şeyin olabileceğinin kanıtıydı. Söylenmemiş bir şey kalmasını istemedim. "Junebug, bana bir şey olursa, avucunun içine, kalbimi tutan avucunun içine bak ve seni hiç kimsenin sevmediği kadar çok sevdiğimi bil."

"Jesse," diye mırıldandı June.

"Sen hayatımın en büyük nimetisin, Junebug. Futbol değil, başka *hiçbir* şey değil... sadece sen. Bunu bilmeni istiyorum. Bu çiftlikte sadece birkaç hafta daha geçirebilirsek, o zaman iyi bir hayat yaşamış olacağız."

June tekrar ağlamaya başladı ve o an çok ağır geçmesine rağmen, ona bunları söylerken kendimi daha hafif hissettim. "Sen benim hayatım *oldun*," dedi. "Ve ne kadar zamanımız kalırsa kalsın, bu asla değişmeyecek."

Elimi ters çevirdi ve parmağıyla avucumun içine bir kalp çizdi. Ona gülümsedim. "Benim kalbim de senin elinde," dedi.

Yatağının başucundaki komodine eğilip June'un kalem kutusunu buldum ve kalıcı bir keçeli kalem çıkardım. Kapağını dişlerimle açıp yanına uzandım ve avucunu bana doğru çevirdim. Sonra çizmeye başladım. June kalemi izlemiyordu. Sanki her bir parçamı hafızasına kazıyormuşçasına yüzüme bakıyordu.

"Bitti," dedim bitirdiğimde.

June yüzümden yoğun bakışlarını çekip eline baktı. Ağzından çıkan tatlı kahkaha kalbimi çarpıtmaya başladı. June bakışlarını bana çevirip "Sadece bir kalp çizmiş olamazsın, değil mi?" dedi.

Elimi göğsüme koydum. "June, sporcular da biyoloji bilebilir."

Tekrar güldü ve kalıcı siyah mürekkeple çizdiğim kalbi izledi — avucunun ortasında duran, mükemmel çizilmiş anatomik bir kalp.

Benim kalbim.

June sağ elimi açtı ve "Eşine de bir tane lazım" dedi.

Elimi kaldırdım ve avucumun ortasına bir tane daha anatomik kalp çizdim, tıpkı June'ununki gibi.

"İşte," dedi ve avuç içlerimizi birbirine bastırdı. "Artık birbirimizin kalbine hep dikkat edeceğiz." June'un avucundaki kalbi öptüm ve o da

ben de benimkini öptü.

Oda sessizdi. Elimi June'un pürüzsüz saçlarının üzerinde gezdirdim. "İyi misin?" Saçma bir soruydu, ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Hayır," dedi. "Sen iyi misin?"

Yatağın üzerindeki Emma'yı düşündüm ve göğsümün çöktüğünü hissettim. "Hayır." "Kanseri nefret ediyorum," dedi June.

Katıldım: Kanser berbat bir şeydi. "Ben de."

June parmaklarımla oynadı ve ben onun başına bir öpücük kondurdum. Emma'nın odasından çıkarken elini sıkımsıttım ve elinin bu kadar çabuk soğumasına şaşırımsıttım. June'un vücut ısısı beni ısıtırken, bunu hazine gibi sakladım — bu, hala hayatta olduğumuz anlamına geliyordu.

"Tek düşündüğüm şey: Ya hayatta kalırsak? Ya antikorlar bu sefer işe yararsa... ama sadece birimiz nüksederse?" June'un nefesi kesik kesikti, korku dolu. "Bütün bu mücadele, sadece bunun tekrar olması için mi?"

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Eğer öyle bir şey olursa," dedim, "bana olsun."

"Hayır, Jesse," dedi June, başını sallayarak.

"Evet. Tanrım, Junebug, sana olursa dayanamam. Dayanamam." "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Bunu biliyordum. Ama kararımı vermiştim. Eğer Tanrı ikimizden birinin bunu tekrar yapmasını istiyorsa, o kişi ben olmalıydım.

"Onu şimdiden özledim," dedi June. Sesindeki derin keder beni mahvetti. beni mahvetti.

June'un komodininin üzerinde duran defterini gördüm. "Diğer hayatımızda, senin gerçeğe dönüştürdüğün hayatta," dedim ve çenesini defterine doğru eğdim, "Emma'yı hayatta tut."

June donakaldı.

"Bu hayatta onu kaybetmiş olabiliriz, ama diğer hayatta da yaşıyoruz." Üzüntüyle gülümsedim. "Paralel evrenimizde."

June da gülümsemeye çalıştı, sonra başını salladı. "O, bizim mutlu sonsuzluğumuzda yaşıyor. Gelişiyor."

"Gelişiyor," diye tekrarlardım ve June ağlarken onu sıkıca sarıp, nefes alışını düzelene kadar dinledim. Uyurken nefes alıp verişini dinledim.

O beni seviyordu ve ben de onu seviyordum. Elini kaldırdım ve üzerinde duran kalbi öptüm. Bu kız gerçekten kalbimi elinde tutuyordu.

Ve onu asla geri alamamayı kabul ediyordum.

BÖLÜM 22

June

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

I Emma'nın araç paylaşım hizmetinden indiğini görünce çığlık attım. Aylar sonra, sonunda üniversitedeki en iyi arkadaşımı görebiliyordum. Emma, gecelik çantasını alıp bana doğru koştu. Çantasını , bana sarıldı ve sıkıca sarıldı. "June!" diye bağırdı. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de," dedim ve geri adım atarak ona baktım.

Emma'nın saçları kulaklarına kadar uzamıştı. Düz, altın sarısı saçlar. Belli ki benimle aynı şeyi düşünerek, Emma uzamış saçlarımın uçlarına dokundu. Artık saç uzatma yoktu. Kendimi geliştirmek için saç uzatmayı bırakmışım. Başıma gelenleri değiştiremezdim, bu yüzden kabullenmişim. Kanseri yenmişim ve bununla gurur duymalıyım. Bu benim tüm kimliğim değildi, ama kaçmamam gereken bir parçamdı.

Saçlarım artık Emma'ninkine benzer uzunluktaydı, ama çok farklı bir stil vardı. Artık kısa, sık bir Fransız bob kesimiymi ve kaküllüydü.

"Bu saç kesimine bayıldım. Uzun saç uzantılarını çok seviyordum, ama bu da çok güzel!" dedi Emma.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim ve ona bir kez daha sarıldım. Harmony'den arkadaşlarımı her gördüğümde, onları yaşayan mucizeler olarak görüyordum ve bunun asla değişeceğini düşünmüyordum.

"Chris ile mi geldin?" diye sordum.

Emma başını salladı. "Şu anda Jesse ile birlikte, onun yurt odasında." Başını bana doğru eğdi. "Jesse'yi gördüğümde sessiz ve üzgün görünüyordu."

Kalbim parçalandı. Onun üzgün ya da sessiz olmasını istemiyordum. Onu çok özlemiştim, çok seviyordum, sadece yurt odasına koşup, dudaklarından başka hiçbir şey hissedemeyene kadar onu öpmek istiyordum. Ama ayrıldığımızdan beri daha iyiydim. Ayrı olduğumuz süre boyunca, güvensizliğimin üstesinden gelmek için çiftlikteki terapistimiz Michelle ile konuşuyordum. Bu çok yardımcı oluyordu. Jesse ile tekrar konuştuğumda, onun için, ikimiz için daha güçlü olmak istiyordum.

Ama Longhorns'u takip etmeye devam etmiştim ve onunla inanılmaz gurur duyuyordum. Tüm birinci sınıf rekorlarını kırıyordu ve spor yorumcuları, kıdemli oyuncu geri döndüğünde bile birinci quarterback olabileceğini söylüyorlardı.

Emma'nın koluna girdim ve o da gecelik çantasını aldı. Sydney ailesini ziyarete gitmişti, bu yüzden Emma Sydney'in yatağını almıştı ve ben de en iyi arkadaşım ile geçireceğim hafta sonu için hazırdım. Çok uzun zaman olmuştu.

Yurt odama girerken Emma çantasını yere koydu ve yatağıma oturdu. Ben de yanına oturduğumda dudaklarını ısırды ve "Jesse'den ayrılmadın, değil mi? Jesse ne olduğunu tam olarak söylemedi ama Chris ve ben aranızda bir mesafe olduğunu hissediyoruz" dedi. Emma bana uzandı. "Lütfen ayrılmadığını söyle. Sen ve Jesse, yaşadığınız onca şeyden sonra ayrılırsanız, bir daha aşka inanamayacağım." Emma'nın sesi alçaldı. "Siz ruh ikizisiniz, June. Bunu herkes görebiliyor."

"Ben de öyle inanıyorum," dedim, yatak örtüsündeki gevşek bir ipliği oynayarak. "Hayır, biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Sadece uyum sağlamakta zorlandım. Michelle bunun çok yaygın olduğunu söyledi. Öleceğimizi söyledikten sonra mucizevi bir şekilde iyileştik, sonra üniversiteye başladık ve erkek arkadaşım bir gecede ünlü oldu. Bunlardan sadece bir tanesi bile bir insanın ruh halini etkileyebilirmiş. Hepsini birden mi? Evet, ben iyi başa çıkamadım."

Emma elimi tuttu. "Peki şimdi? Şimdi nasılsın?"

Cevap vermeden önce gerçekten düşündüm. "Daha iyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Emma durakladı ve bir şey söylemek istediğini anladım. Bekledim ve sonunda "Bu akşam Chris'le akşam yemeğine çıkmak ister misin?" dedi.

Yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. Onu ne zaman göreceğimi merak ediyordum.

"Peki Jesse?"

Arkadaşıma göz kırptım.

Emma'nın yüzünde umut dolu bir ifade belirdi, ama hemen suçluluk duygusuna dönüştü. "Beni dinleme, June. Seni zorlamamalıydım."

"Hayır," dedim, onun özür dilemeye devam edeceği belli olunca. Emma durdu ve ben nefes alıp şöyle dedim: "Ben... bunu isterim." Bu doğruduydu. Tanrım, Jesse'yi her gün, her dakika özlemiştim. Bazı yönlerden, onsuz nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum, ama daha güçlü olmak için zaman ayırdığım için mutluydum.

"Gerçekten mi?" dedi

Emma. "Gerçekten."

Telefonunu alıp birine mesaj attı. Chris ya da Jesse'ye, sanırım. "Yarın maça gidiyor musun?" diye sordu. Jesse, Emma ve Chris'e maç için bilet almıştı. Her zaman bana da bir tane alırdı, ama son birkaç maça gitmemiştim.

"Evet," dedim ve içimdeki bir parça yerine oturdu.

Emma telefonunu bıraktı ve ben hemen konuyu değiştirdim. Bu gece Jesse'yi göreceğim düşüncesi bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu.

"Eee, kimseyle tanıştın mı?" diye sordum.

Emma şakacı bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Sen tanıştın!" dedim heyecanla. Mesajlarında ve telefon görüşmelerimizde bu bilgiyi atlamıştı.

"Matematik dersinde." Emma omuz silkti. "Henüz başlangıç, bakalım nasıl gidecek. Adı Damon. Ve çok yakışıklı!"

"Senin için çok sevindim," dedim ve ona sarıldım. Geri çekildiğimde, "Chris onunla tanıştı mı?" diye sordum.

Emma güldü. "Evet, ve tabii ki onun da matematik ineklerinden biri olduğu konusunda acımasızca dalga geçti."

Onun ve Damon'a ne kadar takılacağını hayal ederek güldüm. "Peki Chris? Kimseyle tanıştı mı?"

Emma başını salladı. "Oda arkadaşım Nikki." Emma yüzünü elleriyle kapattı, ben de güldüm. "Yani sürekli etrafında. Sanki Harmony'ye geri dönmüş gibiyiz, yirmi dört saat. O, bir türlü gitmeyen sinir bozucu bir kaşıntı gibi." Bana göz kırptı, şaka yaptığını biliyordum. O ve Chris böyleydi.

Kahkaham sönünce, göğsümü bir sıcaklık kapladı. Başarıyoruz.

Emma da benimle aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, "Ömür boyu kemoterapi kulübü, unuttun mu?" dedi.

"Ömür boyu kemoterapi kulübü," dedim ve ayağa kalktım. "Akşam yemeğine ne kadar var?"

"Bir saat, tamam mı?" dedi Emma ve telefonunda tekrar planlar yapmaya başladı.

Bu akşam dört hafta sonra Jesse'yi ilk kez görecektim. Gerginliğim on katına çıkmıştı, ama makyajımı yapmak için makyaj masamın önüne oturdüğümde, yüzümde sadece mutluluk parlıyordu.

Onu tekrar görmeye fazlasıyla hazırdım.

Restorana yüksek bel kot pantolon ve krem rengi kısa süveter giydim. Saçımı stilistimin gösterdiği gibi yaptım, hafif makyaj ve kırmızı ruj sürdüm. Emma kolumu koluna taktı ve A&M'de gittiği partiden bahsederek sohbet etti, ama benim aklımda sadece Jesse'yi tekrar görmek vardı.

Dakikalar... Buluşmamıza sadece dakikalar kalmıştı.

Köşeyi döndüğümüzde, restoranın önünde duran Chris ve Jesse'nin tanıdık görüntüsü kalbimi çarpıtmıştı.

Chris önce döndü ve bizi görünce Jesse'den ayrılıp bana doğru koştu. "June!" diye selamladı, beni kaldırıp döndürdü.

Ben gülerek ona sıkıca sarıldım. Jesse gibi Chris de kilo almış ve harika görünüyor.

Beni yere indirdiğinde, başımı kaldırıp karşımda duran Jesse'yi görünce başım döndü. Uzun kollu beyaz bir Henley tişört, en sevdiği soluk kot pantolon ve tabii ki ters takmış eski turuncu Longhorns şapkası vardı. Saçları biraz uzamış, bukleleri şapkanın kenarından görünüyor.

Onun orman yeşili gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. Bakışlarının üzerimde dolaştığını, çoğunlukla saçlarıma odaklandığını izledim. Jesse'nin dudakları

aralandı ve yanakları kızardı. Onun bakışları altında benim de kızardığımı biliyordum.

Dikkatlice bir adım attı ve ben gülümsedim. O gülümseme, bana doğru yürümesi için ihtiyaç duyduğu tüm cesareti vermiş gibiydi. "Junebug," dedi, o tek kelimelik sevgi dolu sözcükte çok fazla duygu vardı.

"Merhaba, Jesse," dedim, elini uzattım ve elini tuttum. Parmaklarımız birbirine dokunduğu anda, sanki vücudum elektrik çarpmasıyla yeniden canlanmış gibi, yeniden doğmuş gibi hissettim.

"Saçların," dedi Jesse, derin bir nefes vererek. "Çok güzeller." Onun samimi olduğunu biliyordum, Jesse bana söylediği her şeyde samimiydi. "Sen çok güzelsin." Serbest eliyle uzanıp parmağının ucuyla yanağımı okşadı. "Seni çok özledim, Junebug." Bu itirafta sesi titriyordu.

Onun dokunuşuna yaslandım. "Ben de seni özledim."

Jesse gülümsedi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu gece geldiğine sevindim." Gergin görünüyordu. "Geleceğinden emin değildim."

"Gelmek istedim," diye cevapladım çabucak ve gözlerimle onu ne kadar özlediğimi, ama kendimi yeniden bulduğum ve daha güçlü olduğum için ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya çalıştım. Ona daha da yaklaştım, göğsüne sadece birkaç santim uzaklıktaydım. "Seni gerçekten görmek istedim."

"Öyle mi?" dedi, derin bir nefes alarak. "Her zaman," dedim ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Şey, millet?" dedi Chris. "Söyleyeceğim, bu Ems ve benim için biraz garip." Bu, Chris'in çiftlikte söyleyeceği bir şeydi, bu yüzden kahkahayı patlattım.

Jesse de güldü. Chris ve Emma bize eğlenceli bakışlar atıyordu. "Tamam," dedim. "İçeri girelim."

Chris ve Emma önümüzden yürüdüler.

Onu takip etmek için hareket ettim ve Jesse'nin hala elimi bırakmadığını fark ettim. "Sorun yok, değil mi?" dedi.

"Daha da iyisi," diye cevap verdim.

BÖLÜM 23

Haz

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

"**H** "Vay canına!" dedi Chris, takım çağrıldığında ve stadyuma koşarken. Yüz bin kişinin turuncu giysiler içinde bağırması görülmeye değer bir manzaraydı.

"Şimdi anlıyorum," dedi Emma ve bana baktı. "Neden bu kadar zor geldiğini." Dün gece yurda döndüğümüzde ona her şeyi anlatmıştım. Beni hakkında kötü konuşan kızları bulup onlara haddini bildirmek için kendimi zor tutmuştum. Ama en iyi arkadaşım olarak, neden her şeyden uzaklaşmam gerektiğini anladı.

Çok ağırdı.

"İşte benim oğlum!" diye bağırdı Chris, Jesse sahaya adımını attığında.

İkinci yarı başladığında Chris bağarmaktan sesini kaybetmişti ve benim yanaklarım gülümsemekten ağrıyordu. Jesse yine ateş gibiydi. Sanki hiç pas kaçırmıyordu; yaptığı her hareket mükemmeldi.

Düdük çalınca Emma kolumu tuttu. "June," dedi, sanki bana bir şey söylemeyi unutmuş gibi. "Hikayen," dedi ve gözlerinin hızla dolduğunu gördüm. "Çok güzel. Acımasız," dedi gözyaşları içinde gülerek, "ama güzel."

"Oh, teşekkür ederim," dedim, utanarak.

"Viral olacağını biliyorsun, değil mi?"

Evet, yazdım. Ama bunu kimseyle konuşmadım. Ailem, Jesse, Chris ve Emma dışında, platformda en çok okunan yayınlardan biri haline gelen hikayeyi benim yazdığımı kimse bilmiyordu.

Emma bunu söylediğinde yüzüm kızardı. Yazmayı bu yüzden seviyordum. Yaptığım bu şey, yarattığım dünyalar, hayat verdiğim karakterler çok büyük ve tüketici geliyordu, ama perde arkasında normal, mahrem, güzel ve huzurlu bir hayat yaşayabiliyordum.

"Sayılır," diye cevap verdim sonunda.

Emma şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Sayılır mı? June, bu senin için çok büyük bir şey olabilir. Hayatını değiştirecek kadar büyük." Bu da geçen ay olan bir başka şeydi: Jesse ile çiftlikte geçirdiğimiz zaman, tedavilerimizin işe yaramadığına dair hikayemiz patlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordum. Düşündüğümde her şey biraz bunaltıcı geliyordu. Ve bunun yazma zevkimi kaçırmamasını istemiyordum. Yazmak istediğim için yazıyordum. Yazmak zorunda olmanın baskısıyla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Kalabalığın uğultusu dikkatimizi çekti ve Jesse'nin havaya attığı topu izledim. O kadar uzağa atmıştı ki, becerisine hayran kaldım... Sonra top, Sheridan'ın ellerine, tam son bölgede indi.

Etrafımızdaki kalabalık çılgına döndü ve biz de ayağa fırladık. Jesse'nin yüzü dev ekrana yansımıştı. Ellerimi ağzıma kapattım ama sonra gözlerimi kısarak baktım. Jesse'nin takımı onun etrafında sevinçle zıplıyordu ama ben Jesse'ye bakakaldım.

Her şeyim dondu. Bir terslik vardı. Kaskının aralıklarından gözlerinin odak noktasını kaybettiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Emma ve Chris'in de bir şey gördüğünü biliyordum çünkü Chris zıplamayı bırakmış ve Emma kolumu sıkıca tutmuştu.

"Jesse," diye fısıldadım, tam o sırada gözleri geriye devrildi ve sahaya yığıldı. Boğazımdan bir çığlık koparak Emma ve Chris'e baktım.

Ne olmuştu? Neler oluyordu?

Saf ve güçlü bir korku beni sardı ve sağlık görevlilerinin sahaya koşup Jesse'nin kaskını çıkardığını izledim. Bilinçsizdi, bunu görebiliyordum. Jesse'nin yere düştüğünü ve kalkmadığını fark eden kalabalık sessizleşmeye başladı.

"Kalk," dedim ona. "Kalk! Jesse, kalk!" Sesim tizdi ve tribünlerin sessizliğinde insanlar bana bakmaya başladı.

Cep telefonum çaldı ve arayanın Jesse'nin annesi olduğunu gördüm. "Cynthia," dedim selam olarak.

"Ne oluyor, June? O iyi mi?" Maç bugün televizyonda yayınlanıyordu, yani maçı izleyen herkes şu anda ekranlarında Jesse'yi izliyordu — ayağa kalkamayan Jesse'yi.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum." Alt dudağım titredi. "Korkuyorum." Cynthia, "Korkuyorsun, biliyorum tatlım. Ben de korkuyorum. Ama..." dedi ve sessizleşti.

Sonra: "June, biri arıyor. Ben geri ararım."

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım.

Saha içine bir sedye getirildi ve Jesse'nin sedyeye yatırılmasını çaresizce izledim. Sağlık görevlileri, hayatımın aşkını alıp sahadan hızla uzaklaştılar.

Yakınımızda biri telefonundan yüksek sesle bir yayın dinliyordu. "Ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama Jesse Taylor'ın akut miyeloid lösemi hastası olduğunu biliyoruz. Aslında, geçen yıl dördüncü evre teşhisi konmuştu, ama hayatını kurtaran bir klinik deneye seçilmişti. Bursunu ve Longhorns'taki yerini korumak için çok mücadele etti. Umarım iyidir ve bunun geçmişteki sağlık sorunlarıyla bir ilgisi yoktur."

Yüzümün kanı dindi. Jesse nüksetmiş miydi? Olan bu muydu? Chris ve Emma da yayını duymuş olmalıydılar, çünkü onlara döndüğümde yüzleri solmuştu.

Chris Emma'nın elini tuttu, Emma da benim elimi tuttu. "Gidelim. Nerede olduğunu bulalım. Bize ihtiyacı var."

Meraklı bakışlar altında tribünlerden geçtik. Sonra bir düdük çaldı ve maç yeniden başladı. Jesse, benim Jesse'm bayılmışken, onlar devam ediyorlardı, sahaya koşup hepsine bağırarak istedim. Ama Chris bizi merdivenlerden aşağı çekiyor, soyunma odalarına giden bir yol arıyordu.

Stadyum çok büyüktü ve güvenlik görevlileriyle doluydu, ama onlara ulaşmadan önce telefonum tekrar çaldı. "Cynthia," dedim.

"Onu hastaneye götürüyorlar," dedi ve hangi hastane olduğunu söyledi. "İşten izin almaya çalışıyorum, oraya gidebilmek için."

"Hemen gidiyoruz," dedim ve yakındaki bir çıkışa doğru koşmaya başladım.

Chris ve Emma da peşimden geldi. Kafam çok karışık ve sinirlerim bozulmuştu.

"Uber geldi. İki dakika," dedi Chris ve beni bizi alacağı yere çekti. Uzakta bir ambulans sesi duydum.

ve Jesse'nin içinde olup olmadığını merak etti.

"June, beni dinle," dedi Cynthia. "Hastaneyi arayıp sana geleceğini söyleyeceğim. Yarına kadar oraya varamayacağım ve onun yanında birine ihtiyacı var. Yanında kalman için izin alacağım." Sesi titredi ve bu, uyuşmuşluğumu bozdu ve içimi korku kapladı. "İyi misin tatlım?"

"Evet, hanımefendi," dedim, tam o sırada beyaz bir SUV yanımıza yanaştı. "Şimdi gidiyoruz."

"Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara," dedi.

"Ararım," diye fısıldadım ve Emma beni arabaya ittiğinde telefonu kapattım. Yola çıktık ve radyoda Longhorns maçının yorumlarının olduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü.

"Longhorns'tan quarterback Jesse Taylor'ın durumu hakkında herhangi bir haber bekliyoruz..."

Gözlerim doldu ve Chris sürücüye eğilip "Kanalı değiştirebilir misin dostum?" dedi. Sürücü dediğini yaptı ama meraklı bakışlarını fark ettim.

"O iyi olacak," dedi Chris, Emma'nın üzerinden uzanıp elimi sıkarak.

"Olacak," dedi Emma, kolunu koluma takarak. "Muhtemelen yorgunluk ya da aşırı efordan dolayıdır." Beni rahatlatmaya çalışıyorlardı, ama hiçbirimiz aklımızdan geçenleri söylemiyorduk: kanseri nüksetmiş olabileceğini.

Dr. Duncan, nüksetme olasılığının yüzde 50 ila 85 arasında olduğunu söylemişti.

Trafik yüzünden hastaneye varmamız çok uzun sürdü ve oraya vardığımızda, en karanlık düşüncelerim vücudumu korkuyla doldurmuştu. Oraya girip onun hayatta olmadığını öğrenmekten çok korkuyordum.

"June?" dedi Chris ve ben giriş kapısında hareketsiz durduğumu fark ettim.

Başımı salladım ve gözlerimden yaşlar döküldü. "Ya iyi değilse?" Ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Kıpırdıyamıyordum. "O benim hayatımın aşkı, Chris. O benim her şeyim." İki arkadaşıma baktım. "Ya iyi değilse?" Sesim titriyordu. "Ya geri gelirse, ama bu sefer onu benden alırsa?"

"Böyle düşünmemeliyiz," dedi Emma, ama sesinde endişe duyabiliyordum.

"İçeri girip nasıl olduğunu görmeliyiz," dedi Chris, elini uzattı. Elini tutarsam her şeyin gerçek olacağını hissettim. Tutmazsam, bu sadece uyanacağım kötü bir rüya olacaktı. "June," dedi tekrar, korkumu ancak "sana ihtiyacı var. Jesse'nin sana ihtiyacı var" diyerek beni kendime getirdi.

Ayaklarım hareket etmeye başladı ve hastanenin gürültüsü bizi sardı. Chris resepsiyon görevlisiyle konuştu ve kısa bir an benim adımla duyduğumu sandım, ama ben Emma'ya sıkıca tutunarak kendimi toplamaya çalıştım.

"Ne olduğunu öğrenene kadar oturmamız gerek," dedi Chris ve bizi yakındaki bir kanepeye götürdü. "Kahve alayım," dedi ve otomat makinesine doğru yürüdü.

"İyi misin?" dedi Emma. Hayır anlamında başımı sallayınca, kolunu omzuma attı ve hastanenin derinliklerine uzanan kapılara bakakaldı.

Chris kahveyle geri geldi ama ben kahvem elimde soğumaya bıraktım. Sanki sonsuza kadar bekledik, sonra beyaz önlüklü bir adam bize doğru geldi. Dr. Duncan olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Doğruca bize doğru geldi. "Chris, Emma, June," diye selamladı. "O iyi mi?" diye fısıldadım.

Dr. Duncan bana sessizce baktı, sonra "Lütfen bu tarafa gelin" dedi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Sonra anladım: Dr. Duncan buradaydı, geri gelmişti. Jesse'nin kanseri geri gelmişti.

Dr. Duncan dönüp "Lütfen bu tarafa gelin, Bayan Scott" diyene kadar durduğumu fark etmemiştim.

Onu koridorda takip ederken avuçlarım terlemişti. Bir kapıya varana kadar o kadar uzun sürdü ki maraton koşmuş gibi hissettim. Dr. Duncan içeri girdi ve Jesse'yi yatakta, gözleri tavana sabitlenmiş halde görünce boğazımdan bir hıçkırık kopuştu. Artık futbol forması giymiyordu; yerine hastane önlüğü ve kolunda serum vardı.

Benim çılgılımla Jesse'nin bakışları bana çevrildi, gözleri kederle dolmuştu. "Junebug," dedi boğuk bir sesle ve ben ona koşarak, yattığı yere kendimi attım. Kollarımı boynuna doladım ve onu asla bırakmayacağıma yemin ettim. O da beni güçlü kollarıyla sardı ve bana sarıldı. Boynumda ıslaklık hissettim ve geri çekilip onun da ağladığını gördüm.

"Jesse?" dedim, sesimde bir soru vardı.

Jesse başını salladı ve ben göğsüne yığıldım, onu tekrar kucakladım.

Geri gelmişti. Kanser geri gelmişti.

Nefes alamıyordum. Onu kaybedemezdim. Daha yeni başlamıştık. Ve, Tanrım, bizi ayrılmaya zorlamıştım; onun yanında olmadan değerli zamanımı boşa harcamıştım.

"June," dedi Jesse ve sırtımı ovuşturdu. Onun üstünden kalktım ve Jesse başıyla yatağın ayak ucunu işaret etti.

Dr. Duncan elinde bir dosya ile orada duruyordu.

Jesse elimi tuttu ve sıktı. Gergindi. Elbette gergindi.

"Bayan Scott," dedi Dr. Duncan. Ne diyeceğini beklerken kalbim güm güm atıyordu. "Jesse ve ben bunu zaten konuştuk, ama ne yazık ki kan tahlilleri ve taramaları, akut miyeloid lösemisinin nüksettiğini gösteriyor."

Dr. Duncan'ın sözleri kafamda dönüp duruyor, sürekli tekrar ediyor ve kalbimi paramparça ediyordu. Jesse'ye döndüm. Sırtı dikti ve başını salladı. Çok güçlüydü. Çok mükemmel ve cesurdu.

Dr. Duncan, "İyi haber şu ki, hastalığı erken teşhis ettiğimizi düşünüyoruz," derken Jesse'nin elini öptüm.

"Şimdi ne olacak, Doktor?" diye sordu Jesse.

Dr. Duncan dosyayı incelemeye devam etti. "Daha önce uygulanan tedavinin aynısı.

İlk seferinde işe yaramıştı, bu yüzden tekrar işe yaraması çok yüksek."

Başımı Jesse'nin koluna yasladım. Kemoterapi... Yine agresif kemoterapi ve immünoterapi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca.

Futbol... Bu yıl artık oynayamayacak...

"Tamam," dedi Jesse, sesi sakin ve kararlıydı. Ona baktım ve o da benimle göz göze geldi. "O zaman tekrar yenmek zorundayım. Kolay." Espri yapmaya çalıştı, ama bu sefer işe yaramadı. Dudaklarım titredi ve Jesse ciddileşti. "Seni terk etmeyeceğim, Junebug. Birlikte yaşayacak çok şeyimiz var."

Başımı salladım, ama sesim hüznle dolmuştu.

"Seni seviyorum," dedi.

Sesimi bulup, "Ben de seni seviyorum, tahmin edemeyeceğin kadar çok," dedim.

Jesse yumruğunu kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"İkinci grup yine kazandı."

Bu sefer ağzımdan zorla bir kahkaha çıktı. Ama yumruğumu uzattım ve onun yumruğuna vurdum. "Grup iki yine kazanacak."

Ve o kazanmak zorundaydı. Başka bir sonucu kabul edemezdim. Jesse Taylor yaşamalıydı.

BÖLÜM 24

Jesse

I 'NUN DERİN NEFESİNİ ALDI VE OTURDU DOK DUNCAN' 'NUN OFİSİNDE.
Benim

Annem video aramayı cevapladı ve bana zoraki bir gülümseme attı. Bugün o gün gelmişti. Uzun ve zorlu bir immünoterapi aşaması daha geçmişti ve bugün kaderimi öğrenecektik.

Doktor Duncan bana döndü ve nefesimi tutarak dinledim: "Bunu sana söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm, Jesse. Tedavi başarısız oldu ve artık palyatif bakıma geçmemiz gereken aşamaya geldik."

Annemin acı dolu çığılı telefonda odayı doldurdu, ama ben ağlamadım. Bunun olacağını biliyordum. Hissetmişim. Bu karamsarlık ya da pes etmek değildi

—vücudum bana söylemişti.

Son birkaç hafta içinde, hiç olmadığım kadar yorgun düşmüştüm. Kemiklerim durmadan ağrıyordu ve bazı günler nefes alamayacak kadar nefes nefese kalıyordum.

Bu, monoklonal antikorların yan etkileri değildi. Tedavinin işe yaramadığını içten içe biliyordum. Daha da kötüsü, her gün June'a bakıp gözlerimin önünde solduğunu gördükçe, onun için de işe yaramadığını biliyordum. Bunu birbirimize yüksek sesle söylememiştik, hala bir şans varken bu kelimeleri evrene salmak istemiyorduk, ama biliyorduk.

"Ne kadar süre?" dedim, sanki bedenimden çıkmış gibi hissederek. Ölümünü tartışmak - artık sadece birkaç günle sınırlı olan - dünyadaki en gerçeküstü şeydi.

Annem ağlamasını bastırdı ve Doktor Duncan, "Son sonuçlara göre, dört ila altı hafta arasında bir süre olduğunu tahmin ediyorum" dedi.

Komikti, çocukken dört ila altı hafta bir ömür gibi gelirdi. Yaz tatili sonsuza kadar sürerdi, uzun tembel günler ve geceler. Şimdi ise dört ila altı hafta hiç zaman gibi gelmiyordu.

Kum saati gibi.

"Jesse, çiftliğe geliyorum. Bir yolunu bulurum," dedi annem ve bu sefer itiraz etmedim. Çünkü bu sondu. Bu sefer benim için mucizevi bir tedavi yoktu. Gidecek başka bir yer yoktu, hayatın bir sonraki macerasına atılmaktan başka.

Susan odamdaydı ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar vardı. "Seni odana kadar geçireyim," dedi.

Başımı salladım ve telefonda anneme döndüm. "Ben... Sonra konuşuruz anne. Ben..." Yüzümden neye ihtiyacım olduğunu anlayabildiğini biliyordum... Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Zamana mı? Alana mı? Yeni bir vücuda mı?

Hayır... Sadece June'a ihtiyacım vardı. Ama o henüz Dr. Duncan ile randevusuna gitmemişti. Yanıldığımı ve tedavisinin işe yaradığını umuyordum, ama ikimize bir bakınca, burada zamanımızın sınırlı olduğu açıktı. Chris, Silas, Cherry, Toby ve Kate daha güçlüydüler. Zorlu bir dönemden geçtiler, ama gözlerinde benim ve June için sönmüş olan bir ışık vardı.

Odayı terk ederken Susan elini sırtıma koydu. Hoş bir duyguydu. Son birkaç ayda bir nevi küçük bir ekip olmuştuk. Susan, elinden geldiğince benim için ebeveyn rolünü üstlenmişti. Hemşireler süper kahramanlardı.

Amaçsızca dolaştım, koridorlarda uyuşmuş bir halde yürüdüm, ta ki kendimi şapelde bulana kadar. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Bayan Scott'ın buraya sık sık geldiğini biliyordum, ama ben dinle pek ilgilenmezdim. Tanrı olabilecek daha büyük bir şeye inanıyordum. Ama şimdi ölüme bu kadar yakinken, ruhumun rehberliğe, bazı cevaplara ihtiyacı vardı sanırım.

İçeri girdiğimde yumuşak, yatıştırıcı bir piyano müziği çalıyordu. İbadet şarkıları olduğunu fark ettim. Arka sıranın sonuna oturdum ve sadece mihraba baktım. Ortada bir haç vardı, yanında İsa'nın çarmıha gerilmesinin çeşitli aşamalarını ve sonunda dirilişini gösteren resimler vardı.

"Jesse?" Papaz Noel arkamdan kiliseye girerken dedi. "Üzgünüm, bugün geleceğini bilmiyordum."

Gülümsedim. "Ben de bilmiyordum."

Papaz Noel bir şeylerin ters gittiğini açıkça fark etti ve yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizliğin etrafımızda dans etmesine izin verdi.

"Ölüyorum, papaz," dedim ve bunu öğrendiğimden beri ilk kez göğsümde bir korku hissettim. Sesim zayıftı ve titriyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Papaz Noel ve o da sessizce beni dinledi. Beni konuşmaya zorlamadı ve bunun için minnettardım.

Haçı inceledim, sonra da dirilişin ayrıntılı resmini. "Ölümden sonra ne olur sence?"

Papaz Noel yanımda rahatladı. "Ben cennete inanıyorum. Ama birçok insan başka şeylere inanıyor."

Başımı salladım.

"Bence sonra olanlar güzel, huzurlu, barış ve mutlulukla dolu. Acı yok, tüm hastalıklar iyileşecek," dedi Papaz Noel.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım. Ellerimi ovuşturdum. "Sence acı verici midir? Ölmek?" Papaza döndüm ve gözlerinin içine baktım. Tamamen dürüst olmasını istiyordum. "Ölümlle yüzleşebilirim, biliyorum," dedim. "Sadece acı çekmesini istemiyorum..." Papaz Noel başını yana eğdi ve bitirmemi bekledi. "June için. Onun acı çekmesini istemiyorum. Buna dayanamam."

Papazın kahverengi gözlerinde derin bir keder parladı. Otuzlu yaşların ortalarında görünüyordu. İyi bir adama benziyordu. Silas, Kate ve Cherry sık sık onunla konuşur, her pazar ayine katılırlardı. Keşke daha önce onunla daha fazla konuşsaydım diye düşündüm.

"On yıldır papazlık yapıyorum, Jesse. Beş yıldır da hospislerde ve hastanelerde çalışıyorum. Esasen, çoğunlukla insanların son anlarında yanlarında oturuyorum."

"Yani çok insan öldü mü?" diye sordum.

"Yüzlerce," dedi.

Buna gülümsedim. "Sanki Teksaslı bir Azrail gibisin, ha?" Papaz Noel güldü. "İnan bana, daha kötüsünü de duydum."

Tekrar güldüm, ama bu küçük hareket bile göğsümü acıtıyordu. Vücudunun her geçen gün zayıfladığını, çok güçlü bir düşmana yenik düştüğünü hissetmek garip bir duyuydu. "İnsanların ölümünü izlemek tuhaf bir iş olmalı, papaz. Alınma."

"Almadım," dedi. "Ama aslında çok güzel bir şey." Ona şüpheyile kaşlarını kaldırdım ve o gülümsedi. "İnsanlar öldüğünde en ilginç şeylerin olduğunu görüyorum. Hatta büyü bile."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Çok şey gördüm. Bazı insanlar öldükleri anda yüzlerinde bir gülümsemeyle giderler. Huzurlu. Mutlu. Sanki şifalı bir ışıkla yıkanıyorlarmış gibi."

Gözlerime dolan yaşları geri tutmaya çalışırken burnum kaşındı.

"Beni *en çok* meraklandıran şey, kişi öldüğü anda odada bir şey ya *da birini* görmüş gibi olması." Papaz Noel, güven vermek için elini uzattı. "Kötü bir şey değil. Daha çok tanıdık bir yüz gibi. Sanki sevdikleri biri, öbür tarafa geçerken onları karşılamaya gelmiş gibi. Ya da ruhlarını bir sonraki aşamaya yönlendiren bir melek olabilir." Gözlerime baktı. "Ya da belki de sadece onları eve hoş geldin diyorlardır."

Yanağımdan bir damla gözyaşı düştü ve elime sıçradı. Silerek avucumda June'un kalp çizimini gördüm. Ne zaman silinirse, tekrar çizdim. Mümkün olsaydı, dövme yaptırırdım. Ama Neenee'nin bizi Austin'e götürüp reşit olmadan dövme yaptırmamıza izin vereceğini sanmıyordum.

"Senin için buradayım, Jesse. Neye ihtiyacın olursa," dedi Papaz Noel.

"Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle, ve birkaç dakika daha hareketsiz ve sessiz kaldım.

Birkaç dakika daha öyle kaldım. Sonunda ayağa kalktım.

June şimdiye kadar toplantısına gitmiş olmalıydı. Papaza veda ederek el salladım ve labirent gibi koridorlardan geçerek geri döndüm, ama June kapımda durmuş, ailesi ile birlikte sessizce bekliyordu.

Yaklaştığımı duydu, gözlerime baktı ve anında anladım: tıpkı benim gibi, onun da sadece birkaç haftası kalmıştı.

Kalbimin her parçasının parçalandığını hissederek, ona kollarımı açtım ve sessizce gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin verdim. June da bana sarıldı ve ben onu kendime çekerek, hala sahip olduğum sürece onun sıcaklığını ve sevgisini içime çekmeye çalıştım. June'un ailesi birbirlerine destek olurken, karşımızda yıkılıyorlardı. June'un babası bana hüzünlü bir gülümseme attı ve ben gözlerimi kapatıp kızımı sımsıkı sarıldım.

Onu ilk gördüğüm gün, June'un hayatımı değiştireceğini biliyordum. Aramızın bu şekilde biteceğini hiç hayal etmemiştim, ama kendime söz verdim, nefes aldığım sürece, tek amacım onu sevmek olacaktı.

Ve ruh ikizime deli gibi aşık olarak ölmek? Sonunda, daha iyi bir son düşünemedim.

BÖLÜM 25

Jesse

JUNE'ÜN BAŞI KOLTUĞA DAYANMIŞTI, BEN DE BİZİ EGG KOLTUĞUNDA SALINDIYORDUM.

bir battaniyeye sarılmıştık, gece biraz soğuktu. Üzerimizdeki milyonlarca yıldızı seyrediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu June ve bana baktı. Derin kahverengi gözlerinde bir ışıltı eksikti. Ailesi saatlerce bizimle oturmuştu. Belli ki gitmek istemiyorlardı, ama June'un benimle baş başa kalmak istediğini gören annesi, geceyi bitirmeye karar verdi.

Hepimiz duygusal olarak yıpranmıştık. Annem yarın geliyordu ve kalacak bir neden kalmayana kadar gitmeyecekti. Çocukları da getiriyordu ve onların benimle olacağını bilmek bile beni biraz daha güçlü hissettiriyordu.

"Yıldızlar," dedim, June'un sorusuna cevap verirken sesim kısılmıştı. Sayamayacak kadar çok ağlamıştım. Kendim için değil, kızım, Junebug'um da giderek kaybolduğu için. Onun kurtulması için çok dua etmiştim.

Ama dualarım kabul edilmemişti.

"Burada çok güzeller," dedi. June ve bana, ömrümüzün sonuna yaklaştığımızda memleketimize dönme şansı sunulmuştu. İkimiz de reddetmiştik. Burada, tanıştığımız yerde, diğerleriyle birlikte, bu çiftlikte ölecektik.

"Şuradaki yıldızı görüyor musun?" Gökyüzündeki bir yıldızı işaret ettim.

"Mmm?" dedi June, elini karnımda yukarı aşağı gezdirerek. Birbirimiz 'den zar zor ayrıl 'den birbirimiz 'den ayrıl 'den 'den 'den birbirimiz 'den 'den

çaresizlik.

"Silas birkaç hafta önce bana bundan bahsetmişti," dedim. "Sütünin dışında teleskopla bakıyordu. Ne yaptığını sorduğumda bana o yıldızı gösterdi."

"Ne dedi?" diye sordu, gökyüzüne bakarak. Başı yukarıda, gözleri merakla dolu, çok güzel görünüyordu.

"Dört bin ışık yılı uzakta olduğunu söyledi." June dikkatini bana çevirdi ve kolumdan bir ürperti geçti. Bu kızı seviyordum. Bu cesur ve mükemmel kızı. O benim kalbimi elinde tutuyordu, ben de onun kalbini. Ölüyordum, sadece birkaç haftam kalmıştı. Hayatım, evrenin kum saatindeki minik bir kum tanesi gibiydi. June'unki de öyle. Yine de onun yanında otururken, *her şey* gibi hissediyordum. Onunla tanışmak için doğmuştum. Bu zorlu yolda el ele yürümek ve sonunda birlikte olmak için. Haftalar önce UT ve futbolun benim geleceğimde olmadığını fark etmiştim. Omuzlarımdaki tüm yük düşmüştü ve bedenim çöküyor olsa da ruhum hiç olmadığı kadar huzurluydu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Boğazımı temizledim ve "Silas, onun evinden gözlerimize ulaşmasının dört bin yıl sürdüğünü söyledi" dedim. June'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Elini tuttum ve avucunun içindeki kalbimi öptüm. "O yıldızın çoktan sönmüş olacağını, ama parlaklığının evrenin öbür ucundaki bize kadar ulaştığını söyledi. Güzel ve gökyüzümüzü aydınlatıyor."

"Jesse," dedi June, ne demek istediğimi anlayarak.

Parmaklarını ve elinin sırtını öptüm. "Önümüzde uzun bir hayat olmayabilir, ama belki aşk hikayemiz o yıldız gibi sonsuza kadar sürecek ve biz öldükten çok sonra, onu duymaya ihtiyacı olan birine teselli olacak." Gözyaşları yüzünden süzüldü. "Seni seviyorum, Junebug."

June oturdu. "Ben de seni seviyorum, Jesse," dedi ve beni öptü. Beni derin bir öpücükle öptü. Elini yüzüme kaydırıp, geri çekildi ve gözlerine baktı. "Gücüm azalıyor," dedi ve içimi yoğun bir korku dalgası kapladı.

Konuşmadan başımı salladım.

"Senin de zayıfladığını biliyorum." June nefes aldı. Gözlerini kapattı ve elimi yüzüne koydu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözlerini tekrar açtığına, "Hala birlikteyken seninle olmak istiyorum," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Junebug..."

"Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum. Ve çok geçmeden, birbirimize ne kadar çok sevdiğimizi gösterecek gücümüz kalmayacak." Elini hala yanağımda olan elinin üzerine koydum.

alnımı alnına dayadım ve başımı salladım.

Bu kızı her şekilde istiyordum.

Sandalyeye kalkarak June'un ayağa kalkmasına yardım ettim, onu odama götürdüm ve kapıya gidip kilidi çevirdim. "Ne olur ne olmaz," dedim gülümseyerek ve June güldü. Kalbim kabardı. O sesi duymaktan asla bıkmayacaktım.

Verandanın kapılarının perdelerini çekti ve lambanın loş ışığında pijama üstünün düğmelerini açmaya başladı. June başörtüsünü çıkarmıştı, teni solgundu, ama ben hiç bu kadar güzel birini ya da bir şeyi gördüğümü hatırlamıyordum. Ve onda en çarpıcı olan şey, içinde en ufak bir güvensizlik belirtisi olmamasıydı.

Elimi ona uzattım ve onu yatağa götürdüm. Uzandık ve onu öptüm. Onu öptüm, öptüm ve ona ne kadar çok sevdiğimi söyledim, ta ki bir olana kadar.

Sonra June kollarımda uzandı ve hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. June avucumdaki kalbi izliyordu. Kafasına öptüm ve dört bin yıllık yıldız, böyle kalabilmemiz için dilek tuttum. Birbirimizin kollarında, acı yok, sadece mutluluk ve ışık, ta ki uzaklaşana kadar.

"Asla yaşlanmayacağız," diye mırıldandı June ve ben donakaldım. June başını kaldırdı ve ben onun sulu bakışlarıyla karşılaştım. "Asla kırıışmayacağız."

"İnsanlar onlardan kaçınmak için çok para harcıyor." Ben güldüm.

"Ben harcamam," dedi, sonra ekleyerek kalbimi parçaladı: "Alnımda kırışıklıklar oluşmasını, yaşlandığımı ve hayatımı yaşadığımı gösteren kanıtları görmekten başka bir şey istemem. Saç çizgimde gri bir saç teli gördüğümde saf mutlulukla gülümseyeceğim, çünkü bu bize *zaman* verildiği anlamına gelecektir."

June içini çekti ve ben gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü topladım.

"Ve gülme çizgileri," dedi gülümseyerek. "Her yıl gülme çizgilerinin derinleşmesini izler, gülmek için enerjim olduğu için sevinirdim." June göğsüme yaklaşıp çenesini eline dayadı. "Çünkü seninle birlikte en sevdiğim şey gülmek. Tüm acılara ve üzüntülere rağmen, tüm bu zaman boyunca kalbimde neşeyi korumama yardım ettin, Jesse." June'un gözleri parladı. "Bunun benim için ne kadar büyük bir hediye olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum, June. Çünkü sen de benim için bir hediye oldun."

June göğsüme uzandı ve nefesini tutarak şöyle dedi: "Bunun kaderimiz olduğunu ve ölümün bize çok yakın olduğunu biliyorum, ama seninle bir hayatım olmasını çok isterdim, Jesse. Büyük bir hayat değil, küçük bir hayat bile yeterdi. Senin karın olmak ve seninle çocuklarım olmak isterdim. Ve her yıl, kır evimizde onların büyümesini izlerdik, ta ki onlar evden ayrılacak yaşa gelene kadar, sonra da torunlarımızın büyümesini izlerdik."

June bana gülümsedi. "Ve 80 yaşında, yüzümüzde kırışıklıklar, saçlarımızda grilerle, verandadaki salıncakta oturup birbirimizin kalbini ellerimizde tutardık. Gülme çizgileri yüzümüzde derinleşir, kahkaha, şükran ve sevgiyle dolu bir hayatın izlerini taşırdı." June yanağını avuçladı. "Çünkü yaşardık, Jesse. Çok güzel bir hayat yaşardık."

"Kulağa çok güzel geliyor, Junebug," diye fısıldadım, çünkü konuşamıyordum. O hayat mükemmel geliyordu.

June elini yüzümden çekip kalbimin üzerine koydu. Başını da oraya koydu ve ben onun nefesini dinlerken o da benim kalp atışlarımı dinledi. Son günlerde onun nefes alışışı benim için en tatlı sesi, çünkü onun hala yanımda olduğu anlamına geliyordu.

Sonunda nefes alışışı düzeldi ve ben eskiz defterimi ve kalemimi alıp plan yapmaya başladım. June'un tüm hayallerini gerçekleştiremezdim; asla verandada oturup torunlarımızın oyunlarını izleyen o insanlar olamazdık. Ama bir şey yapabilirdim, çok büyük, çok özel bir şey.

Zamanımız vardı. Hayalimizi gerçekleştirmek için biraz daha zaman. Ama bu yeterli olacaktı.

BÖLÜM 26

Haz

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

E Jesse'nin yatakta geçen haftaki Longhorns maçını izlediği hastane odasına girdi. Bu sezon artık oynayamasa da, bir sonraki sezon geri dönmeye kararlıydı.

Jesse Taylor'ı tanıdığım için, geri döneceğinden emindim. Saçları dökülmüştü ve kafasındaki tanıdık soluk Longhorns şapkasına gülümsedim. Onu ilk gördüğümdeki haliyle görünüyordu.

Jesse haftalardır yoğun tedaviye katlanıyordu. Onun yanında olmamak garip bir duyguydu.

onun yanında yapmamak garip geliyordu. Beni de çok korkutuyordu. Ama o her günü olduğu gibi kabul ediyordu ve ben de onun yanında oturup sadece onunla birlikte olmak kadar kendimi hiç kimseye bu kadar yararlı hissetmemiştim.

İçeri girdiğimde, gülümseyerek döndü ve hemen elini uzattı. Doğruca ona doğru yürüdüm ve dudaklarından öptüm. Her öpüştüğümüzde, kalbim rahatlamış bir şekilde şarkı söylüyordu.

Yine işe yarıyordu. Tanrıya şükür, işe yarıyordu.

Jesse'nin tedavisinin ilk ayında işlevsel olamamıştım. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum, bu sefer de işe yaramayacağından endişeleniyordum — tıpkı yazmayı bitirmek üzere olduğum kitapta olduğu gibi, Jesse ve benim klinik deneye yanıt veremediğimiz ve on yedi yaşında hayatımızı kaybettiğimiz kitapta olduğu gibi.

Ancak tedavi işe yarıyordu ve geçirdiği zorlu süreçte, her ne kadar yolunun engebeli olsa da, durumu iyiydi. Onun gücünü ve cesaretini her gördüğümde, onu daha da çok seviyordum. Jesse Taylor, hayatının geri kalanını benimle geçirmek için kararlıydı, benimle kalmak için mücadele ediyordu. Dünyada bundan daha büyük bir sevgi ifadesi olamazdı.

Hayattan ne istediğimizi derinlemesine konuşmuştuk. Yaşlanmak, bir aile kurmak ve onları verandamızdaki salıncakta büyürken izlemek istediğimiz konusunda anlaşmıştık. Ve biz de buna tutunmuştuk. Bu, gerçekleştirmek için kararlı olduğumuz hayaldi.

Kapı çalındı ve Chris başını içeri uzattı. Emma da arkasından geldi. "Kemoterapi Kulübü toplanın!" diye bağırdı Chris ve Jesse gülerek ayağa kalktı. Hepimiz selamlaşırken birbirimize sarıldık.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu Jesse. Emma ve Chris yatak etrafındaki sandalyelere oturdular. Jesse yatağa oturdu ve beni yanına çekti. Kolunu bana doladı ve ben onun kollarının arasına gömüldüm. Okulda olmadığım zamanlarda, sevgilimin yanıdaydım.

"Tüm hafta sonu," dedi Chris.

"Yarın maça gidiyorum," dedi Jesse gülümseyerek. "Sen de geliyor musun?" Chris kollarını açtı. "Neden buradayız sanıyorsun, kardeşim?"

Sahaya çıktığında alacağın kahraman karşılamasını kaçıraramam." Longhorns playofflara kalmıştı ve bunun büyük bir kısmı Jesse'nin bu sezon takıma kazandırdığı başlangıçtaydı.

"Sonunda!" diye haykırdı Jesse. "Sonunda hak ettiğim takdiri alıyorum!" Sesinde yine o şakacı kibir vardı. Duygusal ve fiziksel olarak çok yorgundu ve daha katlanacak çok şey vardı, ama kanserin yenildiğini bilmek, kötü günleri atlatması için yeterliydi.

Hepimiz güldük ve Emma bana döndü. "Peki ya sen, June? Kitapçıya evet dedin mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bakışlarımı Jesse'ye çevirdim.

Emma, Jesse'ye daveti söylemediğimi çok iyi bildiği için sırıttı.

"Junebug?" dedi Jesse, sesinde şaşkınlık vardı. "Hangi kitapçı?"

Arkadaşıma kızgın bir bakış attım, o ise omuz silkti. Oturdum ve Jesse'ye döndüm. "Alternatif aşk hikayemiz, internette çok beğenilen..."

"İyi gitmekten daha fazlası, Junebug," diye Jesse sözümü kesti. "Bu bir duygu." O benim yazdıklarımı yüzde yüz destekliyordu. O tekrar hastalandığında, yazmaya bir süre ara vermiştim. Hikayede, Jesse ve June tedavinin işe yaramadığını ve artık yapılacak bir şey kalmadığını öğrenmişlerdi. Jesse'nin hayatta kalamayacağını düşünmek bile istemediğim için sonraki bölümleri yazmayı bırakmışım. Bu hayatta tedavisinin sonucunu bilmediğimiz halde kitabımda onun ölümünü yazamazdım.

Ama Jesse, Jesse olduğu için, devam etmeme söz verdirtti ve hikayenin onu iyileşmeye daha da kararlı hale getirdiğini söyledi. Ve hikayedeki June'un söylediği şeyi tekrarladı: kırıksıklıkları, gri saçları, gülme çizgilerini istiyordu.

Hikayenin onu yaşamak istemesi için motive ettiğini söyledi.

Ama ben henüz bunların hiçbirini düşünmemiştim. Jesse hastanede yaşam mücadelesi verirken bunu yapmak çok kaba bir şey gibi geliyordu.

"Junebug?" Jesse ısrar etti. "Davet?"

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim. "Kitapçı, kitabımızın okuyucularıyla bir tanışma etkinliği düzenlememi istiyor." Jesse'nin gözleri heyecanla parladı. "Orada benimle görüşmek isteyen bir edebiyat ajansı da var. Yayıncılıkta geleceğim hakkında konuşmak için."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu harika, bebeğim." Onun heyecanına gülümsedim, ama o başını yana eğip beni inceledi. "Neden bana söylemedin?"

"İyileşmeye odaklanmanı istedim."

Jesse elini yanağıma koydu. "Hayatımın aşkının hak ettiği övgüyü almasını görmek iyileşmeme yardımcı olacak. June..." Başını salladı. "Bu hikaye bizim hikayemiz. Mutlu sonumuz için yaşadığımız ve hala yaşamaya devam ettiğimiz her şeyin hikayesi." Kararlı bir şekilde başını salladı. "O tanışma etkinliğine gideceğiz."

Gözlerim doldu. "Biz mi?"

Jesse beni öptü ve alnını alnıma dayadı. "Biz. Junebug'ımın zaten bildiğim şeyi, senin mükemmel olduğunu ve tüm övgüyü hak ettiğini söylemelerini kaçırırım mı sanıyorsun?"

Yanımızdan bir kasma sesi geldi. Dönüp baktığımızda Chris kusuyormuş gibi yapıyordu. "Çocuklar, lütfen," dedi. "Ben yeni bir ayrılık yaşadım. Bu aşk meşk saçmalığını kesebilir miyiz?"

Ben güldüm ve Emma onun koluna itti. "Sadece dünyada kimse onu mükemmel bulmadığı için kıskanıyor." Gözlerini devirdi, sonra tekrar bana baktı. "Yani kitapçıya evet mi?"

"Ne," dedi Chris Emma'ya, "sen onun menajeri falan mı oldun?"

"Belki bir gün," dedi Emma omuz silkerek. Bu konuda şaka yapardık ama ciddi olarak, bunu benimle birlikte yapacak en güvenilir kişi en iyi arkadaşımdı.

Jesse'ye döndüm. "Gelebilecek kadar güçlü olacaksın, değil mi?" Dudaklarımı ısırdım. "Bağışıklık sistemin zayıf, hastalanmanı istemem. Ben..." Korku içimi kapladı. "Eğer öyle bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"O zaman Jesse tedavisini bitirip güçlendiğinde tanışma toplantısını yaparsınız. Aceleye gerek yok. Kitapçı, sen gelebileceğin zaman gelmeni istiyor," dedi Emma. Emma'ya daveti ve ilgilenen ajansı anlattığımda, tüm yazışmaları üstlenmişti. O, doğuştan bir iş yöneticisiydi.

"İşte," dedi Jesse ve kollarıyla beni sardı. "Karar verildi. Yapacaksın." Gerginlik beni sardı, ama o "Seninle gurur duyuyorum, Junebug. Çok gurur duyuyorum," deyince gerginliğim azaldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, yüzüm kızardı. Ama gerçek şu ki, Jesse olmasaydı bu hikaye olmazdı. Harmony Ranch'te Jesse'ye aşık olmak bana aşkın ne olduğunu gösterdi. Onun aşkı, bizi sayfalara aktarabilmemi sağladı.

Tanıştığımız günden beri, Jesse ve June dünyaya karşı birleşmişti. Hala öyleydi. Onun başarıları benim, benim başarılarım da onundu.

"Tamam," dedi Chris ve cep telefonunu çıkardı. "Herkes pizza mı?"

"Herkes pizza," dedi Jesse ve başıma bir öpücük daha kondurdu.

JESSE

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Stadyuma girerken elim June'un elini sıkıca tutuyordum. Kafamdaki beyzbol şapkasını düzelttim. Takım beni sık sık hastanede ziyaret etmişti, ama bu seferki garipti. Birkaç ay önce nüksettiğimden beri stadyuma adımımı atmamıştım. Ayaklarım en son, yüz bin kişilik kalabalığın önünde bayıldığımda bu toprağa basmıştı.

Bu, onlara adımı hatırlatmanın bir yoluydu.

"İyi misin, bebeğim?" June, sahaya giden koridorda yürürken sordu.

Başımı salladım ve elinin sırtını öptüm.

"Kardeşim, beni sahne arkasına götürmek için tek yapman gereken nüksetmek miydi?" diye şaka yaptı Chris, ve ben bundan daha fazla minnettar olamazdım. Kolunu boynuma doladı. "Arkadaşlığımıza olan bağlılığın için minnettarım."

"Bu tek seferlik bir teklif," dedim ve June'a baktım. "Bu kemoterapi ve antikor saçmalığını son kez yapıyorum. Bundan sonra her şey yolunda gidecek."

"Amin," dedi June yanımdan, beni daha da güldürdü.

"Bu kahkahayı tanıyorum," dedi koç, soyunma odasından çıkarak. "Jesse," diye selamladı ve ben June'u bırakıp ona sarılmak için yer açtım. "İyi görünüyorsun, evlat." June'a döndü. "June, seni tekrar görmek güzel."

"Merhaba, efendim," dedi June, kusursuz güneyli tavırlarıyla. Takım ziyarete geldiğinde benim hastanede yatarken tanışmışlardı. Koç onu açıkça çok seviyordu.

Chris ve Emma'yı tanıttım ve Koç başını soyunma odasının yönüne çevirdi. "Takım seni görmek için sabırsızlanıyor." Midemde bir gerginlik hissettim. June benim endişemi hissetmiş olmalı ki elimi kendi eline aldı.

"Seni seviyorlar," dedi ve yanağıma öptü. Sevdiklerini biliyordum. Ama o soyunma odasına geri dönmek garip bir duyguydu. Hayatım, lisedeki gibi, üniversitenin başından bu yana 180 derece değişmişti.

Derin bir nefes alıp soyunma odasına girdim. Oda gürültülüydü ve takım arkadaşlarım her yerdeydi. Bir an durup her şeyi içime çekmeye çalıştım. Kendimi evimde hissediyordum ve June'un elimi tutması bu hissi daha da güçlendiriyordu.

Beni ilk fark eden Sheridan oldu. "Taylor!" diye bağırdı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Koşarak yanıma geldi ve beni yerden kaldırdı. Temasın etkisiyle inledim ve o da geri atlayarak beni bıraktı.

Oda sessizleşince "Kahretsin!" dedi. Değil ben, bir kutu karton bile kırılabilirmişim gibi dehşetle bana baktılar.

"Sakin ol dostum. Kanser beni öldürmezse, senin coşkulu selamın öldürür." Soyunma odası garip kahkahalarla doldu, takım arkadaşlarım gülüp gülmemekte kararsızdı.

Gülümsedim ve Sheridan şakacı bir şekilde karnıma yumruk attı. "Bana bunu yapma dostum! Sana ihtiyacımız var. Büyük C'ye karşı kazanıyoruz sanıyordum?"

"Geri döneceğim," dedim, her kelimesine inanarak. "Kazanacağız ve gelecek sezon geri döneceğim."

"İşte bunu duymak istedim!" dedi Sheridan ve beni tekrar kaldırmaktan vazgeçti. Kendine kızarak başını salladı. "Neim var benim?"

Takım arkadaşlarımın her biri selam vermek için yanımıza geldi. Çoğu June'la tanışmıştı ama ben onları A&M'den en iyi arkadaşlarım olarak Chris ve Emma'ya tanıttım, bu da onlara biraz yuhalama getirdi. Takımın hazırlanması için ayrılırken koç da bizi koridora kadar takip etti.

"Maç başlamadan sahaya çıkabilir misin? Taraftarlar senin için çok endişelendi. Seni görmek ve iyi olduğunu görmek onlar için çok güzel olacak."

"Tabii," dedim, ama kalbim deli gibi atıyordu. Canlı yayında sahada yere yığılmam, oldukça viral olmuştu. Onlara hayatta olduğumu ve iyi olduğumu göstermek güzel olurdu. İnsanlar öldüğümü yazdığında koç iki farklı açıklama yapmak zorunda kalmıştı. İnsanlar mantıksız olabiliyordu.

Koç takıma geri döndü ve June'un elini tutarak Chris'in peşinden takım tüneline doğru yürüdük. Amigo kızlar ve bando çoktan orada işlerini yapıyor, herkesi coşturuyorlardı. Hayranların çığlıkları kulakları sağır ediyordu ve damarlarımdan bir heyecan dalgası geçti.

"Hazır mısın?" diye sordu June.

"Tabii," dedim gülümseyerek, ama June bana yan gözle baktı. Güldüm.

O da gülümsedi, sonra sadece bana dönüp "Seninle gurur duyuyorum. Bunu sürekli söylüyorum, ama eğer tekrar bağımlılığa düşen ben olsaydım..." Gözleri parladı. "İkinci kez bu kadar cesur olabileceğimi sanmıyorum."

"Olurdun," dedim, her kelimesinde samimiydim. "Çünkü bizim veranda hayalimizi istiyorsun, Junebug—elimizden gelen her şeyi yapıp elde edeceğimiz hayali."

"Nasıl on sekiz yaşında olup da şimdiden yaşlı bir evli çift gibi davranıyorsunuz?" diye şaka yaptı Chris. June yine gözlerini devirdi, bu sefer Chris'e, ama kalabalığın gürültüsünden başka bir şey duyamıyordum.

Evli. Chris bu kelimeleri söyler söylemez, içimde bir şey değişti ve bu... doğru geldi.

June bana baktı, gözleri parlıyordu ve yüzünde mutluluk ışıldıyordu. Koyu renkli bob saçları güzel yüzünü mükemmel bir şekilde ortaya çıkarmıştı ve ben gördüm —

önümüzde uzanan tüm geleceğimizi gördüm. Onu kendime ait kılma ihtiyacı içimi yakıp kavurdu. Tamamen ve yasal olarak benim.

Omzuma konan bir el beni trans halimden çıkardı ve dönüp koçu gördüm. "Hazır mısın, evlat?"

Sadece başımı salladım, tam da spiker "Lütfen, sahaya hoş geldin, dokuz numara, Jesse Taylor!" derken.

Tribünlerdeki insanlar çığına döndü. June elimi iki kez sıktı ve bırakmaya başladı, ama bu mümkün değildi. Bana yazdığı kitapta, bizim alternatif hikayemizde, benim olmadan hiçbir şeyin olamayacağını söylemişti. Ben de futbolum hakkında tam olarak aynı şekilde hissediyordum.

Kızımı kendinden aşağı hissettiren, güvensizliğe sürükleyen o kızlar için kalbim parçalandı. Onların bilmediği şey, June'un benim gücüm, kalbim, hayatta olmamın nedeni olduğuydu — hem de iki kez.

Onsuz benim de olmadığımı dünyaya göstermenin zamanı gelmişti.

Bir adım öne çıktım ve June'u da yanıma aldım. "Jesse! Ne yapıyorsun?" June tısladı, ama ben ona baktım ve gülümsedim.

"İkinci grup kazanacak." Yumruğumu kaldırdım ve June'un şaşkın bakışları yumuşadı. Başını eğip tünelin girişinden ayakta duran yüz bin kişilik stadyumdaki herkese baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve yumruğunu kaldırdı.

"İkinci grup kazanacak," diye fısıldadı ve her zaman olduğu gibi el ele tutuşarak sahaya doğru yürüdük.

Bizi görünce stadyum çığına döndü ve arkamızdan Chris ve Emma'nın bağırıışlarını duyabiliyordum. Çimlere adım attığımızda June'a baktım, gözleri kocaman olmuştu. Elimi kaldırıp stadyuma teşekkür etmek için salladım.

Jumbotron'da herkesin gözü üzerimizdeydi. June'un bunu takdir edeceğini düşünseydim, o anda dizlerimin üzerine çöküp ona evlenme teklif ederdim. Ama o öyle bir kız değildi. Daha sade, daha sakin bir hayat istiyordu. Gösteriştten hoşlanmazdı. Ama elini elime almış, burada, sahada dururken, tüm dünyaya June Scott'ın benim hayatım, kalbim ve sonsuza kadar benim olduğunu söylüyorduk. Onun benim yanımda olmayı hak etmediğini düşünenler ise, açıkçası, siktirip gidebilirlerdi.

"Jesse..." June elimi bırakıp koluma tutunarak fısıldadı. Kafasına bir öpücük kondurdum ve tekrar el salladım. Çocukken bunu hayal etmişim, futbol sahasının ortasında coşkulu alkışlar eşliğinde durmayı.

Şimdi ise, hayatımın aşkı, sanki nefes almasının tek nedeniymişim gibi koluma tutunmasının yanında, bu hayalin önemi solmuştu.

Kalabalığa son bir kez el salladıktan sonra, takımım koşarak dışarı çıkarken, yanımdan geçerken ellerimi alkışlayarak tünele geri döndük.

"Tamam, bu filmlerdeki gibi epikti," dedi Chris, sırtıma vurarak. "İyi misin, June?" Emma güldü.

June şok içinde başını salladı ve bana baktı. "Her hafta bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Çok korkutucuydu!"

Onun başına öptüm ve izlemek için koltuklarımıza geçtik. Ama dikkatimi çeken maç değildi. June'a bakmaya devam ettim, telefonum cebimde yanıyordu. Arayacak birisi vardı; birinin iznini almam gerekiyordu.

Sonra kız arkadaşıma hayatımda birine soracağım en önemli soruyu soracaktım.

BÖLÜM 27

Jesse

"HALA AHIRDA MI?" DEDİM BAYAN SCOTT'A, O DA

Bayan Scott güldü. "Evet, bininci kez söylüyorum. Bu işi hallettik hallettik, Jesse."

Başımı salladım, sonra ellerimi belime koyup uzun bir nefes verdim. "Seni bu kadar gergin görmemiştim..." annem düşünmeye çalışarak dedi. "Hiç."

"Bugün büyük gün, anne," dedim ve gözleri yaşlarla doldu.

"Biliyorum tatlım." Beni öptü ve Bayan Scott'a ışıkları asmasına yardım etmek için gitti, sonra yine gözyaşlarına boğuldu.

Elimi boynuma götürdüm, sonra başımı kaldırıp Bay Scott'ın Chris'le birlikte kapıdan girdiğini gördüm. Daha fazla süsleme taşıyorlardı. Chris geçerken sırtıma hafifçe vurdu. En iyi arkadaşşıma baktığımda midem düğümlendi.

June ve ben ona palyatif durumumuzu söylediğimizde yıkılmıştı. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum, bu kadar yenilmiş, bu yüzden gerginliği bozmak için "*Hadi ama, yanlış takımı seçtin Chris. Dördümüzün içinde hayatta kalacak tek kişi sensin. Tek kişilik kemoterapi kulübü!*" dedim. Chris gülmekten kendini alamadı ve bu, ağır hüznü kırmak için ihtiyacımız olan hafiflikti.

Bay Scott önümde durdu. "Hazır mısın, evlat?"

"Evet, efendim," dedim, yüzde yüz ikna olmuş bir şekilde. Bay Scott elini omzuma koydu ve birkaç gün önce çiftlikten avluyu geçip

"Jesse?" Bay Scott kapıda beni görünce sordu. "June iyi mi?" Yüzü solmuştu.

"Jesse?" Bay Scott kapısında beni görünce sordu. "June iyi mi?" Yüzü solmuştu.

"Evet, efendim," dedim, sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak. "Sizden bir şey istemeye geldim."

Onu hazırlıksız yakaladığımı biliyordum, çünkü bana şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Bay Scott'ı birlikte futbol izlerken iyi tanımıştım. İyi bir adam ve June'un iyi bir babasıydı. Benim de güvenebileceğim biri haline gelmişti ve babam olmadığı için bu benim için çok önemliydi. Bu ziyaretin iyi geçeceğinden emindim, ama şimdi burada dururken, sadece birkaç haftam kaldığının önemi yoktu. Kızının elini isteyen herhangi bir adamdan farkım yoktu.

Sütlerine girip oturdum. Çiftlik evinden buraya yürümekten bacaklarım ağrıyordu. Nefes nefeseydim ve terlemiştim. Bay Scott önüme bir bardak su koydu.

"Acele etme evlat," dedi ve yanıma oturdu.

Birkaç yudum su içtikten sonra, Bay Scott'ın gözlerinin içine bakarak, "June ile evlenmek için izninizi alabilir miyim?" dedim.

Bay Scott şok içinde kaşlarını kaldırdı, sonra bakışlarını başka yere çevirdi. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Ne söyleyeceğini tahmin edemiyordum. Sonra tekrar bana döndü, gözleri cam gibi bakıyordu. "Kızımı düğününde damada teslim etme şansı bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Cevabı kalbimi sızlattı.

Bana doğru eğildi. "Jesse, iznim var. Elbette var, evlat. Kızımı hiç bu kadar mutlu edemeyeceğimi düşünmüştüm."

Boğazımdaki düğümü yutmak için uğraştım.

"Keşke bu durum sizin için farklı olsaydı. Keşke bana sorsaydın ve sonsuza kadar birlikte olsaydınız."

"Olacak," dedim, Papaz Noel ile konuşmamı hatırlayarak. "Sonsuzluğumuz orada; sadece çoğu insana biraz farklı görünüyor."

Bay Scott hıçkırarak ağlamaya başladı, sonra birkaç derin nefes aldı. Tekrar bana dönerek, "Seni damadım olarak görmek benim için bir onurdur, Jesse. Ve kızımı düğününde yürümek için bana verdiğin hediye için teşekkür ederim. O doğduğu günden beri bu anı hayal ediyordum."

Gergin bir kahkaha attım. "Önce o evet demeli, efendim."

"Evet diyecek, evlat. Kızım seni, daha önce kimseyi sevdiği kadar seviyor."

Annem ve Bayan Scott parıldayan ışıkları açtığı sırada Bay Scott, "Çok akıllı görünüyorsun," dedi. Güneş batıyordu ve Teksas güneşinin turuncu ışıkları, dinlenme odasının pencerelerinden içeri sızıyordu. İçeride her yerde asılı olan ışıklar, ortamı muhteşem bir hale getiriyordu.

"June geliyor," dedi Neenee odaya girerken.

Derin bir nefes aldım. Bay Scott bana sarıldı. Bayan Scott da onu takip etti. Sonra annem sarıldı. "Senin için çok mutluyum, bebeğim. İkiniz de bunu ve daha fazlasını hak ediyorsunuz." Annem, benim son haftalarımı burada geçirmem için işten izin almıştı. Küçük bir kasabadan gelen tipik bir şekilde, birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluk, annemin burada kalması için yeterli parayı toplamıştı, böylece burada maddi sıkıntı çekmeyecekti ve işinden uzaklaşabilecekti... daha sonra.

Memleketimi hiç bu kadar sevmemiştim. İnsanlar genellikle kırsal memleketlerini terk edip büyük şehrin parlak ışıklarına kavuşmak için sabırsızlanırlar. Ama June ve ben, mutlu bir hayat sürersek, sonunda isimlerimizi bilen, her gün mutlu yüzlerle bizi karşılayan insanlarla dolu bir kasabaya yerleşeceğimiz konusunda hemfikir olduk.

Odanın ortasına geçtim. Keten düğmeli bir gömlek ve kargo şort giymiştim. O kadar kilo vermişim ki, giysiler üzerimde bol duruyordu, ama June umursamazdı. O beni görünüşümle değil, olduğum gibi seviyordu. Ve tabii ki beyzbol şapkamı da takmam gerekiyordu. O benim uğurumdu.

Dışarıya açılan kapının tıklaması duyuldu ve küçük kız kardeşlerimin koştuğunu duydum. June'un dikkatini, kız kardeşlerime Ginger ve diğer atları göstermesini isteyerek dağıtmıştık. Bailey de ona katılmıştı, çünkü tek başına gitmek için yol biraz uzaktı ve desteğe ihtiyacı vardı.

Sonra June kapıdan içeri girdi ve bir an nefesim kesildi. Benim çok sevdiğim adaçayı yeşili elbisesini giymişti. Elbisesine uyan başörtüsü, koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkarmıştı ve temiz havadan yüzü kızarmıştı.

"Jesse?" dedi, odaya şaşkınlıkla bakarak. Artık oyun odası gibi görünmüyordu; her köşede ışıklar parıldayan ve yerde gül yaprakları serpilmiş, sanki bir film seti gibiydi.

June donakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Jesse?" diye tekrar sordu, ama gergin bir şekilde yutkunduğunu gördüm.

Ona doğru yürüyerek ellerini tuttum ve "Junebug" dedim. Ellerini sıkıktığımda nefesi kesildi. Gözlerinin içine bakarak, "June Scott, seni birini sevebileceğimi hiç bilmediğim kadar çok seviyorum" dedim. Sesimin güçlü kalmasını ummuştum, ama June'un elleri benim ellerimde ve tüm dikkati bende olduğu anda, sesim kırıldı. "Seninle tanışmak, başıma gelen en harika şeydi." Gözyaşları yüzünden akmaya başladı. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Bu aşk hikayemizi büyük, geniş dünyada sürdürebilmemiz için dinleyen herkese dua ettim." Devam edebilmek için boğazımı temizledim. "Ama sonunda elimizde sadece şu an var. Ve sana çok önemli bir soruyu sormak için bir dakika daha bekleyemedim."

June nefesini tuttu, ben de dizimin üzerine çöktüm. Dizlerim ağrıyordu ve çok da güzel bir hareket olmadı; acılar ve ağrılar neredeyse dayanılmazdı. Ama June'a baktığımda, mutluluktan elini ağzına götürmüştü ve tüm acılarım bir anda yok oldu.

"June Scott, benim Junebug'ım, hayatımın en büyük onurunu bana bahşeder ve karım olur musun?"

June'un ağzından bir hıçkırık çıktı. "Evet," diye fısıldadı. "*Her zaman* evet olacak, Jesse."

Cebimden yüzüğü çıkardım. Bay Scott vermişti; June'un büyükannesine aitti. Ortasında küçük bir elmas olan sade bir altın yüzük. Abartısız ama güzeldi, tıpkı bundan sonra onu takacak olan kız gibi.

Yüzüğü parmağına taktım. Biraz büyüktü ama June, sanki ona gökyüzünden bir yıldız hediye etmişim gibi yüzüğe baktı. Kalkmak için harekete geçtim ama bacağım acı içinde çılgılık attı.

June bana hayranlıkla baktı ve ben, "Şu anda seni öpmem gerekirdi, Junebug, ama kalkmak için biraz yardıma ihtiyacım var," dedim.

Dudakları seğirdi ve sonra odayı güzel kahkahasıyla doldurdu, bu da ışıltılı ortamı daha da büyülü hale getirdi.

Bay Scott ortaya çıktı ve ayağa kalkmama yardım etti. Ona gözlerimi devirdim, çünkü onun ve ailelerimizin çoğunun odanın dışında dinlediğini biliyordum. Ayağa kalktıktan sonra bizi yalnız bıraktı ve June sanki ben onun her şeyiymişim gibi bana bakıyordu.

"İşte," dedim, onun ıslıl ıslıl yüzüne bakarak kalbim eridi. "Yerden kalktım." Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve ona öpücük vermek için yaklaştım. June'un dudakları yumuşaktı ve yanaklarından akan gözyaşlarının tadını aldım.

Yanaklarından akan gözyaşlarının tadını aldım. Gözyaşları benimkilerle karıştı, ama hiçbir üzüntüden değildi. O kadar mutluydum ki, patlayacağımı sandım.

Ayrıldığımızda alnımı alnına dayadım. "Sen benim karım olacaksın." *Karım*. Hiçbir kelime bu kadar mükemmel gelmemiştir.

"Seni seviyorum," dedi June ve ben yüzünün her bir parçasını inceledim.

"Üç gün sonra düğün yapmaya ne dersin?" June bana baktı, bakışlarında sorular vardı. "Papaz Noel bizi evlendirmeyi kabul etti."

"Üç gün içinde mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Zamanımız kısıtlı olduğu için acele etsek iyi olur diye düşündüm," diye şaka yaptım ve June gülümsememeye çalıştı. "Yoksa düğünümüz cenazeye dönüşebilir."

"Jesse!" dedi June, başını uyarıcı bir şekilde sallayarak. Ama gözlerindeki ışıltı, belki de çok yakından ilgilendiği bir konu olmasına rağmen, kara mizahımı beğendiğini gösteriyordu.

"Üç gün mükemmel," dedi.

Hemen şapele gidip bunu gerçekleştirmek istedim. Ama June'un hayatı boyunca düğününü hayal ettiğini de biliyordum ve bencil olmadığım tek şey June'un mutluluğuydu.

"Artık girebilir miyiz?" diye bağırdı Chris kapıdan. "Evet demezseniz, annenler içeri dalecek!" Dönüp kapıda bekleyen ailemize ve arkadaşlarımıza gülerek baktık.

"Evet!" dedi June, sol elini annesine ve babasına uzattı. "Evleniyorum!" Bay Scott, June'u kollarının arasına aldı. "Beni mihraba sen götüreceksin, baba," dedi June ve Bay Scott'ın gözleri kapandı.

"Biliyorum, bebeğim. Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı, gözlerini tekrar açarak kızına hayranlıkla baktı.

Annem beni kucakladı, Lucy ve Emily ise beni tamamen unutarak June'un yanına koştular. "Nedimen olabilir miyiz?" diye sordu Lucy nişanlıma.

Nişanlım.

Emily, Lucy'nin koluna vurdu. "Kibarca sorman lazım! Bunu konuşmuştuk!"

Gülerek June'un gözlerine baktım ve artık korku ya da acı yoktu, sadece hepimize yansıyan mutluluk vardı.

"Tabii ki olabilirsiniz," dedi June küçük canavarlara. "Başka kim olabilir ki? Siz benim kız kardeşlerim olacaksınız." Bu sözler göğsüme bir ok gibi saplandı. Lucy ve Emily June'un üzerine atladılar ve heyecanla bağırmaya başladılar.

Palyatif bakıma alındığımı öğrendiğimden beri ilk kez zamanın daha hızlı geçmesini diledim. Üç günün geçip buraya gelmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Junebug'uma karım diyebilmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 28

June

“JUNE... MY MAMA SAID AS SHE FINISHED BUTTONING ME UP
AND
uzaklaşıyorum.

Aynada kendi yansımama baktım. Üzerimde beyaz bir elbise vardı vücuduma yapışmıştı. Tamamen dantelden yapılmış, yüksek yakalı ve uzun kolluydu. Dantele tüy desenleri işlenmişti. Mükemmeldi. Gelinlik mağazası bana aynı malzemededen, biraz ışıltı katmak için üzerine kristaller dikilmiş bir başörtüsü bile yapmıştı.

Bu benim vintage hayalimdi.

Bir makyaj sanatçısı Neene'e'den düğünümüzü duymuş ve makyajımı yapmak için çiftliğe gelmişti. Gözlerime yumuşak bir dumanlı makyaj ve dudaklarıma doğal pembe bir ruj sürmüştü.

Kendimi hiç güzel bulmamıştım, ama şimdi aynadaki yansımama bakınca... sonunda buldum. Jesse'nin beni görmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Sol elimi kaldırdım ve parmaklarımla yüzüğümü okşadım — Mamaw'un yüzüğü.

Düğün sadece üç gün içinde ayarlandı. Neene'e neredeyse her şeyi halletti, çiftliğin yakınındaki yerel topluluğa düğünümüzü haber verdi ve birçok kişi yardım etmek için ulaştı. Gelinlik mağazası gelinliği bağışladı ve bir catering şirketi, düğünden sonra yemek yiyeceğimiz resmi yemek salonunda hazırlıklar yapıyordu. Bir parti organizasyon şirketi büyük salonda dans pisti yapıyordu. Bay Owens'ın da evliliğimizi onaylayacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. Kızının evlendiğini göremedi; çok genç yaşta öldü.

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Döndüm ve babam smokin giymiş olarak orada duruyordu.

Gözleri beni gelinlik içinde görünce yumuşadı ve dudaklarım titredi.

"Beğendin mi?" diye sordum, narin danteli elime alıp okşayarak.

"June," diye fısıldadı babam ve yeni traş ettiği yüzünü silmek zorunda kaldı.

Yaklaşıp elimi tuttu. Nefesi titriyordu ve "Hayatımda hiç bu kadar güzel birini görmedim" dedi.

"Çok yakışıklı görünüyorsun baba," dedim ve yakasına sarı bir gül taktım. "Jesse'yi gördün mü?" İçimde bir heyecan dalgası yükseldi. Kötü anlamda heyecanlı değildim. Mümkün olsaydı, koridordan koşarak Jesse'nin karısı olurum. Bunu çok istiyordum.

"O iyi," dedi babam. "Zaten kilisede." Babam şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Eminim dün gece orada hazırlanmıştır ve o zamandan beri seni altar başında bekliyordur."

Ona kaşlarımı kaldırarak gülümsedim, ağzım o kadar geniş açıldı ki çenem ağrıdı. "Longhorns şapkasını takmış mı?"

Babam güldü. "Tatlım, o çok eskimiş şapkayı takmış olsaydı, onu kafasından alıp yakıp kül yapardım." Babam, Jesse'nin bana evlenme teklif ederken o şapkayı takmış olmasına hâlâ kızgındı.

Ben güldüm ve babam ciddileşti. "Harika görünüyor, tatlım. Güzel gelininin gelmesini bekliyor."

"Hadi gidelim," dedim ve kolumu babamın koluna taktım.

Annem yanağıma öpücük kondurdu. "Sen gördüğüm en güzel gelinsin," dedi ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben kiliseye gidip sizi orada bekliyorum." Annem babama öpücük kondurdu ve bizi yalnız bıraktı.

"Gidelim mi?" dedim babama.

Hareket etmek için adım attım ama babam önüme geçti. Gözlerime baktı ve orada gördüğüm karışık duygular boğazıma düğümlendi. "June. Hayatımda hiç kimseyle bu kadar gurur duymadım," dedi, son kelimedeki sesi titredi.

"Beni ağlatma baba," dedim zayıf bir sesle.

Babam başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. "Bunu söylememe izin ver, bebeğim, lütfen."

Başımı salladım. Ona bu anı vermeliydim.

"Annen ve ben, seni çok uzun süre bekledik. Çocuklar, Tanrı'nın bizim için planlarında yoktu, ya da biz öyle düşünüyorduk. Bu yüzden annen sana hamile olduğunu öğrendiğimizde, tüm dileklerimiz gerçek olmuştu."

Derin ve yavaş nefes alıp vererek kendimi tutmaya çalıştım. "Sana bir kardeş veremedik, bunun yerine sana dünyayı vermeye çalıştık. Seni elimizden gelen en iyi şekilde sevdik, canım. Sen dünyadaki en cesur, en tatlı insansın ve senin baban olmak benim için büyük bir onurdu."

"Baba..." dedim ve gözyaşlarımı tutamadım.

"Bugün, seni Tanrı'nın senin için mükemmel bir şekilde tasarladığına inandığım çocuğun yanına götürmek... bebeğim, bu hayatımın en büyük onuru. Ve yaşadığım sürece bunu hep hatırlayacağım. Bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdiğin ve tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin için seni hep seveceğim."

Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Bu anın onun ve annem için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdim.

Geri çekilip ikimize de zayıf bir gülümsemeyle baktım.

"Berbat durumdayız." Babam başını salladı. "Sen mükemmelsin, canım."

Derin bir nefes aldım ve aynada yüzüme baktım. Her şey yolundaydı. Makyöz, makyajı su geçirmez hale getirmek için iyi iş çıkarmıştı. Babama dönerek, "Sana hiç söyleyemezsem diye, sen ve annem hayatımdaki en değerli insanlarsınız. Sizinle birlikte büyüdüğüm her saniyeyi çok sevdim. Ve..." Nefesim kesildi, ama sonunda "Ve cennetten bile sizi özleyeceğim. Çok özleyeceğim" diyebildim.

Babam beni kucakladı ve ben o anın tadını çıkardım. Sonunda babam beni bıraktı. "Artık evlenmelisin, bebeğim," dedi boğuk bir sesle.

Kolumu babamın koluna takıp koridordan şapele doğru yürüdük. Neenee girişte bekliyordu ve beni görünce nefesini tuttu. Arkasında Lucy ve Emily bana doğru koşarak geldiler ve küçük beyaz elbiseleriyle onları görünce eridim. İkisinin de sepetleri sarı gül yapraklarıyla doluydu. Susan onları izliyordu, böylece Cynthia şapelin içinde Jesse ile birlikte olabilirdi.

Emily ve Lucy önümde durdular. "Hepiniz çok tatlısınız," dedim ve iki gururlu yüzle karşılaştım. Gözlerinde Jesse'nin bana baktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sarı saçları kıvrılmış ve çiçekli tokalarıyla toplanmıştı.

"Çok güzelsin Junebug," dedi Lucy ve kalbimi ısıttı. "Teşekkür ederim," dedim ve Susan gelip ellerini tuttu.

"Sen de öyle, canım," dedi ve yanağıma öptü. "Oradaki çocuk seni görünce çok etkilenecek."

Neenee, şapelin önündeki piyaniste başıyla selam verdi ve en sevdiğim klasik müzik parçası, Yiruma'nın "River Flows in You" çalmaya başladı. Susan kızları koridordan geçirdi ve Neenee elimi tuttu.

"Çok güzelsin, June." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Yirmiye kadar say, sonra gel" dedi.

Neenee şapelin içine girdi ve ben geri saymaya başladım. Babam bana bakıp *yirmi* dediğinde, öne adım attık ve köşeyi döndük. Samimi şapel, duruşmadan tanıdığımız arkadaşlarımız ve konaklamakta olan aileleriyle doluydu.

Her koridorun sonunda sarı güller toplanmıştı. Beyaz bir halı, altara giden yolu gösteriyordu ve en sonunda, Jesse'nin Chris'in yanında durduğunu biliyordum. Henüz başımı kaldırmamıştım, sonuna kadar Jesse'yi görmek istemiyordum.

Silas, Toby, Kate ve Cherry'nin yanından geçtim. Hepsi gülümseyerek izliyorlardı. Anneleri, babaları ve kardeşleri de oradaydı. Hemşireler de önlüklerini çıkarmış, en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Dr. Duncan bile yanımdan geçerken başını salladı.

Gözlerim ön sıradaki Cynthia'ya takıldı ve yanaklarının ıslak olduğunu görünce gözyaşlarımı zor tuttum, ama gülümsemesi sevgi dolu ve genişti. Onu uzun süredir tanıımıyordum, ama Jesse'nin annesini çok seviyordum. Jesse'yi bugünkü adamı olarak yetiştirmişti. Onunla hiç tanışmasam bile, böyle güzel bir ruhu yetiştirmiş biri olarak iyi bir insan olduğunu bilirdim. Bana ruh ikizimi verdiği için onu severdim.

Annem yanımdan geçerken elimi tuttu ve sıktı. Aniden durdum. Emma'nın güzel yüzü, tek başına oturduğu sandalyenin üzerinde büyük bir fotoğrafın içinden bana gülümsüyordu. Önünde tek bir sarı gül duruyordu.

Eğilip parmak uçlarımı öptüm ve yanağına dokundum, onu ne kadar özlediğimden göğsüm sızladı. En iyi arkadaşımı düşünümün en ön sırasına Chris'in koyduğunu biliyordum. Emma buna bayılırdı. O da benim nedimem olacaktı. Umarım her neredeyse, aşağıya bakıp bizi alkışlıyordur.

Ayağa kalktım ve kendimi topladım. Sonra koridorun sonuna geldim. Gözlerimi kapattım ve beş saydıktan sonra açtım ve yukarı baktım.

Karşımda duran, dünyadaki en yakışıklı erkek olduğunu görünce kalbim bir an durdu. Babam beni döndürdü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Jesse'ye uzanarak elini sıktı ve annemin yanına gitti.

Papaz Noel, sabırla bekleyerek mihrapta duruyordu. Jesse elini uzattı ve ben elimi onun eline koyduğum anda, iki kalp birbirine değdi ve içimi tam bir huzur kapladı, her şeyin doğru olduğu hissine kapıldım. Hayatımın neden bu kadar kısa olduğunu anlamıyordum, Jesse gibi birinin uzun bir hayattan mahrum bırakılmasını asla anlayamayacaktım. Ama o anda, birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum.

Gözlerimi onun her yerinde gezdirdim. Ona mükemmel uyan siyah bir smokin giymişti. Başında şapka olmadığını görünce kıkırdandım.

Jesse benim eğlendiğimi fark etmiş olmalı ki, eğilip fısıldadı: "Bunu takarsam baban beni öldürür diye cesaret edemedim. Kalan birkaç haftamı kaybetmek istemedim."

Elini sıktım, şakası sadece benim için. Ama sonra Jesse'nin mizahı kayboldu ve bana yaklaşıp "Vay canına... çok güzelsin" dedi. Başımı geriye attım ve sevinçten başım dönene kadar güldüm.

Bu, Jesse'nin bana söylediği ilk sözdü. Karı koca olarak yeni hayatımıza adım atarken, aynı şekilde başlaması çok uygun görünüyordu.

"Sen de çok yakışıklısın, bebeğim," dedim ve Jesse öpücük için eğildi.

Birisi boğazını temizledi ve biz ayrıldık.

"Bu sonuna kadar olmaz, evlat. Ama bu seferlik görmezden geleceğim," dedi Papaz Noel ve arkadaşlarımız ve ailemiz güldü.

"Kendimi tutamadım," dedi Jesse ve yanağını avuçladı. "Kızımı gördün mü?" Yüzüm kızardı ve Jesse bana şakacı bir şekilde göz kırptı.

Kahkahalar dinince Jesse iki elimi de tuttu ve Papaz Noel törene başladı. Ruh eşlerinin birbirini bulmasıyla ilgili, neşe ve umut dolu bir vaazdı.

Yemin zamanı geldiğinde, Jesse ve ben kendi yeminlerimizi yazmıştık.

Jesse ilk konuştu. "Junebug," dedi ve sesindeki titremeyi fark ettim. "Aylar önce biri bana şu anda burada, hayallerimin kızıyla evleneceğimi söyleseydi, asla inanmazdım." Bana çarpık bir gülümseme attı ve "Ama koridorda ilk karşılaştığımız günden beri kalbim senin" dedi.

O günü kafamda çok net bir şekilde canlandırdım. Çünkü ben de aynı şekilde hissetmişim. Tek bir karşılaşma ve kelebekler göğsümü istila etmişti.

"Duruşmanın sonucunu bilmiyorduk; hayatta kalma şansımız olup olmadığını bile bilmiyorduk." Oda sessizdi, konu ağırdı. "Ve

her ne kadar işler umduğumuz gibi gitmemiş olsa da, bugün, sen benim varlığından bile haberdar olmadığım bir hayalin gerçekleşmiş halisin. Ve dünyadaki hiçbir şeye karşılık hikayemizi değiştirmezdim. Eğer elimizde karı koca olarak geçireceğimiz birkaç hafta varsa, o zaman evliliğimizi muzaffer bir başarı olarak nitelendireceğim."

Duygularımı elimden geldiğince bastırdım, ama ellerim titriyordu ve dudaklarım titriyordu.

"Sen hayatımın aşkısın ve bu dünyada kalan zamanımız ne kadar olursa olsun, nereye gidersek gidelim, senin yanında olacağım." Kabul ederek başımı salladım. "Seni seviyorum, Junebug." Sonra Jesse elini kaldırdı ve yumruk yaptı. O, "İkinci grup kazanacak" derken, ben gözyaşları içinde güldüm.

Yumruğuna hafifçe vurdum ve sonra Papaz Noel bana döndü. "June, lütfen yemininizi okuyun."

Gerginliğimi bir kenara bırakıp, odadaki herkes kaybolup sadece ikimiz kalana kadar tüm dikkatimi Jesse'ye verdim. Ellerimi ağzına götürdü ve her birine bir öpücük verdi, orman yeşili gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Jesse," dedim, net ve güçlü bir şekilde konuşmaya özen göstererek. "Hayalim her zaman yazar olmaktı. Bir aşk hikayesi yazmak istedim, gelmiş geçmiş en büyük aşk hikayesini." Gülümsedim ve annemle babama baktım. "Ailem, gördüğüm en güzel evliliğe sahip. Onlar gençliklerinden beri birbirlerini seviyorlar ve ben de böyle bir aşkı bulabilir miyim diye merak ediyordum." Yutkundum. "Ölümcül kanser olduğumu ve tedavinin işe yaramadığını öğrendiğimde, asla bulamayacağımı düşündüm."

"June," dedi Jesse, acımı hissederek adımı fısıldadı.

Yaklaşp elimi yanağına koydum. Jesse dokunuşuma doğru eğildi. "Sonra ikinci bir şans için buraya geldim. İyileşmek ve daha iyi olmak için buraya geldim, böylece dünyaya açılıp o aşkı bulabilecektim." Başımı salladım. "Austin'in hemen dışındaki bir çiftlikte büyük aşkı bulacağımı bilmiyordum. Ruh ikizimin, yan komşumuz olan küstah futbolcu olacağını bilmiyordum."

Jesse buna geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Gerçek şu ki, büyük bir aşk istedim ve bunu yazmak istedim. Ve yazdım. Ama fark etmediğim şey, yaşayabileceğim en büyük aşk hikayesinin, benim yaşayacağım hikaye olduğuydu. Tüm iniş çıkışlarla, zorluklarla ve... şey, daha da zorluklarla."

Herkes buna güldü.

"Jesse Taylor, beni ayaklarımdan süpürdün. Ve birlikte çok uzun zamanımız olmasa da, dört bin ışık yılı uzaklıktaki yanmış yıldız gibi,

bizim aşkımız, biz öldükten sonra da uzun süre parlayacak. Çünkü sen ve ben birbirimiz için yaratıldık. Jesse ve Haziran. Sonsuza kadar.”

Jesse'nin yanağından bir damla gözyaşı düştü. Yakanındaki sarı gülün yaprağına düştü.

"Sen benim kalbimi elinde tutuyorsun, ben de seninkini elimde tutuyorum. Sonsuza kadar." Onun örneğini takip ederek yumruğumu kaldırdım. "İkinci grup kazanacak."

Jesse güldü, sonra yumruğunu benim yumruğumla çarpıştırdı.

"Şimdi yüzükleri takacağız." dedi Papaz Noel ve biz de birbirimizin gözlerinden ayrılmadan yüzüklerimizi parmaklarımıza geçirdik.

"Sizi karı koca ilan etmek benim için büyük bir zevk," dedi Papaz Noel. "Öpüşebilirsiniz."

Jesse, evliliğimizi bir öpücükle mühürlemek için bir dakika bile bekleyemeyecekmiş gibi öne doğru adım attı, ama son anda durdu ve babama dönerek, "Buraya bakmasanız iyi olur, efendim," dedi.

Chris cesaret verici bir şekilde bağırdı ve kalabalık alkışlarla patladı. Sonra Jesse'nin dudakları benim dudaklarımı kapladı ve bizi ailemizin, arkadaşlarımızın ve Tanrı'nın önünde birleştirdi.

Evlenmiştik.

O, ruhunu resmen benim ruhuma bağlamıştı.

Ben Bayan June Taylor olmuştum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

BÖLÜM 29

Jesse

W ALKIŞLAR VE TEZAHÜRATLAR EŞLİĞİNDE ŞAPELDEN ÇIKTIK.
Bugün üzüntüye yer yoktu. Bugün kutlama ve sevgi günüydü. Çünkü, lanet olsun, az önce Junebug'umla evlenmişim.

O benim *karımdı*.

Konuklar yemek salonuna doğru ilerledi. Buradan bile lezzetli yemeklerin kokusunu alabiliyordum, ama June ve ben sıranın en arkasında kalmıştık ve onu koridordaki bir köşeye çekip bir an yalnız kalmak istedim. Onu duvara yasladım. June bana sanki tüm dünyası benmişim gibi gülümsedi.

O benimdi, bu yüzden bu duyguyu anlıyordum.

Bir adım geri çekildim ve onu doya doya seyrettim. Kafamı salladım. "Junebug," dedim. "İnanılmaz görünüyorsun." Dantelli elbisesinin her santimi minyon vücuduna yapışmıştı. Başörtüsü de mükemmeldi, her şey mükemmeldi. O, güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Yanakları hala kızarmıştı ve pembe dudakları öpülmek için yalvarıyordu.

Ben de öptüm. Nefesimiz kesilene kadar öptüm, ki bu günlerde bu hiç de zor değildi.

Ondan ayrıldım ve June sol elimi tuttu ve yüzük parmağımdaki sade altın yüzüğü inceledi. Kahverengi gözlerinde sadece sevgiyle bana baktı. "Sen benim kocamsın," diye hayranlıkla fısıldadı ve bu sözler cennetten gelen sesler gibiydi.

Sol elini tuttum ve başparmağımla eşleşen altın yüzüğü ve büyükannesinin yüzüğünü okşadım. "Bayan Taylor," dedim. "Bu kelimenin sesini neden bu kadar çok seviyorum?"

"Biz evlendik, bebeğim," dedi June ve yüzündeki ışıltıdan kendimi üç metre boyunda hissettim. Bu, June'un hayallerinden biriydi. Ona daha fazla zaman veremezdim. Ona kırışıklıklar ya da beyaz saçlar veremezdim. Ona derin gülme çizgileri ya da çocuklar veremezdim. Ama onu her şekilde benim yapabilirdim ve sonunda bu ikimiz için de fazlasıyla yeterli olacaktı.

Onu son bir kez, tüm kalbimle, derin bir öpücükle öptüm ve "Resepsiyona gidelim mi?" dedim. Elimi uzattım ve June elimi tuttu ve sıkıca tuttu.

Koridorda yürürken kaslarımın ağrımasını ve eklemlerimin acı içinde olduğunu hissetmedim. İkimizin de nefes nefese olduğunu ve June'un topallamasının daha belirgin olduğunu görmezden geldim. Bugün düğünümüze ölüm davetli değildi.

Köşeyi dönüp yemek salonuna girdiğimizde, Bay Scott bir kadeh şampanya kaldırdı ve "Karşınızda, Bay ve Bayan Jesse Taylor!" dedi.

Konuklar hep birlikte alkışladı.

Akşam yemeği için masaya oturduk ve atmosfer rahat ve mutluydu. Yapılan birkaç konuşma bile hafif ve olumluydu. Bu gecenin sadece kutlama gecesi olmasını istemiştik ve ailemiz ve arkadaşlarımız bunu gerçekleştirmemize yardımcı oldu.

Gecenin büyük salona geçtiği saatlerde yorgunluk bizi ele geçirmişti. June ve ben el ele oturduk, June başını omzuma yasladı ve konuklarımızın dansını izledik. Emily ve Lucy, Chris'in etrafında daireler çizerek koştular ve bitirdiklerinde Chris bitkin düşmüştü.

Annem, Pastor Noel ile dans ederken gülümsedim, üzüntüsü bir an için unutulmuştu. June'un ailesi dans pistinden neredeyse hiç ayrılmadı, yanaklarını birbirine bastırmışlardı ve June'un onların örneği ile gerçek aşka inanan bir kız olarak büyüdüğünü anladım. Her anın tadını çıkardık.

Gün mükemmel geçmişti, ama gerçek şu ki, yorgunduk. Neenee bunu açıkça fark etti ve yanımıza gelerek, "İlk dansı yapalım, sonra iyi geceler diyelim mi?" dedi.

"Evet, lütfen," dedi June ve bana döndü. "İlk dansımız için hangi şarkıyı seçtin?"

"Görürsün," dedim ve June endişeyle inledi. "Bu beni pek güvenlendirmiyor, Jesse."

"Bayan Taylor!" dedim ve June'un yeni ismine gülümsemesini izledim. "Bana güvenmiyor musun? Kocana?"

June iç geçirdi ve ben onun elini tuttum. Onu ayağa kaldırdım ve dans pistinin ortasına ulaşmak umduğumdan daha uzun sürdü. Neenee'ye başımla selam verdim ve Alphaville'in "Forever Young" şarkısının ilk notaları çalmaya başladı.

June'un eli benim elimde, kolu sırtımda, başını göğsüme yaslayıp "Biraz abartılı, değil mi Jesse?" dedi.

Omuzlarımı silktim ama omuzlarının titremesinden onun da benim kadar komik bulduğunu anladım. "Uygun geldi." June'un başına öptüm. "Sonsuza kadar on yedi," dedim ve yanağımı onun başına koyarak ekledim, "Sonsuza kadar senin." June'un elini sıkmasından onun da bunu daha çok sevdiğini anlayabildim.

Fazla bir şey yapamadan sallanıyorduk. Bu gecenin her dakikasını içime çekmek istiyordum. Bundan sonra bize ne olacağını bilmiyordum, birlikte ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum. Ama bu gece her zaman bizim olacaktı. Her zaman bir bütün olarak bir arada olacaktık.

Şarkı bittiğinde annem ve Bay ve Bayan Scott yanımıza geldi. Emily ve Lucy odanın kenarındaki banklarda uyuyorlardı. Annem yanağıma öpücük kondurdu ve June'a sarıldı. "Sizin için inanılmaz mutluyum. Yarın görüşürüz. Bu ikisini yatırmam gerek." Kız kardeşlerimi işaret etti. Bay ve Bayan Scott bize onları koridora kadar takip etmemizi işaret etti. Kolumu June'un sırtına doladım ve yürümesi için ona yardım ettim. Onun için ne kadar zor olduğu görünce kalbim biraz sızladı. Yakında hareket etmek için tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyacaktı. Ama bugün tek başına atlatmak için ne kadar kararlı olduğunu biliyordum.

bugünü yardımsız atlatmak için ne kadar kararlı olduğunu biliyordum.

İçimde bir panik dalgası yayıldı. Bencilce, onsuz tek bir gün bile yaşamak istemiyordum. Onu takip etmek için birkaç günüm gitse bile, onsuz geçireceğim her dakika bir ömür boyu yalnızlık gibi gelirdi.

"Jesse?" dedi June, elini yüzüme doğru uzatarak. Yorgun düşmüştü. Bay Scott'a baktım, yüzündeki endişe çizgilerinden o da bunu fark etmiş olmalıydı.

"Ben iyiyim, bebeğim. Hadi yatmaya gidelim." Onun için endişelendiğimi bilmesini istemiyordum.

"Lafı açılmışken," dedi Bayan Scott, daha önce kaldığımız odadan birkaç kapı ilerideki daha büyük bir süitin önünde durarak. June ve ben şaşkınlıkla ona baktık.

Bayan Scott kapıyı açtı ve tüm eşyalarımızın orada olduğunu gördük. Ortada kral boy bir yatak vardı, bir komodinin üzerinde June'un neredeyse bitmiş mutlu sonlu hikayesiyle dolu defteri, diğerinde ise benim eskiz defterim ve kalemlerim duruyordu.

"Anne?" diye fısıldadı June, daha önce kendi odasında olan çizimlerimin asılı olduğu duvarı görünce.

"Artık evlisiniz," dedi Bay Scott. "Burası yeni eviniz. Birlikte."

Burnumda hissettiğim duygusal karıncalanmayı gidermek için burnumu kaşımaya başladım. "Teşekkür ederim, efendim," dedim ve elini sıktım.

"İçeri girelim." Yorgun olduğumuzu açıkça anlayabilirdi. Bugün kendimizi çok zorlamıştık, ama buna değmişti.

"Yarın görüşürüz," dedi June'un ailesi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

June'un yatağa oturmasına yardım ettim ve o her şeyi içselleştirdi. Çok güzeldi. "Elbisen için yardım ister misin?" diye sordum ve June başını salladı.

O döndü ve ben omurgasının dibine kadar uzanan uzun düğmeleri açtım. Elbisesini çıkardı ve altında sadece ipek bir kombinezon kaldı.

Yoğun ilgimden yanakları kızardı. Takım elbisemi çıkardım ve boxer şortum kaldı. Zaten çoğu gece sevişip birbirimizin kollarında uyumuştuk. Ama bu daha samimi geliyordu. Bir şekilde daha büyük bir şey gibi hissettiriyordu.

June esnedi ve ben güldüm. "Sana değil," diye alay etti. Yatağın örtüsünü çekerek, "Yatağa, Junebug," dedim. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Berbat bir göz kırpma denemesi yaptı.

"Junebug," dedim, "ikimiz de şu anda o kadar çok ilaç alıyoruz ki, denesek bile hiçbir şey yapamayız." Hafif kahkahası odada yankılandı. Yanına uzandım, başörtüsünü çıkardım ve ana ışığı kapattım. Sadece başucundaki lambanın loş ışığı kaldı.

Karşı karşıya geldik ve el ele tutuştuk, sadece birbirimize bakmaktan memnuniyet duyuyorduk.

Bay ve Bayan Taylor... İnanamıyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı June, ve o üç kelime bile bir şekilde daha önemli geliyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve dudaklarına öptüm. Elimi yanından aşağıya, ipek geceliğinin üzerine kaydardım ve "Bunu bilmeni isterim, eğer tamamen sağlıklı olsaydım, şu anda seni yiyip bitirirdim," dedim.

"Oh, inanıyorum," dedi ve kıkırdadı. Ben de güldüm. "Gülmezlüklerin çok hoşuma gidiyor." Parmak uçlarıyla gülmezlüklerimi okşadı, sonra tekrar esnedi. "Bu gecenin bitmesini istemiyorum, ama daha fazla uyanık kalabileceğimi sanmıyorum."

"Uyumadan önce," dedim ve yatağımın başucundaki çekmeceye uzandım. June'un ailesi düğün hediyesi eski odamdaki yerine koymuş olmasını umuyordum.

Neyse ki koymuşlardı. Çerçevelettiğim fotoğrafı çıkardım. Beyaz bir kağıda sarılmıştı. June oturmak için uğraştı, ama sonunda oturunca fotoğrafı ona uzattım.

"Sana bir şey almadım," dedi, dudağını ısırarak.

"Bana kendini verdin, Junebug. Bu yeter de artar bile." Çerçeveyi hafifçe vurdum. "Aç."

June, onun için çizdiğim resmin paketini dikkatlice açtı. Resim gözüne çarptığında nefesini tuttu ve gözleri yaşlarla doldu. "Jesse..." dedi ve parmak uçlarıyla camın önünü okşadı. Bana dönüp hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Hayalimiz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bu hayatta sana veremedim. Belki sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız hayatta veririm, bilmiyorum. Ama bir şekilde senin olmasını istedim, hayalimdeki bir resim olsa bile."

June çerçeveyi göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında bana baktı ve "Ben de aynen böyle görüyorum" dedi.

O eğilip beni öptüğünde, kalbi göğsüne bastırarak, kalbim patlayacak gibi doldu.

June elimi tuttu. "Bunu bir şekilde elde edeceğiz, bebeğim. Cennette, bu rüya bizi bekliyor."

"Biliyorum," dedim boşuk bir sesle ve June uykuya dalarken parmaklarını öptüm. Derin bir uykuya daldığında, kırılmasın diye çerçeveyi ellerinden aldım. Resme bakarak gözlerimi kapattım ve zihnimde canlandırdım: Biz, evimizin arka kapısından görünen manzaraya karşı, verandadaki salıncakta oturuyorduk. Başlarımız birbirine yakındı ve daha yaşlanmıştık. Önümüzde, biz izlerken arka bahçede oynayan çocuklarımız ve torunlarımız vardı.

Bu, June'un en büyük hayaliydi.

Bunu da ona vermek zorundaydım. Kalemle çizilmiş olsa bile, ona bir rüya daha vermek zorundaydım.

Eğer yapabilseydim, ona dünyayı verirdim.

Ama ona soyadımı vermekle yetinmek zorunda kaldım ve bu da başlı başına bir hayalin gerçekleşmesiydi.

BÖLÜM 30

June

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum, June arabanın penceresinden dışarı bakarken. Kitapçı bizim için bir araba göndermişti, ne kadar şık. Hava güneşli ve sıcaktı, güneş mavi gökyüzünde parlıyordu.

June, yere kadar uzanan, dar kesim, kolsuz yeşil bir elbise giymişti ve bu elbise, gözlerini koyu çikolata kıvrımları gibi gösteriyordu. Hâlâ hastanede yatıyordum, ama geçen hafta yapılan son test sonuçlarım "hastalık belirtisi yok" olarak gelmişti. Tedavimin sadece birkaç haftası kalmıştı ve yakında taburcu olacaktım ve tamamen iyileşmiş sayılacaktım.

İnanamıyordum. Aylarca süren kemoterapi ve immünoterapi, hastalık ve June'un hiç yanımdan ayrılmaması... Sonunda başarmıştık.

Yorgun, biraz halsiz ve ağrılıydım, ama bu etkinliği hayatta kaçırmayacaktım. June bana döndü ve derin bir nefes aldı. Hâlâ kısa kesilmiş siyah saçları vardı ve çok güzel görünüyordu. Ama benim için her zaman öyleydi.

"Seçimimden pişman olmaya başlıyorum," dedi, dudakları gerginlikten titriyordu. Elinin sırtını öptüm. Cildi endişeden biraz solmuştu. "Ya kimse gelmezse? Ya etkinlik fiyat olursa?" dedi panik içinde.

"Junebug," dedim, arka koltukta ona yaklaşarak. "Bana bak." Bana baktı ve ben onun yanağını avuçladım. Gözlerini kapattı ve dokunuşumla

derin bir nefes aldı. "Hikayemiz internette milyonlarca kez okundu. Eminim neye bulaştığının farkında değilsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kötü anlamda değil, bebeğim. İyi anlamda." Alnına öptüm, kısa kakülleri burnumu gıdıkladı. "Yayınladığın her bölümün yorumlarını okudum."

"Gerçekten mi?" diye sordu June. Okumayı uzun zaman önce bırakmıştı, çünkü yazdıklarını okuyanların sayısı onu korkutuyordu. Bu, onun yazdığı hikayemizdi. Harmony Ranch'ten kaçamamış olsaydık, bizim hikayemiz olacaktı. Bu hikaye bizim için çok özeldi ve June'u savunmasız hissettiriyordu. O, Jesse ve June'u tüm varlığıyla korumaya kararlıydı. Onları çok seviyordu. Biz de onları seviyorduk, biz onlardı. Onları kalbimizde sıkı sıkı tutuyorduk. Kimsenin yorumlarının onlara zarar vermesini istemiyordu.

Başımı salladım. "Onlar seviliyor," dedim. "Sözlerin çok insana yardım etti, Junebug. Tahmin bile edemezsin. Ölümcül hastalığı olan Jesse ve June'a milyonlarca insanın kalbinde yaşamaları için bir şans verdin. Onlara adalet yaptın."

"Neredeyse vardık," diye bizi keserek şoför duyurdu.

Pencereden dışarı baktım ve gördüğüm şeyin doğru olduğundan emin olmak için gözlerimi ovma zorunda kaldım. "June," dedim, şaşkınlık içinde. Gurur, yoğun ve güçlü bir şekilde damarlarıma doldu ve kolumu omuzlarına dolayarak onu pencereye çekip bakmasını sağladım.

"Aman Tanrım," dedi June, inanamadan. Kitapçının önündeki kuyruk bloğun etrafını sarmıştı. O kadar uzundu ki sonunu göremiyorduk. "Onlar... onlar..." diye başladı, sonra sözünü bitiremedi. "Benim için mi geldiler?"

Yaklaştıkça, çoğunluğu gençlerden oluşan yüzlerce insanın heyecanlı yüzlerini gördük. Sabırla sırada bekliyorlardı.

Onlar benim Junebug'um için buradaydılar. Onlar bizim hikayemiz için buradaydılar.

Araba, Emma ve Chris'in beklediği arka girişte durdu. Longhorns maçlarında olduğu gibi, June'u da desteklemek istiyorlardı — Chemo Club sonsuza kadar! Ayrıca Emma, tüm bunların gerçekleşmesi için June ile birlikte çalışmıştı ve bunu hayatta kaçırmayacaktı.

Arkadaşlarımızı görmek için birkaç kez A&M'ye gitmiştik. Ve yılın ilerleyen günlerinde Chris'in beyzbol maçını izlemeyi planlıyorduk. Emma, matematik derslerine daha fazla konsantre olmak için lisedeki bando hayatından ayrılmıştı. Onlar hayatımızın en iyi arkadaşlarıydı. Ve yaşadıklarımızdan dolayı

yaşadıklarımızdan dolayı birbirimizi asla hafife almayacaktık. June'un hikayesinde olduğu gibi, herhangi birimiz hayatta kalamayabilirdik. Böyle bir dünyanın var olabileceğini hayal edemiyordum. Dördümüzün hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağı vardı.

Önce arabadan indim ve Chris ile Emma'ya sarıldım. Arkama döndüğümde, June hala arka koltukta hareketsizce oturmuş, panik içinde önüne bakıyordu.

"Junebug?" dedim yumuşak bir sesle.

"Gerginim," dedi ve kalbim eridi.

"Seni seviyorlar, bebeğim. Tıpkı bizim seni sevdiğimiz gibi. Korkacak bir şey yok." Kendimi, Emma'yı ve Chris'i işaret ettim. "Gergin olman anlaşılabilir, ama onlar sadece seninle tanışmak ve sözlerin için teşekkür etmek istiyorlar." Elimi uzattım.

June hızla elini benimkine koydu ve asla bırakmayacakmış gibi tuttu. "Benimle kal," dedi ve ben elinin sırtını öptüm.

"Her zaman."

June'u arabadan indirdim ve Emma ona sarıldı. "Harika olacaksın," dedi heyecanla, tam da arkamızdaki kitapçının kapısı açılırken.

"Merhaba. Siz J. Taylor olmalısınız?" dedi kitapçı müdürü ve kalbim bir an durdu. June'un takma adı her kullanıldığında böyle olurdu. Kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu ve yakında bunun sadece bir takma ad değil, onun gerçek adı olmasını diledim.

"Evet, hanımefendi," dedi June ve o anda çok genç göründü. Başımıza gelenlerin çoğu için çok gençtük. Ama June'un başarısı... O on sekiz yaşındaydı ve kendinden iki kat yaşlı bazı insanlardan daha başarılıydı.

Elini elimde tutarak kitapçıya girdik. "Önce soru-cevap kısmına geçelim," dedi müdür. "Uygun mu?"

"Evet, hanımefendi," dedi June tekrar. Karşılama töreninin yapılacağı yerin arkasındaki bir odaya götürüldük.

"Tamam, bu harika," dedi Chris. "Sizce bana da soracaklar mı? Hikayenin ana karakterlerinden biri olduğum için."

Hepimiz güldük ve ben arkadaşşıma gözlerimi devirdim, ama June'un hala ne kadar gergin olduğunu görünce ona sarıldım. "Kendin ol," dedim ona. "Seni çok sevecekler."

June başını salladı, sonra müdür geri geldi. "Hazır mısınız, Bayan Taylor?" Bu isim yine midemi bulandırdı. Takma adını seçerken, bizim ortak hikayemiz olduğu için ikimizin adını da kullanmak istemişti. Bu yüzden June, Taylor'ı kullanmıştı. Bu, hayatımın en büyük onuru oldu. Bundan daha büyük bir onur aklıma gelmiyordu.

June başını salladı, sonra onu takip ederek mağazaya girdi. June görüldüğü anda, oturmuş sabırla bekleyen insanlar alkışlamaya başladı. June'un adımları sendeledi, ama ben onu sahneye çıkmasına yardım ettim.

Gözlerime baktı, gözlerinde inanamama ifadesi vardı ve ben elinin sırtını öptüm, sonra elini çevirip üzerine çizilmiş anatomik kalbi öptüm. "Ön sırada olacağım," dedim ve Emma'nın bizim için ayırttığı koltukları işaret ettim.

June derin bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı ve kalabalığa döndü. Mağazada boş yer kalmamıştı, bazı okuyucular ayakta durmak zorunda kalmıştı.

June el salladı, yanakları kızardı. Otururken nefesim kesilmişti, ama bu, gördüğüm muameleden değil, kızımın orada, hak ettiği (ve korktuğu) tüm ilgiyi üzerine toplarken görmekten kaynaklanıyordu. Onunla tanıştığım andan itibaren özel olduğunu biliyordum. Onu şimdi orada görmek bunu sadece doğruladı.

June oturdu ve kalabalık yerlerine dağıldı. O, yazma süreci, kitaplara olan sevgisi ve neden yazar olmak istediği gibi soruları yanıtlarken dinleyiciler tamamen sessizdi.

Seyircilere soru sorulduğunda bir kız ayağa kalktı. "Jesse ve June'un hikayesini çok seviyorum. Çok güzel ama aynı zamanda çok trajik. Hikayenin gerçek bir olaydan esinlendiği söyleniyor. Bu doğru mu?"

June'un kahverengi gözleri benimkilere takıldı. İnsanların onun bakışlarını takip ettiğini hissettim ve fısıltılar yükseldi. Neye baktıklarını biliyordum. Longhorn şapkamın altındaki kel kafam.

"Kısmen," dedi June ve sonra bana bakarak bir soru sordu. Bizden bahsedebilir miydi? Yolculuğumuzdan? Bunu kamuoyuna açıklayabilir miydi? Ona kararlı bir şekilde başımı salladım. Her iki dünyadaki hikayemiz de çok güzeldi. Onun bunu herkese haykırmasını istedim.

Sonra June elini bana uzattı. Ayağa kalktım ve birkaç kişinin nefesini tuttuğunu ve heyecanlı mırıldanmalar duyduğumu fark ettim. Onunla birlikte sahneye çıktım ve kalabalığın en sevdikleri karakterlerin canlandığını gördüğünü anladım.

Bir kitapçı çalışanı June'un yanına benim için bir sandalye koydu. Onun yanına oturdum ve elini tuttum. "Bu Jesse," dedi June ve kalabalığın tepkisi daha da

daha da yükseldi. "Ben de June," dedi. Bana bakarken gözleri parlıyordu ve "Harmony Ranch'te, dördüncü evre akut miyeloid lösemi hastası gençler için yapılan bir klinik deney sırasında tanıştık. Ve orada aşık olduk," dedi. June hikayemizi anlattı ve bitirdiğinde salonda gözyaşı dökmeyen kimse kalmamıştı.

Başka bir okuyucu ayağa kalktı. "Write Me for You'nun sonuna yaklaşıyorsunuz gibi hissediyorum. Ben..." Okuyucunun sesi titredi. "Bunun bitmesine hazır olduğumdan emin değilim."

June başını salladı; onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

"Write Me for You'da June, Jesse ve June'un mutlu sonunu yazıyor; gerçek hayatta ise siz Write Me for You'yu yazıyorsunuz." Okuyucu başını eğdi. "Hangi hikaye size daha gerçek geliyor?"

June soruyu düşündü, sonra "İkisi de" dedi. Bana baktı. "Uzun zaman önce Jesse bana paralel evrenlerden bahsetmişti, belki bu hayatta yazdığımız hikayeler başka bir hayatta gerçekleşiyordur. Bu yüzden bu kitabı yazmaya karar verdim, kanserimiz deneme tedavisine yanıt vermeseydi ne olurdu diye keşfetmek için."

"Jesse?" okuyucu bana da dönerek sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence okuyucu olarak, hikayemizin hangi versiyonunun doğru olduğuna kendiniz karar verebilirsiniz. Write Me for You'daki Jesse ve June'un aşkı güçlü ve belki de zamanları kısıtlı olduğu için daha da güzel. Birlikte geçirdikleri zaman daha yoğun, sınırlı ve kısıtlı olduğu için her şey daha büyük ve daha parlak." June'a biraz daha yaklaştım, şu anda sahip olduğumuz zamana sahip olmadığımızı konuşurken göğsümde bir acı hissettim. "Jesse ve June'un Happily Ever After'da aşkları daha tatlı çünkü yaşamak ve daha fazla deneyim paylaşmak için zamanları var." Gülümsedim ve boğazıma yükselen ağır duygularla mücadele ettim. "Yüzlerinde kırışıklıklar, saçlarında griler olacak ve verandada oturan yaşlı bir çift olacaklar." Eğilip June'un yanağına öptüm. June gözlerime baktı ve ben ona doğrudan konuştum. "Bizi her iki hayatı aynı anda yaşarken görüyorum." Seyircilere göz kırptım. "Sonunda ne olacağı, size kalmış."

Alkışlar çok gürültülüydü ve June alnını alnıma dayadı. "Sana takıntılıyım," dedi ve ben güldüm.

"Ben de."

June saatlerce ayakta durup imza dağıttı ve çok sevdiği okuyucularıyla konuştu. İşini bitirdiğinde, birkaç aydır e-postalaştığı menajeri onunla bir saat daha konuştu ve yayıncılık sektöründeki geleceğini tartıştı.

oturduğum ve her şeyi izledim, kendimi dünyadaki en şanslı adam gibi hissettim.

Mağaza kapanmaya hazırlanmaya başladığında ayağa kalktım ve June'un yanına gittim. Heyecandan gözleri parlıyordu, ama kızımın yorgun olduğunu görebiliyordum.

"Bu gece sizi yalnız bırakalım, yarın görüşürüz," dedi Emma.

"Olur," dedi June.

Emma kızıma sarıldı ve "Seninle gurur duyuyorum, June" dedi. "Tüm yardımların için teşekkür ederim" dedi June.

Son bir el sallayarak, dışarıda bizi bekleyen arabaya bindik. Arka koltukta, June'un yanağını avuçladım ve onu öptüm. Dokunuşumla ona ne kadar gurur duyduğumu göstermeye çalıştım. Onun sözlerinin ne kadar güçlü olduğunu ve insanların hayatlarını ne kadar değiştirdiğini görmekten çok gurur duyuyordum.

"Bunu asla kaybetme," dedim geri çekilirken. "Şu anda yüzünde gördüğüm bu mutluluğu asla kaybetme. Amacın, yazmanın nedeni, hayatta kalmanın nedeni... Bunlar dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor, Junebug."

"Senin sayende mutluyum," dedi June. "Çiftlikte bana kendim için yazmamı söylemiştin, ben de yazdım ve sen hayatımı değiştirdin, önemli olan her yönden." June kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum, Jesse Taylor. Çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bu sözler yeterli gelmedi, bu yüzden ona göstermeye karar verdim.

Hastane yatağında yatıyordum; June yanımda yatıyordu. Saçlarını okşadım ve içimde gerginlik hissettim. Sonunda derin bir nefes alıp, komodinin çekmecesinden eskiz defterimi çıkardım.

June başını göğsümden kaldırdı, ne yaptığımı merak ettiği belliydi. "Çizim mi yapmak istiyorsun?" diye sordu, ben de başımı salladım.

June kaşlarını çatı.

Eskiz defterini önüne koydum. "İçine bakmanı istiyorum."

Kafası karışmıştı, ama ilk sayfayı açtığında, kafasındaki karışıklık sevgiye dönüştü. "Jesse," dedi ve parmaklarını resmin üzerinde gezdirdi

Çizilmiş resmin üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Devam et," dedim ve June sayfayı çevirdi. Çiftlikteki mezuniyet töreninde gülümseyerek diplomalarımızı tutuyorduk. Sonraki fotoğraf, ilk Longhorns maımdan sonra yanımda duran June'du.

June bir sonraki fotoğrafa geçtiğinde hıçkırarak ağlamaya bağladı. Fotoğrafta bu odada, ben kemoterapi görürken June elimi tutmuğ, bana sanki ayın parladığını grmğ gibi bakıyordu.

"Jesse, bu ne?" diye sordu hayretle.

"Biz," dedim. "Bizim hikayemizin benim versiyonum. Senin sözlerin var, benim izimlerim var."

"ok beğendim," dedi.

"Bir tane daha var," dedim, göğsüm sıkığarak.

June sayfayı çevirdiğinde donakaldı. Gözleri yağlarla dolmuğ bir ėekilde bağını kaldırdı ve ben cebimden yüzüğü çıkardım. Onun büyükannesinin yzğyd, ağk hikayemizin yüzüğü. Babası, kızının elini istediğimde bana vermiğti.

"Jesse," dedi June, sesini ıkaramadan.

"Benimle evlenir misin, Junebug?" Elini elime aldım ve bakığlarını, bu yüzüğü takan sol elinin resminden uzaklağtırdım. "Benimle evlen. Bu gece, yarın, haftaya, gelecek yıl, fark etmez. Sadece sonsuza kadar benim olacağını söyle."

JUNE

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Umut dolu, tutkulu, orman yeşili gözler benim cevabımı bekliyordu. Kalbim sevgiyle dolup taşmak üzereydi. Jesse'nin çizdiği resme baktım. Resimde benim elim vardı ve sol yüzük parmağımda şimdi bana teklif edilen yüzük vardı. Yüzüğü tanıdım, o yüzük büyükanneme aitti. Bu, Jesse'nin babamdan izin istediği anlamına geliyordu.

Kalbim yeniden patladı.

"Evet," dedim, başka cevap yoktu. Jesse'ye baktım. "Evet. Evet, seninle evleneceğim. Her hayatta, her aşk hikayesinde, her zaman seni seçeceğim."

Jesse'nin karşılık verdiği gülümseme coşku doluydu. Titreyen ellerle kutudan yüzüğü çıkardı ve parmağıma taktı.

Tam uydu.

Jesse beni öptü, ben de tüm ruhumla ona karşılık verdim. Tamamen hayranlık. Geri çekildiğimde gülerek "Evleniyoruz!" dedim.

"Evleniyoruz," dedi Jesse ve yatakta, hayatına yeniden kavuşmasına birkaç hafta kala ona bakarken, beklemek istemediğimi fark ettim.

"Şimdi," dedim Jesse'ye ve dudakları seğirdi. "Mümkün olan en kısa sürede seninle evlenmek istiyorum." Jesse saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. "Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve iyileşiyorsun, ben sadece hayatımızın başlamasını istiyorum. Geçtiğimiz bir yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da zamanı boşa harcayamayacağımızdır." Sakinlik beni sardı. "Bana bu gece, yarın ya da ne zaman istersem evlenelim demiştin."

Jesse nefesini tuttu.

"Mümkün olan en kısa sürede," dedim ve onun cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Ama bu çocuk, bu eğlenceli, kuralları çiğneyen taşralı çocuk sadece gülümsedi ve "Evlilik cüzdanı lazım" dedi. Kafamdaki anlamları hızlıca çözmeye çalışarak başımı salladım. "Ama hastanenin zemin katında bir şapel var."

"O fikir havada patladı ve havai fişek sesi gibi yankılandı. Jesse, artık parmağında mutlu bir şekilde duran yüzüğe dudaklarını değdirdi. "Sen benim karım olacaksın, Junebug. Karım."

Onun dudaklarını öptüm ve "Kocam" dedim. Bu sözlerin aramızda yankılanmasına izin verdim, sonra ekledim, "Sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 31

Haz

T^{YAZ} Artık bir cümle bile yazmak çok uzun sürüyordu. Ama hikayenin sonuna yaklaşmıştım ve bitirmeye kararlıyım.

Oksijen tanklarımız ikimize de çok ihtiyacımız olan havayı sağlıyordu ve yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırmaya başladı.

Jesse, yanımdaki yumurta sandalyede çoktan uykuya dalmıştı. Parmağımı onun yüzünde gezdirdim. Evleneli üç hafta olmuştu. Üç hafta boyunca konuşmuş, sevmiş ve birbirimizin kollarında güvende hissetmiştik.

Ve üç hafta boyunca, öbür dünyanın bekleyen kollarına hızla düşerek. Artık yürüyemiyorduk ve bazı günler ağrı kesiciler yüzünden uyanık kalmak çok zor olduğu için bütün gün uyuyorduk. Ama hâlâ buradaydık, severek, gülerek ve her nefesimizi değer vererek.

Jesse'nin çıplak kolunu öptüm. "Bebeğim," dedim, içeri girme zamanının geldiğine karar vererek. Gece çöküyordu ve sevdiğimiz turuncu gün batımı gökyüzünde uzanıyordu. Ginger yakınlarda çimleri otluyordu. Son birkaç haftadır bizim yerimize yakın duruyordu, çünkü ikimiz de bir gece buraya hep birlikte gelmeyi bırakacağımızı biliyorduk.

"Jesse," dedim tekrar, ama kıpırdamadı. Onu uyandırmaya çalışırken paniğe kapıldım. Kolu yanına düşerken kalbim parçalanmaya başladı. "Jesse!" dedim, bu sefer daha yüksek sesle. Boynumda taktığım acil durum düğmesine bastım ve Susan ile Bailey odamızdan koşarak verandaya çıktılar.

"Onu uyandıramıyorum!" dedim, zayıf sesimde aciliyet vardı. "Onu uyandıramıyorum!"

Susan beni kaldırıp tekerlekli sandalyeme oturttu. Bailey, Jesse'nin sandalyesini bile umursamadı. Onu kaldırıp yatak odamıza koştu ve yatağa yatırdı. Bunu yaparken Jesse'nin Longhorns şapkası yere düştü.

Bailey ona müdahale etmeye başladı, ekibi çağırdı, ama ben beyzbol şapkasından gözlerimi alamıyordum. Jesse onu hiç çıkarmazdı. Kafasında olması gerekiyordu. Saniyeler içinde kapı açıldı ve Dr. Duncan ve ekibi odaya doldu.

"Yardım edin," dedim çaresizce, bacaklarımın çalışıp ona koşabilmeyi dileyerek. Jesse'nin yatağın kenarına düşen kolunu yakaladım. O benim için bir işaret gibiydi, elini tutmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Susan, beni içeri al," dedim, hala kapının eşiğindeyken. "June, onların..."

"Lütfen!" diye yalvardım, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. "Böyle gidemez. Onu görmem lazım. Şapkası lazım. Onun yanında olmalıyım. Lütfen, Susan. O benim kocam. Kocamın yanında olmak istiyorum."

Beni içeri itti, Jesse'nin şapkasını almak için durdu, ben de şapkayı sıkıca tuttum. Burnuma götürdüm. Onun kokusu geliyordu — odunsu ve dumanlı.

İçeri girince Jesse'nin elini tutmaya çalıştım. Tam parmak uçlarını tutmayı başardığım anda, annemle babam odaya girdi, ardından Jesse'nin annesi de geldi.

"Hayır!" diye bağırdı annesi ve hepsi açıklama için bana baktı.

"Uyanmıyor," dedim, sesim titriyordu, personel ona müdahale etmeye devam ediyordu. "Onu uyandıramadım." Jesse'nin yüzünü göremiyordum. Yüzünü görmek istiyordum. Gözlerinin açılmasını, bana gülümsemesini ve bana tüm bunların bir hata olduğunu, iyi olduğunu söylemesini istiyordum.

iyiydi

"Lütfen..." Herkese ve aynı anda hiç kimseye yalvardım.

Yalvarışım boşlukta kayboldu.

Dr. Duncan, Jesse'yi makinelere bağlamaya başladı. Sonunda, sakın bir şekilde odaya dönüp, "Vücudu yorgun ve organları iflas ediyor. Onu rahatlatmak için ilaç verdim. Ama korkarım çok uzun sürmeyecek" dedi.

Duygularım boğazıma düğümlendi ve gözyaşları akmaya başladı.

"Uyanacak mı? Ona veda edebilecek miyiz?" diye sordu Jesse'nin annesi.

"Mümkün. Bilinci gelip gidebilir," dedi Dr. Duncan. "Umarım vedalaşmanız için yeterli zamanınız olur."

"İyi geceler," dedim empatik bir şekilde, başımı sallayarak. "Biz veda etmiyoruz, sadece iyi geceler diyoruz."

Bailey, Jesse'yi yatağımıza yatırdı, rahat etsin diye. İşini bitirince babam beni yatağımıza, onun yanına kaldırdı. Başımı Jesse'nin göğsüne yaslayana kadar yer değiştirdim. Cynthia diğer tarafında, elini tutuyordu.

Bu anın geleceğini biliyordum, ikimiz için de. Ama şimdi o an gelmişti ve ben... yapamıyordum. Onu kaybedemezdim. Annem ve babam yanımda oturmuş, her ikisi de destek olmak için ellerini bacağıma koymuştu.

O odada o kadar çok sevgi vardı ki, hissedilebiliyordu. O kadar çok güç vardı ki, Jesse'nin uyanıp bunu görmesini, hissetmesini istedim.

Ne kadar süre orada yattım bilmiyorum, ama birden Jesse'nin vücudu yanağımın altında kıpırdadı. Nefesimi tutarak oturdum, bekledim... Sonra Jesse'nin gözleri açıldı ve şaşkın bakışları odanın içinde dolaştı.

Cynthia oğluna baktı.

Şaşkın gözler sonra bana baktı ve Jesse'nin yeşil gözlerindeki sis dağıldı.

"Junebug," dedi, boğazı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "Ne...?" Nefesi zorlanıyordu ve korku dolu gözlerimde neler olduğunu görmüş olmalıydı. Gözleri yaşlarla doldu. "Ağlama... Junebug," dedi boğuk bir sesle ve zayıf elini kaldırarak gözyaşlarımı sildi.

Eğildim ve onu öptüm. Yüzünün her yerini öptüm. Dudaklarını öptüm, sonra elini öptüm. "Seni seviyorum," dedim ve Jesse'nin yüzünde bir ışık parladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

"Ne kadar zamandır?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ve ağlamaya başladım. Başımı göğsüne eğdim ve o elini saçlarımın üzerinden geçirdi.

"Kız kardeşlerim," dedi Jesse ve annesine seslendiğini anladım.

"Onları getireceğim, oğlum," dedi babam.

Jesse'yi bırakamazdım. Onunla birlikte ölmek istiyordum. Onsuz bu hayatta yaşamak istemiyordum. Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Geride kalmak istemiyordum.

"Sorun... yok... Junebug," dedi, sesi konuştuğu biraz daha netleşiyordu.

Başımı kaldırdım ve o gözyaşlarımı sildi. "Beni bırakma," diye yalvardım ve Jesse'nin bakışlarında acı belirdi.

Odamızın kapısı açıldı ve Chris içeri girdi. Çok iyi görünüyordu. Daha güçlü yürüyordu ve yüzüne renk gelmişti. Başarıyordu. Hayatta kalıyordu; buradan iyileşmiş olarak çıkacaktı.

"Selam, dostum," dedi Chris, hissettiklerini ele veren tek şey, yanındaki yumruk haline getirilmiş eli idi. "Nasıl gidiyor?"

Jesse zorla gülümsedi ve kalbim parçalandı. "Oh... bilirsin... harika."

Chris güldü, ama bu kahkaha boğuk bir çığlıkla kesildi. Eğilip Jesse'ye kolunu doladı. "Seni özleyeceğim dostum."

Jesse'nin gözünden bir damla yaş süzüldüğünde, daha fazla üzüntüye dayanamayacağımı düşündüm.

Chris geri çekildiğinde, "Emma'ya selam söyle" dedi. Jesse başını salladı ve "İyi bir hayat yaşa... hepimiz için" dedi.

"Öyle yapacağım," dedi Chris, eğilip yanağıma öpücük kondurarak. "Sizi seviyorum çocuklar. Çok."

O anda, bana da veda ettiğini anladım.

Chris odadan çıktı, omzunun üzerinden bir kez daha bize baktı, yüzünde acı ve keder dolu bir ifade vardı. Lucy ve Emily sessiz ve korkmuş bir şekilde içeri girerken, Jesse'nin yanağından gözyaşını sildim.

Cynthia, boş koluyla onları kucakladı. Benim gibi, o da oğlunu bir saniye bile bırakamıyordu, çünkü geriye sadece saniyeler kalmıştı. "Lucy, Emily, Jesse'ye iyi geceler dilemelisiniz," dedi ve yavaş atan kalbimden bir parça kopmuş gibi hissettim. Cynthia'nın sesini nasıl güçlü tutabildiğini anlamıyordum. O, eşsiz bir güce sahip inanılmaz bir kadındı.

Babam Lucy ve Emily'yi yatağa kaldırdı.

"Hey, gremlinler," dedi Jesse ve yüzünden bir damla daha gözyaşı süzüldüğünü gördüm.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Lucy, her zamanki gibi küstahça. Ama sesinde bir titreme vardı, sanki bunun sadece iyileşmek için bir çiftliğe yapılan bir gezi olmadığını anlıyor gibiydi.

"Cennete," dedi Jesse açıkça.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Emily ve ben bir anlığına başımı çevirmek zorunda kaldım. Başımı çevirdiğimde annemin yüzünü gördüm. Yüzünde dayanılmaz bir acı vardı.

"Size daha önce söylediğimi hatırlıyor musunuz?" dedi Jesse.

"Bizim koruyucu meleğimiz olacağını," dedi Emily, Jesse'nin birkaç hafta önce küçük kız kardeşlerine olanları nasıl anlattığını tekrarlayarak.

Jesse başını salladı. "Sizi her zaman koruyacağım. Söz veriyorum."

Emily ellerine baktı, sonra kendini Jesse'nin göğsüne attı. Jesse onu kucakladı ve öptü, ardından Lucy de aynısını yaptı. "Seni özleyeceğim," dedi Emily, yaşına göre çok olgun bir şekilde.

"Ben seni daha çok özleyeceğim," dedi Jesse, sesi titreyerek.

Kızlar vedalaştığında babam, "Onları Susan'a götüreceğim," dedi.

Jesse onların gitmesini izlerken, kararlılığı tamamen çöktü. Onu kollarıma sardım, annesi de aynısını yaptı. Onu en çok seven iki kadın, o giderken onu büyük bir sevgiyle teselli ediyordu.

Annesi yanına otururken, ben de elini tutarak yavaşça geri çekildim. Annesi elini onun başının üzerine koydu. "Seni çok seviyorum, Güneş Işığı," dedi. "İyi günde kötü günde benimle olduğun için teşekkür ederim. Bana anne olmayı öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu, hayatımda yaptığım en güzel şeydi ve hepsi senin sayende oldu."

"Seni seviyorum, anne," dedi Jesse, sonra Cynthia'yı o kadar sıkı kucakladı ki, kalbim parçalandı.

Annesi sandalyesine geri otururken Jesse başını bana çevirdi. "Junebug," dedi ve kollarını açtı.

Onun kollarının arasına düştüm ve tüm gücümle ona sarıldım. "Sen olmadan yapamam," dedim, boğazımdan hıçkırıklar kopuyordu.

Jesse geri çekildi ve parmağını çenemin altına koydu. "Bitirmen gereken bir kitap var, bebeğim. Mutlu sonumuzu tamamlamalısın." Kafamı salladım, ama Jesse, "Papaz Noel'in söylediklerini hatırla," dedi.

Hatırlıyordum. Jesse, kilisede Papaz Noel ile yaptığı konuşmayı, insanların öldüklerinde bir şeyleri veya birilerini gördüklerini, sevdiklerinin gelip onları alıp öbür tarafa geçmelerine yardım ettiklerini anlatmıştı.

"Bensiz cennete gitme," dedim. "Ben de gidene kadar yanımda kal."

Jesse başını salladı.

Onun ruhunu kastetmişim. Ona, eğer o önce giderse, ben de onu takip edene kadar beni beklemesi gerektiğini söylemişim.

"Birlikte gideceğiz," dedi Jesse. Bu bizim anlaşmamızdı.

"Beni almaya gelenin sen olacağına söz ver," dedim. Elini iki kez sıktım. "Aynen böyle. Böylece senin olduğunu anlarım." Jesse de elimi iki kez sıkı ve bana tam olarak ne yapacağını gösterdi.

Jesse ve ben birbirimize bakakaldık, bu son anların tadını çıkardık. Yüzünü, gamzelerini, pürüzsüz tenini inceledim. Yeşil gözlerindeki her bir lekeyi hafızama kazıdım. Ve orada uzandıkça, elimi tutan eli gittikçe zayıfladı.

Jesse'nin nefesinin ağırlaştığını duyunca, ona yaklaşp "Beni hayal ettiğimden daha mutlu ettin, bebeğim. Senin karın olduğum her saniyeyi sevdim. *Teşekkür ederim*" dedim.

Elimi kaldırıp yumruk yaptım. Jesse gülmeye çalıştı ama göğsü neredeyse hiç kıpırdamadı. "İkinci takım kazandı," dedim zayıf bir sesle.

Jesse yumruğuma baktı. Parmakları yumruğumu kavradı ve "Kazandık... Junebug. Kanseri yenemedik, ama sonunda birbirimizi kazandık" dedi.

"Başardık," dedim ve Jesse'nin gözleri kapanmaya başladı.

Cynthia'ya acilen baktım, o da ayağa fırlayıp Jesse'nin yanağına öptü. "Uyu, oğlum. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Jesse gözlerini açmayı başardı ve bana bakarak fısıldadı, "İyi... geceler, June... bug."

Her iki gözüne de öpücük kondurdum ve boğuk bir sesle, "İyi uykular," dedim.

Sonra Jesse derin bir uykuya daldı. Göğsünün hareketleri yavaşlamaya başlamadan önce bir saatten biraz fazla uyudu. Başımı onun kalbinin üzerine koyup, nefes alıp verişleri durana kadar elini sıkıca tuttum.

Dr. Duncan onu muayene etti ve "Kaybınız için çok üzgünüm" dedi.

Yanaklarımdan gözyaşları sel gibi akıyordu ve ağlayıp ağladım, ta ki içimde hiçbir şey kalmayana kadar. Jesse altımda hareketsiz yatıyordu ve ben gözlerini açıp uygunsuz bir şaka yapması için dua ettim.

Ama parmaklarımı alnına, yanaklarına dokunduğumda, sadece sessizlikle karşılaştım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," boğazım kuruyana kadar tekrar tekrar fısıldadım.

Sırtımda bir el hissedince irkildim. Dönüp babamı gördüm. "Onu götürmeleri gerekiyor, canım," dedi, gözlerinde hüzün vardı.

Susan ve Bailey odanın kapısında duruyorlardı. Kafamı salladım. "Hayır," dedim. "Hayır, yapamazsınız. O benimle kalmalı. Kalacağına söz verdi."

"Tatlım," dedi Cynthia ve elini yanağıma koydu. "O öldü. Onu bırakmalıyız."

Onu daha sıkı tuttum. Jesse beni terk edemezdi. Hiçbir yere birlikte gitmezdik. "O benim yanımda uyuyor," dedim, anlamalarını rica ederek. "O benim kocam. O..." Hıçkırarak ağladım. "O benim kocam ve bu bizim yatağımız. O benim yanımda uyuyor."

Annemin ağlamaya başladığını duydum, ama babam yanıma oturdu ve elini sırtıma koydu. "Onu bırakmanın zamanı geldi," dedi.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Ve çok üşüyordum. Herkes acı dolu gözlerle kocama sarılmış halime bakıyordu.

"Biz yaşamak için yaratıldık," diye fısıldadım ve babam başını sırtıma bıraktı. "Biz yaşamak için yaratıldık, baba. Verandamızda hayallerimizi gerçekleştirmek için yaratıldık."

Başımı tekrar Jesse'nin göğsüne gömdüm. Sonunda başımı kaldırıp Jesse'nin yüzünde onun gerçekten öldüğünü gördüğümde o şekilde kaldım. Gözlerindeki ışık artık yoktu. Dudaklarının seğirmesi durmuştu ve onun kalbinden hissettiğim sevgi artık *benim* içimde yaşıyordu.

Onun güzel yüzüne bir kez daha baktım. Dudaklarına öptüm ve "Sözünü tut. Beni çabuk al." dedim. Sonra onu bıraktım ve Bailey ile Susan'ın onu sedyeye koyup götürmesini izledim.

Ne yapacağımı bilmeden yatağımızın ortasına oturdum. Aşağı baktım ve hala elimizde onun şapkasını tuttuğumu fark ettim. Jesse'yi tutuyormuş gibi şapkayı göğsüme bastırdım.

"Çok üzgünüm, bebeğim," dedi annem ve ben uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. Odamıza, *bizim* odamıza bakarken, artık burada olmak istemiyordum. Mutluluğum kocamla birlikte gitmişti. Sonra duvardaki bir resim, hayallerimizin resmi, verandamızın resmi, bana seslendi.

Bitirmelisin, bebeğim. Mutlu sonumuzu tamamlamalısın...

Jesse haklıydı. Bitirmeliydim. Mutlu sonumuzu tamamlamalıyım, böylece başka bir hayatta, başka bir evrende bu anı yaşamak zorunda kalmazdık. Kalemimi aldım ve defterimi açtım. Ve yazmaya başladım. Bu kitabı bitirecektim, sonra veda edecektim.

Ve kocamı gelip beni almasını bekleyecektim.

BÖLÜM 32

Jesse

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

Tanıdık soyunma odasına girdim ve dolabıma doğru yürüdüm. Elimi formamın üzerindeki numaramın ve soyadımın üzerine koydum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim.

Geri dönmüştüm.

Aylarca antrenman yapıp gücümü yeniden kazandıktan sonra, yine buradaydım. Evlilik parmağımdaki dövmeye bakıp gülümsedim. June ve ben birkaç aydır evliydik. İstedığımız gibi, evlilik teklifinden dört gün sonra, hastane kilisesinde evlenmiştik. Chris ve Emma şahitlerimizdi. Daha erken evlenebilirdik, ama yasalar üç gün beklememizi gerektiriyordu.

Sonra bu yaz, June'un çocukluğunun geçtiği evin bahçesinde daha büyük bir tören yaptık. Bay Scott, June'u mihraba kadar götürmek istiyordu ve biz de ona bu hayali gerçekleştirmek istedik. June, tüy desenli vintage bir dantel gelinlik giymişti. Chris benim sağdıcım, Emma ise June'un nedimesiydi. Daha mükemmel olamazdı.

Kampüse döndüğümüzde, evli çiftler için ayrılmış bir daireye taşındık. Her akşam Junebug'uma, karıma eve dönmek, hayatımda istediğim her şeydi.

Artık ekibime geri dönmüştüm ve tamamen iyileşmiştim. AML ile iki kez savaştıktan sonra, kanseri bir kez ve sonsuza kadar yendiğime ve hayatımı Junebug'umla yaşayacağıma karar vermiştim.

ve hayatımı Junebug'umla yaşayacağıma kararlıyım. Onun dediği gibi, küçük bir hayat. Ancak, en çok satan kitabı kitapçılarda yayınlanmış ve yeni anlaşmalar yolda olmasına rağmen, karım çevremizi küçük tutmak ve hayatımızı olabildiğince sakın geçirmek için çok mücadele etti.

Ve en önemlisi, mutluyduk. Hiç bu kadar mutlu olabileceğimizi düşünmemiştim.

"Hadi, giyin!" Koç seslendi ve ben düşüncelerimden sıyrıldım.

"Geri geldi, bebeğim!" dedi Sheridan ve sırtıma atladı — bu günlerde daha az kırılğan olmuşum.

Onu gülerek omuzlarımdan ittim ve maç için giyinmeye başladım. Yukarıdan kalabalığın ayak seslerini duyabiliyordum. Mekan sallanıyordu. Sezonun ilk maçı tüm heyecanı ile devam ediyordu. Tavana baktım ve June'un orada olduğunu bilmek beni sakinleştirdi. Karım tribünde, benim sahaya çıkmamı bekliyordu.

Ve bu gece, ben başlıyordum. Zorlu bir ön sezonun ardından, birinci quarterback pozisyonumu geri kazanmıştım. Kanseri yoktu, korku yoktu — bundan sonra sadece ileriye ve yukarıya bakıyordum.

Formalarımızı giydikten sonra tünelde sıraya girdik. Kaskımı sıkıca tutarak ayaklarımın üzerinde zıplıyordum. Sonra spiker bizi sahaya çağırdı ve ben ilk koşan oldum.

Kaskımı havaya kaldırıp kalabalığa el salladım, sonra görmek istediğim tek kişiye baktım. Binlerce taraftarın arasında June'u kolayca buldum. Elini havaya kaldırmış, avucunun içindeki kalbimi işaret ediyordu. Ben de aynısını yaptım, sonra sol elimdeki dövmeli yüzüğü öptüm.

June gülümsedi ve bana bir öpücük gönderdi. O öpücüğü yakaladım ve ona göz kırptım. Sonra takımına dönüp kaskımı taktım ve bizim mükemmel, küçük sonsuzluğumuzu yaşamaya başladım.

BÖLÜM 33

June

MELİM TITRIYORDU, YAZARKEN EMIN OLMADIĞIMI Kİ KELİMEYİ YAZARKEN.
Asla yazamayacağımı düşündüğüm *iki kelimeyi* yazarken ellerim titriyordu: *Son*.

Elim yatağa düştü ve oksijen maskemden çok ihtiyacım olan nefesimi aldım. Dönüp, Jesse'nin uyuduğu yeri elime aldım. İki gün... İki gündür yoktu ve birini bu kadar özlemenin mümkün olduğunu sanmıyordum. Neredeyse hiç uyumamıştım, yemek yiyemiyordum ve vücudum iflas etmeye başlamıştı. Kepi yastığının üzerinde duruyordu, kokusu bana çok az da olsa rahatlık veriyordu.

Ama mutlu sonumuzu gerçekleştirmek için çok çalışmıştım. Elimi defterin üzerinde gezdirdim ve bir başarı duygusu beni sardı. "Başardım, bebeğim," diye fısıldadım boş odaya. "Bize söz verdiğim mutlu sonu verdim." Gözlerimi kapattım ve onun geniş gülümsemesini görebiliyordum. Bana eğilip öptüğünü hissedebiliyordum.

Seninle gurur duyuyorum, Junebug.

Ailem içki almaya çıkmıştı ve ben yatağa gömülmeye başlarken, çabuk dönmelerini umuyordum. Nefeslerim yavaşlıyordu ama Ginger'ın verandamızın yanındaki çitlere doğru hareket ettiğini görünce gülümsedim.

Yıldızlar gökyüzünde parlıyordu ve gece sessizdi. Mükemmel bir Teksas gecesi. Yatak odamın kapısı açıldı ve annemle babam içeri girdi. Bana baktıklarında ne gördüklerini bilmiyordum, ama hemen yatağımın yanına koşular.

Annem yanımda yatak üzerine oturdu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bitirdim," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

Annem başını salladı, elini defterimin üzerine koydu ve eğilip başımı öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Babam da oturdu. "Bir şey ister misin, canım?" diye sordu.

Dışarıdaki güzel ata tekrar baktım. "Beni Ginger'ı görmeye götürebilir misin?"

Babam bana biraz uzun süre baktı. Ne demek istediğimi biliyordu, veda etmek istediğimi.

"Tabii ki," dedi, sesi boğuktu. Babam beni kollarının arasına aldı ve tekerlekli sandalyeme oturttu. Annem kapıları açtı ve ben Teksas'ın ılık esintisinin yüzümü okşamasını hissettim. Yanaklarımdan ipek geçiyormuş gibi hissettim. Babam beni verandaya itti ve ben o kadar çok anımın olduğu yumurta sandalyeye baktım. Gözlerimi kapattığımda, Jesse ile birbirimizin kollarına sarılmış, hayallerimizi paylaşırken ileri geri sallandığımızı hissedebiliyordum. Sözlerimizi ve çizimlerimizi paylaşıyorduk...

Kalplerimizi paylaşıyorduk.

Ginger çitin önünde kişnedi ve babam beni ona doğru itti. Çite ulaştığımda Ginger başını eğdi ve ben ellerimi kaldırıp yüzünü okşadım. "Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim ve başını öptüm. "Seni özleyeceğim."

Kolum ağrıyana ve gücüm kalmayana kadar Ginger'ı okşadım. Sevgili ata son bir öpücük verdikten sonra babam beni sandalyeye oturtmaya yardım etti.

"Bekle," dedim ve elimi kaldırdım. Artık bana ve Jesse'ye ait olduğunu hissettiğim yıldızı işaret ettim.

Ailem, yıldızın parıldamasını izlerken bir süre sessiz kaldı, ta ki babam, "O yıldıza her baktığımızda, onun sana ve Jesse'ye ait olduğunu bileceğiz, canım. Hayatımızın geri kalanında her gece onu arayacağız, böylece seni kalbimizde hissedebileceğiz," diyene kadar.

Sevgili evimizde anne babamın bunu yaptığını hayal etmek beni mutlulukla doldurdu. Ama sonra, "Yorgunum baba," dedim ve onun hızlıca nefes aldığını duydum.

Annem elimi tuttu ve sessizce yatak odama yürüdük. Babam beni sandalyeden kaldırdı, yatağa yatırıp üzerime battaniyeyi örttü, ben de ellerini tuttum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Babam olduğun için teşekkür ederim."

Başını eğdi ve omuzları titredi.

Yatağın kenarında yanımda uzanmış olan anneme döndüm. Yüzünden bir tutam saçını çektim. "Sen benim için en iyi annesin. Beni bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim."

Annem başını salladı. "Sen bir rüyaydın." Başımı öptü. "Huzur içinde uyu, tatlım. Biraz huzuru hak ediyorsun."

Gölümsedim ve tatlı bir uyuşukluk beni sardı. Gözlerim ağırlaşmaya başladı ve uykunun cazip çekimine kapıldım. Ama gözlerim kapanırken, Jesse ve benim verandada çekilmiş, kömürle çizilmiş hayalimizin resmini gördüm. O hayali, Mutlu Sonumuzdaki Jesse ve June'a verdiğimi bilerek kalbim kabardı.

Orada, o evrende, biz o rüyayı yaşıyorduk.

Nefesim yavaşladı ve gözlerim kapandı. Acısızlığa doğru daha da batarken elimi uzattım ve tanıdık bir elin benimkini sardığını hissettim.

İki kez sıkıldı.

Ve kalbim mutlulukla doldu. Sözünü tutmuştu.

Epilogue

JUNE

Jesse ve June'un Mutlu Sonu

T *En az on çift ayak sesi evin içinde yankılandı ve barbekü kokusu arka bahçeden mutfığa süzüldü.*

Güneş gökyüzünde parıldarken kahkahalar ve çığlıklar duyuluyordu. Ellerimi önlüğümle silip iki bardak tatlı çayı verandaya çıkardım.

Jesse çoktan gelmiş, beni bekliyordu. "Benden önce geldin," dedim ve onun yanına, eski, sevdiğimiz veranda salıncağına oturdum.

Ona içkisini verir vermez, içkisini yanına koydu ve elimi tuttu. Birleşen ellerimizi ağzına götürdü ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O ayağıyla bizi ileri geri sallarken, ben de yanına sokuldum.

En küçük torunumuz, babası olan oğlumuz su tabancasıyla su fışkırtınca güldüm. Jesse kıkırdadı, sonra başıma bir öpücük kondurdu. Bahçeye, sevgi ve mutlulukla dolu evimize baktığımda, gözlerim kocama kaydı.

Yüzlerimiz kırılganlıklarla doluydu, saçlarımız seyrekleşmiş ve grileşmişti, ve gülümseme çizgilerimiz... onlar benim en sevdiğim yerlerimdi. Derin ve uzundu ve eğlence ve neşe dolu bir hayatın gururunu taşıyorlardı.

"Hâlâ çok güzelsin," dedim Jesse'ye.

Bana yaramaz bir gülümsemeyle döndü. "Junebug, benimle flört mü ediyorsun?"

"Her zaman," dedim ve kocam dudaklarımdan öptü.

Başımı omzuna yasladım ve bu hayatın huzurunu içime çektim. Jesse futbol koçu ve sanatçı, ben de yazar olarak dolu ve mutlu bir hayat yaşamıştık. İki kez kanserle mücadele ettikten sonra Jesse'nin vücudu eskisi kadar güçlü değildi. NFL artık onun geleceğinde yoktu. Ama koçluğu, oynamaktan daha çok seviyordu. Benim memleketime taşınmıştık ve o, lise futbol koçu olmuştu, hem de harika bir koç. Koçluk kariyerinin yanı sıra, yerel galerilerde sergilenen sanat eserleriyle Jesse başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordu.

Yazmaya devam ettim, içimdeki tutku hiç sönmedi. Ve kağıda döktüğüm her aşk hikayesi bir şekilde kendi aşkımdan esinlenmişti. Küçük hayatımızı kurduk. Ama en büyük başarımız şimdi önümüzde duruyordu. Bir oğlumuz, bir kızımız ve bir sürü torunumuz vardı.

"Hayatımızı çok sevdim," dedim Jesse'ye, sesimde bir gülümsemeyle.

"Ben de hayatımızı sevdim," dedi ve parmağını çenemin altına koydu. Sonra beni tekrar öptü, birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca yaptığı gibi. Sanki hala on yedi yaşındaymışız ve ruhumuzun diğer yarısını yeni bulmuşuz gibi öptü.

Jesse hala elinde tuttuğu elimi sıktı. Serbest eliyle yumruğunu kaldırdı ve "İkinci grup kazandı, Junebug" dedi.

Yumruğumu kaldırıp onun yumruğuna vurdum. "İkinci grup kazandı."

Çünkü kazanmıştık. Yaşamıştık, gelişmiştik, sevmiştik ve kesinlikle, kesinlikle kazanmıştık.

Son

Acknowledgments

Write Me for You, 2023'te Book Bonanza'ya giderken uçaktayken aklıma geldi. Koltuğumda rahatça otururken, June ve Jesse aklıma geldi ve kendilerini belli ettiler. Birkaç saat sonra uçağım indiğinde, *Write Me for You'nun* ana hikayesi kafamda şekillenmişti.

Her zaman hayalperest ve romantik bir insan oldum. Hayat ne kadar zor olursa olsun, her durumda iyi bir yan bulmaya çalışırım. Umutsuz görüldüğü zamanlarda bile.

Uzun süredir beni okuyan okuyucularım, ailemin kanser ve kayıplarla boğuştuğunu bilir. Son birkaç kitabım, acımı bildiğim tek yolla, yani yazarak paylaşmamı sağladı. *A Thousand Boy Kisses*, *A Thousand Broken Pieces* ve şimdi de *Write Me for You*, kaybettiğim kişilere söylemek istediğim her şeyi söylememi sağladı. Bu kitaplar benim terapim oldu. En büyük dileğim, siz okuyucuların da hikayelerimden bir şeyler alabilmiş olmanız.

Write Me for You bana şimdiye kadarki en sevdiğim iki kahramanı verdi. Jesse ve June, sizi çok seviyorum. Sizi yazmak benim için büyük bir zevkti. İkinizin arasına kendimden parçalar bıraktım ve ikinizin aşk hikayelerini, hem hüznü hem de mutlu sonlu olanları yazmak benim için gerçek bir onurdu. Her gün kaybettiğim insanları düşünüyorum ve en sevdikleri şeyleri yaparken hayal etmeyi seviyorum. Jesse ve June'un hikayesi, bu dileklere tutunmamı, onların durumunun gerçekliğini kabul etmemi, ama aynı zamanda hayatın farklı bir şekilde gelişseydi nasıl olacağını hayal etmemi sağladı. Bu kitap bana kişisel iyileşmemde bir adım daha atmamı sağladı.

Bu gerçekten sihirli değil mi? Hikayelerin ve kelimelerin gücünü seviyorum.

Write Me for You'nun yayınlanması, muhteşem ekibim (Team Tils for the win!) olmadan mümkün olmazdı.

Öncelikle, kocama teşekkür etmek istiyorum. Fikirlerim ne kadar çılgın veya saçma olursa olsun (ve bazıları oldukça anlaşılmaz!), her zaman beni desteklersin.

Kederimin derinliklerindeyken ve yazarak kendimi toparlamaya ihtiyacım olduğunda bana destek oluyorsun. Seni çok seviyorum.

Çocuklarım. Siz benim dünyamsınız. İkinizi de çok seviyorum. Her şeyin sebebi sizsiniz.

Anne. Seni gururlandıracak bir kitap daha. Bunu yazarken, *A Thousand Broken Pieces*'ı hala okumadın. Senin için çok kişisel bir kitap. Anlıyorum. Belki bunu da asla okumayacaksın. Sorun değil. Son birkaç yılı benimle birlikte yaşadın ve bunları yeniden yaşamak zor. Ama sen tanıdığım en güçlü insansın. Kansere karşı savaştın ve kazandın. Sen benim sonsuza kadar kahramanımsın.

Samantha. En karanlık zamanlarımda ve kendimi köşeye sıkışmış hissettiğimde bana cesaret verdin. Seni çok seviyorum.

En iyi arkadaşlarıma, sizler benim tesellimsiniz. Chris ve Emma, hepinizin yansıması. T-T-Teessiders, Coven, hayatımın değerli bir parçası haline gelen anneler grubum, hep yanımda olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Liz, benim süperstar menajerim. On yıl oldu ve hala güçlüyüz. İlk günden beri arkamda oldun ve önümüzdeki on yılı ve planladığımız her şeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Ne yolculuktu ama. İyi ve kötü günlerimde yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Christa Heschke, Danielle ve Alecia ile McIntosh ve Otis'teki herkese, benim için yorulmadan çalıştığınız için teşekkür ederim.

Hayatımı değiştiren editörüm Christa Désir. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bir kez daha bu yeni hikayenin savunucusu oldun. Jesse ve June'u yazarken bana destek oldun ve her düzenlemeyle kitabın sonsuz derecede daha iyi olmasına yardımcı oldun. Birlikte ağladık, güldük ve en karanlık zamanlarda bana destek oldun. Seni çok seviyorum.

Dom ve Bloom Books'ta çalışan tüm diğer arkadaşlar, her şey için teşekkür ederim. Kitap yazmaya ve sizinle çalışmaya devam etmek için çok heyecanlıyım. Sizler inanılmaz bir ekipsiniz.

Penguin UK'den editörüm Rebecca Hilsdon'a da çok teşekkür ederim. Christa gibi, bu kitaba ve Jesse ile June'a çok destek oldun. Bu kitabı en iyi hale getirmek için verdiğin sonsuz destek ve rehberlik için teşekkür ederim.

Bana her zaman inandıkları için tüm yabancı yayıncı ekibime teşekkür ederim: İtalya, Brezilya, Fransa, Almanya, Polonya, İspanyolca konuşulan bölgeler ve eserlerimi yayınlayarak onlara bir yuva veren dünyadaki diğer tüm yayıncılar. Hepinize gerçekten minnettarım.

Nina ve Valentine PR ekibi, birlikte çalışmak için en harika ekip olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok değer veriyorum.

Okurlarım. Bir kez daha, bu kitapla sizi zor bir süreçten geçirdim. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Beni anladığınız ve her zaman bana inandığınız için teşekkür ederim. Hepinizin benim için ne kadar değerli olduğunuzu bilemezsiniz.

Tillsters'lara selamlar. Benim yol arkadaşlarım. Sizi seviyorum.

Kitaplarımı dünyaya tanıtmaya yardımcı olan tüm bookstagrammerlar, booktokers ve yorumcular. Hayatımı değiştirdiniz. Teşekkür ederim.

Ve yazar topluluğuna. Ne kadar moral verici ve destekleyici bir yer. Beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Ben de hepiniz için en iyisini diliyorum.

Eğer unuttuğum biri varsa, ona da minnettar olduğumu bilin!

Son olarak, babama. Bu yıl, senin yokluğunun üçüncü yılı olacak. Seni gördüğüm, sana sarıldığım ve üç saatlik kahve sohbetinde kafamda dolanan tüm hikayeleri anlattığımdan bu yana bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum. Seni düşünmediğim, zlemediğim ve hala burada olmanı dilemediğim tek bir gün bile geçmiyor. Ama yazdığım her kelimede seni düşünüyorum ve bana "yapabilirsin" dediğini duyabiliyorum (her zamanki gibi kalın İskoç aksanıyla). Senin kaybın beni çok derinden etkilediği için, keder ve kayıp hakkında sonsuza kadar yazabilirim. Sanırım bunu asla atlatamayacağım. Ama bu romanda da mutluluk istedim, çünkü hayat bir denge, değil mi? En yüksek zirveler ve en derin çukurlar. Bunu bana sen öğrettin.

Baba, sevgi dolu, ilham verici ve en iyi şekilde tuhaf bir insandın (bu özelliğini bana da miras bıraktın!). Senin anısına yazmaya sonsuza kadar devam edeceğim.

Seni seviyorum ve sonsuza kadar özleyeceğim.

Jesse'nin dediği gibi, veda yok, sadece iyi geceler... Öyleyse, iyi geceler baba.

Tatlı rüyalar.

About the Author

Tillie Cole, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabadan geliyor. İngiliz annesi, İskoç babası, ablası ve çok sayıda kurtarılmış hayvanla birlikte bir çiftlikte büyüdü. Tillie, mümkün olan en kısa sürede kırsal yaşamını bırakıp büyük şehrin parlak ışıklarına doğru yola çıktı. Newcastle Üniversitesi'nden din bilimleri alanında lisans derecesiyle mezun olduktan sonra, Tillie profesyonel rugby oyuncusu olan eşini on yıl boyunca dünyanın dört bir yanına takip etti, bu arada öğretmenlik yaptı ve ilk romanını yazmaya başlamadan önce lise öğrencilerine sosyal bilgiler dersleri vererek büyük keyif aldı.

İtalya, Kanada ve ABD'de birkaç yıl yaşadktan sonra, Tillie şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte İngiltere'deki memleketine geri döndü. Tillie, bağımsız ve geleneksel yayıncılarla çalışan bir yazar olup, çağdaş romantizm, karanlık romantizm, genç yetişkin ve yeni yetişkin gibi birçok türde eserler yazmaktadır. Yazmadığı zamanlarda Tillie, küçük ailesiyle vakit geçirmekten, kanepede kıvrılıp film izlemekten, çok fazla kahve içmekten ve son çikolata parçasını yememesi gerektiğini kendine ikna etmekten başka bir şey yapmaz.

Follow Tillie

Facebook: [tilliecoleauthor](#) Instagram:

[@authortilliecole](#) TikTok:

[@authortilliecole](#) Web sitesi:

[tilliecole.com](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

